

Міністерство освіти і науки України
Полтавський національний педагогічний університет
імені В. Г. Короленка
Кафедра загального і слов'янського мовознавства
та іноземних мов

МАТЕРІАЛИ
XV СТУДЕНТСЬКИХ
НАУКОВИХ ЧИТАНЬ
з міжнародною участю

PASSUS IN SCIENCIAM

22 травня 2019 року

*ПОЛТАВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ імені В. Г. КОРОЛЕНКА
Кафедра загального і слов'янського мовознавства та іноземних мов*

МАТЕРІАЛИ

XV СТУДЕНТСЬКИХ НАУКОВИХ ЧИТАНЬ З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ “PASSUS IN SCIENCIAM”

22 травня 2019 року

Полтава – 2020

УДК 811(062)

P30

Passus in scienciam : матеріали XV студентських наукових читань з міжнародною участю (Полтава, 22 трав. 2019 р.) / Полтавський нац. пед. ун-т. ім. В. Г. Короленка ; упоряд. Король Л. Л., Черчата Л. М. – Полтава : ПНПУ, 2020. – 166 с.

Збірник містить публікації учасників п'ятнадцятих студентських наукових читань з міжнародною участю «Passus in scienciam», проведених кафедрою загального і слов'янського мовознавства та іноземних мов Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Пропонується науковцям, магістрантам, студентам, педагогам-практикам.

Редакційна колегія:

к. пед. н., доц. Король Л. Л.

к. пед. н., доц. Черчата Л. М.

Рецензенти:

к. філол. н., доц. Кравченко В. Л.

к. філ. н., доц., завідувач кафедри ділової іноземної мови Полтавського університету економіки і торгівлі Іщенко В. Л.

Друкується за ухвалою вченої ради Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (протокол № 12 від 04 травня 2020 року).

Матеріали публікацій друкуються в редакції авторів. За грамотність, достовірність викладених фактів, за коректність цитування джерел та покликань на них, написання власних імен, географічних назв тощо відповідальність покладається на авторів.

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ І. ІНОЗЕМНІ МОВИ І ЗАГАЛЬНОКУЛЬТУРНИЙ РОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

Бодаренко Вероніка Специфіка дискурсу засобів масової інформації	7
Дедов Олексій Соціально-політичний аспект ситуації політичного протистояння Шотландії, обумовленого внутрішньою політикою	10
Derevo Anastasia Experiencia Internacional en el Desarrollo de Rutas Verdes y la Introducción del Transporte Verde	13
Didenko Maryna, Shkarupa Anna The Historical Value and Significance of the House of Poltava Governor-General	16
Дмитренко К. С. Проблема єднання людини і природи: “Робінзон Крузо” Д. Дефо і “Книга джунглів” Р. Кіплінга	19
Kolotii Alisa Ethnic Composition of Canadian Population	25
Kostyrenko Tamara Substantial Features of Tropylian Culture	29
Miasoid Kateryna The Historical Perspective on the Round Square and the Province Offices	33
Сагайдак Віталіна Англійське складнопідрядне речення XVIII століття	36
Tiushkevich Alina Le Rôle des Chansons Dans L’enseignement de la Langue Française	40
Уманець О. Р. Проблема внутрішньої та зовнішньої краси у романі О. Уайльда “Портрет Доріана Грея”	43
Червінчук Тетяна Складнопідрядне речення як підтип складного речення	47
Chub Anna From the House of Nobel Assembly to Kotlyarevskiy Cinema	51
СЕКЦІЯ ІІ. ІНОЗЕМНА МОВА ПРОФЕСІЙНОГО СПРЯМУВАННЯ	54
Георгієва Крістіна Характерні риси британського публіцистичного дискурсу	54
Horbenko Valeriia Method of Classical Rural Landscape Study at Art Lessons	58
Gromtseva Maryna Development of Creative Activity of Schools in the Chemistry Studies	63

Нос Ілона Мовленнєві помилки в рекламних текстах	71
Онуцу Лев До проблеми визначення поняття «лексична інтерференція» в сучасному мовознавстві	75
Omelianovich Anastasia Psychological Features of Conflict Resolution Games in Teaching English for Future Lawyers	78
Sirenko Alina Demographic Situation in the Pyriatyn District in 2008-2017	83
Sobol Anhelina El Estudio de la Experiencia Extranjera de la Popularización del Patrimonio Inmaterial	86
Tovmasian Mery L'essence de la Méthode de L'approche Systémique en Pédagogie	91
Shakhalevich Kiril The Peculiarities of a Trial Procedure in H. Greene's Story "The Case for the Defence"	94
Shirkovets Olha Modismos Zoonímicos en la Lengua Cotidiana СЕКЦІЯ ІІІ. МАГІСТРАНТСЬКІ НАУКОВІ СТУДІЇ	105
Гришко Юлія Оказіональні одиниці у прагматиці вербального мистецького дискурсу	105
Dubrovskaya Maryna Antropocentrism of Vasyl Symonenko's Poetry	109
Yelanska Daryna Communication Development Features of Pre-School Aged Children with the Autistic Spectra of Disorders in the Game Process	113
Zadyriienko Daryna "Book of the Dead" as the Worldview Views of the Egyptians at the Beginning of the Ancient Kingdom	117
Kryvorotko Olena Conditions Contributed to the Printers Emergence	120
Loboda Dmytro Social and Political Thought of the Spanish Renaissance, the Second Half of XVI – Early XVII th Century	122
Mediannyk Yevheniia D. Scarlatti: Modern Interpretation of the Composer's Heritage	126
Meleshko Oksana Teachers Training for Professional and Technical Education Institutions: Problems and the Ways of Their Solution	128
Misiutina Vitalina Self-Assessment Organization of Pupils'	

Educational Achievements in Chemistry	133
<i>Ostapenko Oleh</i> Theoretical Aspects of International Marketing and Its Role in Foreign Economic Activity	135
<i>Palkan Inna</i> The Victorian Era Influence on Social Life and Consciousness of Englishmen	141
<i>Pinchuk Sophiia</i> Modern Children's Illustration and its Significance	146
<i>Stryzhak Diana</i> Titrymetric Determination of Salicilate Content in Plant Objects	149
<i>Sharavara Yiana</i> Development of Creative Abilities in Mathematics Lessons by Introducing Activity-Based Approach to Learning	152
<i>Shovkova Anna</i> The Problem of Students' Professional Culture Formation at Vocational Training Institutions	155
<i>Yanenko Maryna</i> QR-Coding Technology in Historical and Cultural Objects Marking of Lutsk	160
Наші автори	164

СЕКЦІЯ І.
ІНОЗЕМНІ МОВИ І ЗАГАЛЬНОКУЛЬТУРНИЙ
РОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО
ФАХІВЦЯ

Вероніка Бондаренко

СПЕЦИФІКА ДИСКУРСУ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ
ІНФОРМАЦІЇ

ЗМІ відіграють значну роль у динаміці мовних процесів, оскільки основний обсяг використання мови припадає сьогодні саме на сферу масової комунікації.

Об'єктом дослідження є сучасні засоби масової комунікації, *предметом* – сучасна друкована преса. За *мету* статті автор вбачає з'ясування специфіки засобів масової інформації.

Як предмет дослідження масова інформація викликає багато запитань. Т. Г. Добросклонська говорить про двоїстий характер ЗМІ. З одного боку, мова засобів масової інформації має певну цілісність, що обумовлено особливостями використання мови в сфері масової комунікації, заданістю форм, стійкою тематичною структурою, а з іншого – мова ЗМІ характеризується достатньою мірою функціонально-стильовою різноманітністю, що відображає універсальність тематики, відкритість і рухливість тексту масової інформації в сенсі його взаємодії з усіма іншими сферами використання мови [2, с. 24–25]. Ця подвійність дозволяє нам віднести мову ЗМІ до особливого виду функціонально-стильових єдностей.

До кінця ХХ століття склалися всі необхідні умови для оформлення накопичених знань і досвіду в галузі вивчення мови ЗМІ в самостійний науковий напрям – медіалінгвістику. В межах медіалінгвістики пропонується системний комплексний підхід до вивчення мови ЗМІ. Одними з ключових положень медіалінгвістики є поняття медіатекст і медіадискурс [2, с. 23]. Якщо текст – це повідомлення, а

медіа-текст – це повідомлення плюс канал, то медіадискурс – це повідомлення в сукупності з усіма іншими компонентами комунікації. На думку Т. Г. Добросклонської «медіадискурс – це сукупність процесів і продуктів мовленнєвої діяльності в сфері масової комунікації у всьому багатстві й складності їх взаємодії». Відповідно до медіадискурсу тексти масової інформації виступають в якості зручних дискретних одиниць, що дозволяють розділяти інформаційні потоки на окремі фрагменти, що піддаються науковому аналізу [2, с. 28–29]. Концепція «медіадискурс» уможлиблює більш об'ємне уявлення про використання мови в сфері мас-медіа, тому що вона охоплює множину екстралінгвістичних факторів, пов'язаних із особливостями створення медіаповідомлень, його одержувача, зворотного зв'язку, а також соціально-історичного та політико-ідеологічного контексту.

У медіа-дискурсі адресат сприймає інтенції адресанта як свої власні. Повідомлення за допомогою комунікативно-інформаційних каналів адресується соціуму, на який ця дія спрямована, і впливає на масову свідомість [3, с. 36].

Як зазначає Н. Н. Оломська, медіапростір – це середовище, в якому існує медіа-дискурс в широкому його розумінні [4, с. 52]. Різновиди медіадискурсу виділяють відповідно до комунікативно-інформаційних каналів, які використовуються. У зв'язку з цим, Н. Н. Оломська виділяє такі типи медіадискурсу:

- 1) за комунікативними функціями:
 - публіцистичний дискурс;
 - рекламний дискурс;
 - PR-дискурс;
- 2) за каналами реалізації:
 - теледискурс;
 - радіодискурс;
 - комп'ютерний дискурс.

З огляду на те, що нас цікавить публіцистичний дискурс, зупинимося на ньому докладніше. Публіцистичний дискурс передбачає концентрацію на теперішньому часі, тому оцінка подій здійснюється з позиції минулого або майбутнього [4, с. 54]. Типи публіцистичного дискурсу безпосередньо пов'язані з жанрово-функціональними особливостями медіа-простору. Жанрова різноманітність представлена в такий спосіб: інформаційні жанри (хронікальна замітка, інформаційна замітка, звіт, репортаж, інформаційне інтерв'ю, тощо); аналітичні жанри (аналітична стаття, рецензія, коментар, огляд, кореспонденція тощо); сатиричні жанри (фейлетон, памфлет, сатирична репліка, тощо), художньо-публіцистичні жанри (нарис, замальовка, есе, тощо).

Публіцистичний дискурс – це тип дискурсу, який реалізує інтенцію переконання і має потужний перлокутивний ефект на свого адресата [3, с. 19]. Публіцистичний текст як складова частина публіцистичного дискурсу з позицій комунікативної стилістики розглядається як соціальна дія адресанта, спрямована на переконання свого адресата в правильності авторської ідеї. Публіцистичний текст – це текст будь-якої тематики, але обов'язково має політико-ідеологічний модус формулювання тексту.

На думку Н. І. Клушиної, адресант для переконання адресата використовує всі доступні мовні засоби, вдаючись не тільки до логічних аргументів, а й до прийомів впливу [3, с. 37]. Публіцистичний текст являє собою складну ієрархічну структуру, в якій поєднуються два плани вираження лінгвістичних методів переконання: експліцитний – відкрите переконання, що впливає на розум читача, й імпліцитний, підтекстовий, який безпосередньо впливає на підсвідомість адресата.

У світлі всього вищесказаного, можна відзначити, мас медіа не тільки відображають події реальної дійсності, а й здійснюють потужний вплив на стан суспільної свідомості. За допомогою ідеологічних установок і культурної

специфіки, медіа-дискурс створює особливу – публіцистичну картину світу. Жодна інформація в публіцистичному дискурсі не передається неупереджено чи об'єктивно. У більшості випадків, інформування підпорядковане ідеологічному, політичному, економічному або організаційному впливу на думки і поведінку людей. Центральною одиницею такого дискурсу є публіцистичний текст, за яким визнається висока насиченість авторської оцінки і який завжди включається в ідеологічну комунікативну ситуацію.

ЛІТЕРАТУРА

1. Виноградова С. А. Политический медиадискурс как коммуникативное явление с манипулятивным потенциалом. – Мурманск : Изд-во МГПУ. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://edu.znate.ru/docs/347/index-24844.html>.
2. Добросклонская Т. Г. Медиадискурс как объект лингвистики и межкультурной коммуникации / Т. Г. Добросклонская // Вестник Моск. ун-та. Сер. 10. Журналистика. – 2006. – № 2. – С. 20–33.
3. Клушина Н. И. Интенциональные категории публицистического текста (на материале периодических изданий 2000 – 2008 гг.) : автореф. дис. ... д-ра. филол. наук: 10.01.10 / – М., 2008. – 56 с.
4. Оломская Н. Н. К вопросу о жанровой классификации медиадискурса / Н. Н. Оломская // Научный диалог. – 2013. – №5 (17). – С. 250–259

Олексій Дедов

СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ СИТУАЦІЇ ПОЛІТИЧНОГО ПРОТИСТОЯННЯ ШОТЛАНДІЇ, ОБУМОВЛЕНОГО ВНУТРІШНЬОЮ ПОЛІТИКОЮ

Засоби масової комунікації мають великий вплив на політичну сферу. Саме тому використання політичного протистояння в текстах ЗМІ безпосередньо впливає на читача. Для досягнення цієї мети, автор повинен використовувати такі мовні засоби, які допомагають йому переконливо висловлювати свою позицію, щоб сформулювати чи вплинути на світосприйняття читача.

Об'єктом дослідження розвідки є шотландський публіцистичний дискурс, **її предметом** – шотландські друкована ЗМК. **Метою** представленого дослідження є репрезентація внутрішньої політичної ситуації в Шотландії.

В рамках нашої роботи, ми будемо аналізувати ситуацію політичного протистояння, обумовленого внутрішньою політикою, в британському публіцистичному дискурсі. Як приклад розглядається Шотландський Референдум, який проходив у 2014 році.

Шотландія була незалежною державою до підписання унії з Англією, яка передбачала її підпорядкування Англії. На початку XX століття активізувалися націоналістичні сили, зусилля яких привели до початку процесу деволюції в кінці 1990-х років. Акт про деволюцію 1998 року дозволив Шотландії знову створити свій парламент [3, с. 18–19].

З другої половини 2000-х років Шотландська національна партія (SNP) здобувала все більший вплив на території Шотландії, хоча соціальні опитування показували, що не всі шотландці підтримували ідею від'єднання від Британії [5, с. 64]. Питання про незалежність було поставлено тільки в 2007 році Алексом Салмондом, лідером SNP. Завдяки йому SNP згодом отримала більшість в шотландському парламенті і сформувала уряд [2, с. 21]. Шотландська національна партія – це лівоцентристська політична партія, зараз є найбільшою партією, представленою в парламенті Шотландії. На виборах в 2011 році вона представила програму, в якій проведення референдуму про незалежність було основною метою перемоги.

Таким чином, через 307 років у Шотландії знову з'явилося право бути незалежною державою. 18 вересня 2014 року було проведено референдум, на якому жителям Шотландії необхідно було відповісти на питання: «Чи згодні ви з тим, що Шотландія має бути незалежною країною?».

У суспільстві існували прихильники і противники ідеї про незалежність Шотландії. Послідовники обох напрямків

дотримувалися певних поглядів і протиставляли свої точки зору іншим.

За попередніми статистичними підрахунками більше 30% п'ятимільйонного населення Шотландії було за роз'єднання з Британією. Їх мотивацією були власний голос в ООН, припинення участі шотландських військовослужбовців в «незаконних» війнах, таких як іракська; ліквідація ядерної зброї на території Шотландії. Але в той же час близько половини країни – проти. Їх аргументами були можливі негативні економічні наслідки, перш за все, для самої Шотландії: ставши самостійною державою, Шотландія отримала б на додачу національний борг в 110 мільярдів фунтів стерлінгів [1, с. 56 – 57].

За підсумками референдуму про незалежність, який відбувся в 2014 році, шотландці з перевагою 55,3% проти 44,7% голосів віддали перевагу залишитися в складі Великобританії.

Дана ситуація політичного протистояння також проявилася в пресі. Згідно з даними британської компанії YouGov, 60% тих, хто проголосував відповіли, що на їх вибір вплинули статті друкованих (або інтернет-версій) газет, які були присвячені передвиборним дебатів. Даний факт підтверджує те, що поряд з соціальними мережами і кампаніями в підтримку тієї чи іншої політики, газети мають найбільший вплив на виборців [6, с. 15].

Незважаючи на результати референдуму, Шотландія стала «іншим місцем». SNP є єдиною справді масовою партією в Британії. Інтерес до політики і рівень публічних дебатів залишається високим. Він говорить про те, що «Шотландське питання» як і раніше ще не вирішене [4, с. 94].

Отже, ми вивчили соціально-політичний аспект ситуації політичного протистояння, обумовленого внутрішньою політикою на прикладі відділення Шотландії. Дана ситуація політичного протистояння простежувалася в суспільстві і знайшла своє відображення в пресі. Журналісти про-

союзники і націоналісти протистояли один одному в пресі з метою вплинути на думки аудиторії на майбутньому голосуванні. Більшість засобів масової інформації Великобританії в ході підготовки до референдуму агітували за збереження союзу з Англією.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андреева Т. Л., Васильева А. С. Референдум 2014 г. как заключительный шаг на пути к политической независимости Шотландии // Вестник Томского государственного университета. История. – 2014, № 2. – С. 45 – 63.
2. Галева А. А. Шотландия: в поисках независимости // Культура в современном мире. – 2014, №4. – http://infoculture.rsl.ru/NIKLib/alhome/news/KVM_archive/articles/2014/04/201404_r_kvms2.pdf
3. Маслакова Т. С. Референдум о независимости Шотландии: причины сепаратистских настроений. // Вопросы истории, международных отношений и документоведения. – Томск. – 2015. – С. 25.
4. Фадеева Л.А. Идентичность на пересечении интеграции и деволуции: шотландский кейс // Современная Европа. – 2015, № 5. – С. 91 – 99.
5. Curtice P. J. The Score At Half Time: Trends in Support for Independence Edinburgh, 2014. <http://www.scotcen.org.uk/media/270726/SSA-13-The-Score-AtHalfTime.pdf>
6. Keating M. Scotland's European Challenge [Electronic resource] URL:<http://www.centreonconstitutionalchange.ac.uk/blog/scotlands-european-challenge>

Anastasia Derevo

EXPERIENCIA INTERNACIONAL EN EL DESARROLLO DE RUTAS VERDES Y LA INTRODUCCIÓN DEL TRANSPORTE VERDE

En 1997 se estableció la Asociación Europea de Vías Verdes (EGWA) en Namur, Bélgica. Unió a 35 participantes. Los países más activos son Bélgica, Inglaterra, Francia, Luxemburgo e Irlanda. Las actividades de la organización son financiadas por la Comisión

Europea - Departamento de Protección Ambiental. Por el momento, Europa Central tiene el Programa Vías Verdes, una iniciativa del Consorcio Centroeuropeo "Asociación Ambiental para Europa Central", que reúne a cinco organizaciones independientes en Polonia, la República Checa, Eslovaquia, Hungría y Rumania. Esta es una asociación cuyo objetivo es crear una red de carreteras "verdes" en Europa Central y Oriental, basada en la interacción de organizaciones públicas, organismos de gobierno autónomo, organismos estatales y empresarios, a través de iniciativas locales destinadas a proteger el patrimonio natural y cultural [1].

En Europa Central, el pionero de las rutas verdes fue la República Checa. La idea de crear rutas verdes nació en 1990. Un grupo de estadounidenses, originario de la República Checa, decidió transferir el concepto de rutas verdes, que se estaba desarrollando en los Estados Unidos, al territorio de Europa Central.

El siguiente país que desarrolló activamente el concepto de Vías Verdes fue Polonia. Actualmente, hay siete rutas verdes en Polonia, que se encuentran en diferentes etapas de implementación.

El desarrollo del transporte "verde" es uno de los muchos procesos de transición de la economía al desarrollo sostenible, y el transporte "verde" en sí mismo se convierte en un atributo inalienable de la forma moderna eco-orientada de complejos económicos locales y asentamientos individuales.

La bicicleta como transporte individual ha ocupado durante mucho tiempo el segundo puesto, después del automóvil. En Europa, una cultura de la bicicleta ya se ha desarrollado, la gente del pueblo no puede prescindir de senderos para bicicletas, estacionamientos y alquileres[4].

El desarrollo del ciclismo en Europa se ve facilitado por los esfuerzos de los países de la UE para desarrollar rutas verdes que forman la red espacial europea de ecoturismo. Hoy en los países europeos se presta mucha atención al desarrollo de rutas ecológicas y corredores ecológicos. Estas son carreteras sin transporte motorizado, diseñadas para personas que aman la naturaleza y viajan a pie o en bicicleta. Las rutas verdes son una

herramienta única para desarrollar la movilidad, mejorar la población y apoyar a las empresas locales en el campo del turismo y la hospitalidad. No hay necesidad de una construcción constante y de una conexión adicional por carretera: las rutas verdes también se pueden adaptar y transformar a partir de vías de ferrocarril, terraplenes y zonas peatonales sin utilizar; o a lo largo de canales y ríos, caminos forestales, carreteras no utilizadas. La única condición obligatoria es que la ruta debe ser conveniente y segura[2].

Además de mejorar la población y desarrollar el nivel de movilidad del territorio, el ciclismo también es un negocio que ofrece grandes beneficios: por ejemplo, en la República Checa, el turismo de bicicletas aporta hasta 45 millones de euros al año. La ruta Cracovia-Moravia-Viena tiene una longitud de más de 780 kilómetros y se extiende a lo largo de bodegas, lagos pintorescos, pueblos y monumentos históricos, conectando las ciudades culturales más grandes de Europa Central y del Este. La República Checa también tiene un gran potencial en cuanto al uso de antiguos ferrocarriles abandonados (1.000 km) como plataforma para las Rutas Verdes.

En Manchester, con corredores verdes, hay una serie de problemas conectados. Y uno de ellos es la separación por cercas o alambradas de púas de senderos ecológicos construidos artificialmente para peatones y ciclistas de la naturaleza [3].

Parece que las vallas protegen a las personas de cualquier peligro, pero crean cierta falta de atractivo y este es un factor obvio. Por otra parte, hay muchos lugares en las rutas verdes, donde no está del todo claro si se puede ir más allá. Algunos llevan a un callejón sin salida, y la información sobre esto en el camino (carteles, punteros) no existe.

En otros casos, la ruta se interrumpe repentinamente por cualquier infraestructura no utilizada por peatones o ciclistas. Está claro que las rutas ecológicas deberían ser complementarias, más que la parte principal de la estrategia de desarrollo del transporte urbano, y el gobierno local necesita invertir en el

desarrollo y mantenimiento de esta parte natural de la ciudad, al igual que invierte en la carretera.

Para atraer la atención de los ciudadanos, estas rutas para peatones y ciclistas deberían aparecer en los mapas y letreros. Además, se deberían indicar los sistemas completos de ruta ecológica e incluso los que no estuvieran disponibles en ese momento: esto aumentaría la comprensión del sistema.

Por lo tanto, el desarrollo del transporte sostenible incluye el tráfico de peatones y bicicletas. Las ciudades deberían proporcionar una infraestructura especializada y oportunidades para la movilidad segura y activa como un modo de transporte viable que contribuye a mejorar la salud física y psicológica de sus ciudadanos reduciendo el impacto del sistema de transporte en el medio ambiente [5].

REFERENCES

1. Клицунова, В.А. Зеленые маршруты = Green ways / Программа развития ООН в Республике Беларусь, Европейский Союз; – Минск: Альтиора – Живые краски, 2010.
 2. От Амстердама до Парижа и далее: Общеввропейская программа по транспорту, окружающей среде и охране здоровья (ОПТОСОЗ) 2009–2020 / Всемирная организация здравоохранения, 2014 г. – 62 с.
 3. Travelling smart / M. Attard, T. Bajada, P. Gauci, L. Camilleri, C. Spiteri. Msida: Institute for Sustainable Development, University of Malta, 2011.–8 p.
 4. Зеленые маршруты – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://un.by/f/file/Greenways.pdf> Дата доступа: 05.05.2019.
- Зеленые транспортные маршруты и экологические коридоры – [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <https://velomesto.ru/magazine/ekologiya/zelenye-transportnye-marshruty-i-ekologicheskie-koridory>– Дата доступа: 05.05.2019.

Maryna Didenko,

Anna Shkarupa

THE HISTORICAL VALUE AND SIGNIFICANCE OF THE HOUSE OF POLTAVA GOVERNOR-GENERAL

One of the most attractive objects of tourist routs around Poltava is the of the Round Square. In March, 1802 Poltava became the centre of the same province and at this very time

there was an idea to build this square. New province status needed a new city centre. Former historical centre couldn't locate all necessary administrative institutions of Poltava province, because of space shortage. A very talented Mykhailo Amvrosimov offered Poltava governor-general A. Kurakin to place office buildings in a circle to the West of the historical city centre on a new square, where, according to historical notes, Poltava people met Peter the Great after Poltava battle [1].

The house of Poltava Governor-General is a monument which includes history, art and architecture in Poltava. It is located in the Western sector of the Round Square between the Lidova and Sobornosti streets.

The history of the appearance of the Governor-General's house, now known to many citizens as the building of the Poltava regional Council of trade unions, is inextricably linked with the emergence and development of governorship in Little Russia. Large administrative and territorial changes that took place in the late XVIII – early XIX century in the Russian Empire at the initiative of Peter I, was abolished by Catherine II introduced governorship (Kiev, Chernigov, Novgorod-Siverskyi and Katerynoslav). By the decree of November 30, 1796 “On the restoration in the Ukraine of the Board and of the proceedings in accordance with the local rules and the old order” the several provinces were created. Finally, the issue of the boundaries of the new provinces was resolved by the decree of the Senate on August 29, 1797 “On the appointment of the boundaries of the provinces: Novorossiysk, Kiev, Minsk, Volyn, Podolsk and Little Russia and their division into counties” [2].

By decree of February 27, 1802 the little Russian province was divided into two: Chernihiv and Poltava, and governors of all provinces reported directly to the Minister of internal Affairs of the Empire Prince V. P. Kochubey. In the Poltava province consists of 12 districts: Poltava, Kremenchug, Khorol, Zolotonosha, Lubny, Hadyach, Pyryatin, Pereyaslavl, Pryluky, Romny and Konstantynograd. Later the counties were

transformed into districts and the province added another three ones: Zinkiv, Lohvitsia and Kobeliaky.

In the dispute for the right to be a provincial centre Poltava won Lubny due to its outstanding historical past and became such in March 1802. The house for the Governor-General was designed in 1803 by architect A. Zakharov and completed in 1811, when the post of Little Russian Governor-General was occupied by Prince Yakov Ivanovych Lobanov-Rostov [2].

In early 1808 in the city centre was the huge construction of public buildings for the new provincial institutions, which until that time were located in various private houses. The residence of the Governor-General is a great example of urban architecture of the period of Classicism. Beautiful six-columned portico is on the ledge of the ground floor, and a horizontal attic completes the picture. The building was harmonically fitted the Round Square, thanks to a stone fence with two originally decorated gates. The ground floor was intended for servants, the first floor was occupied by the residence of the Governor-General and his service, and on the second floor, there were his personal apartments. During the reconstruction of the building, which took place in the 1840s, the main entrance from the Round Square was made and its internal layout was slightly changed. In its original version, the house had an enfilade layout, in which all rooms had entrances and exits located on the same line, which created a rather interesting internal perspective of the building. This layout is typical for the Palace in Tsarske Selo, the Hermitage and many other buildings in the classical style.

Since 1856, it housed the residence of Poltava civil governors. After the abolition of the post of Governor-General it became known as the Old Governor's house. It is located in the sector of the Round Square between the streets Viacheslava Chornovola St and Sobornosti St. For many years there was located the trust "Gas traders of Ukraine" [3].

After 1856, this building was transferred to Poltava Peter Cadet corps, and Vice-governors were located in a small building

near the Governor's house. In the tragic time of 1917-1919 in the Governor's house were the Bolshevik's authorities, the protégé of Simon Petliura – provincial Commissioner Chizhevskiy, S. Ivanenko, who was approved for the post of provincial head during the German occupation. In the 20's there was a children's College named by Lenin, in 30's – the police school. Restored after the war, this house was hosted by the regional Council of Trade unions.

Our research proved that this building has historical and cultural value. The Governor's house and other buildings, located in the very city center are great example of classicism style. Now the Round Square and its park are the favorite strolling and relaxing place for Poltava's locals and guests.

REFERENCES

1. Architecture composition of Round Square. URL : https://poltavacity.com/a5_1.php
2. Дом малороссийского генерал-губернатора. URL : <http://www.museum.poltava.ua/Poltava/Roundarea/building4/index.htm>
3. Круглая площадь (Полтава). [URL : available at: <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0>

К. С. Дмитренко

**ПРОБЛЕМА ЄДНАННЯ ЛЮДИНИ І ПРИРОДИ:
“РОБІНЗОН КРУЗО” Д. ДЕФО І “КНИГА ДЖУНГЛІВ”
Р. КІПЛІНГА**

У сучасному світі зростає населення, розвивається економіка, а суспільство відчуває все гострішу потребу у просторі, який воно заповнює все щільніше. Людина безпосередньо впливає на природу, і природа також змінює людину. Саме тому обрана тема дослідження є досить актуальною для сьогодення. Роман “Робінзон Крузо” Даніеля Дефо, опублікований 1719 р., і збірка оповідань “Книга джунглів” Редьярда Кіплінга, опублікована у 1894 р., описують явище осуспільнення, або соціалізації природи. Порівняння літературних творів, в яких порушена проблема єднання людини і природи, допомагає виховувати в учнів

дбайливе ставлення до навколишнього світу. Компаративний аналіз, який передбачає порівняння тем, сюжетів, мотивів, образів у різних літературних творах відіграє важливу роль у сучасному літературознавстві. Компаративна лінія забезпечує цілісність уявлень учнів про художню літературу, сприяє поглибленому і творчому вивченню творів, зростанню читацької активності учнів, дає змогу вийти за межі вузького прочитання творів, визначити взаємозв'язки між різними текстами [5, с. 37].

Пропонуємо розглянути проблему єднання людини і природи у зазначених творах за такими аспектами: вік героїв і умови, за яких вони зуміли вижити; ставлення героїв до світу людей; ставлення героїв до дикого світу; результат перебування на лоні природи: а) зміни у дикому світі за час перебування там головних героїв; б) зміни у внутрішньому світі героїв.

Головний герой роману Д. Дефо Робінзон Крузо унаслідок корабельної аварії потрапляє на безлюдний острів у віці приблизно 27 років. Запаси харчів, які були на зруйнованому судні, не дали Робінзону померти з голоду, в кают-компанії він знайшов дві мисливські рушниці і два пістолі, інструменти для праці на березі і чимало інших речей, які ще не раз допомогли йому в майбутньому. А Мауглі в оповіданнях Р. Кіплінга потрапляє до лігва вовків у дворічному віці. Немічний індійський хлопчик, який ледь починав ходити, не загинув у хащах завдяки сім'ї Вовків, які вигодували його і навчили Законам Джунглів.

Робінзон Крузо до світу людей ставився схвально. Перебуваючи на острові, сумував за спілкуванням з людьми: “Ах, коли б хоч двоє або троє! Ні, хоч би один із них врятувався і приплив до мене! Тоді б у мене був товариш, була б жива людина, з якою можна було б говорити”. Ні разу за все своє довгочасне відлюдне життя я не прагнув так пекуче людського товариства, і ні разу я не почував себе так гірко без нього” [1, с. 152]. Та з часом, проживши на острові

дуже багато часу, він почав остерігатись людей, як найбільшого лиха. Коли дикуни-людожери прибули на його острів і за собою залишили кістки та шматки м'яса вбитих та з'їдених ними людей, Робінзон не міг заспокоїтися: “Я запитував себе, як міг премудрий керівник усього світу припустити, щоб його створіння дійшли до такої нелюдяності, вірніше, до такого спотворення людської природи, багато гіршого від нелюдяності, бо треба бути гіршим за звірів, щоб пожирати подібних до себе” [1, с. 170]. До грошей, які і зараз керують світом людей, Робінзон ставився як до непотребу: “Гроші не мали для мене ніякої цінності. Це було непотрібне сміття, і все своє золото я з охотою віддав би за три-чотири пари англійських черевиків та панчіх, яких я не носив уже кілька років” [1, с. 157]. Ці роздуми є приводом замислитися і над сучасними пріоритетами людей.

У збірці оповідань “Книга Джунглів” відношення до світу людей з боку героя було дещо гіршим. Звірі людину вважали найслабшою істотою: “А ще звірі знають, що людина – найбільш слабке та безпорадне створіння з-поміж усіх, і поважному мисливцю не годиться її чіпати. Вони кажуть – і це правда, – що в людожерів лисіє хутро і випадають зуби” [2, с. 10]. Також Закон Джунглів забороняє вбивати людину, бо “вбивство Людини рано чи пізно викличе прибуття білих людей з рушницями верхи на слонах і кількох сотень темношкірих людей з барабанами, ракетами та смолоскипами. І тоді кожен у Джунглях зазнає лиха” [2, с. 9-10]. У цілому, якщо порівняти Закони Джунглів із законами, за якими живуть люди, можна переконалися, що світ Джунглів чесніший за світ людей. Звірі не насмілювалися зустрічатися з Мауглі поглядом, за те що він розумний. Від народження люди наділені духовністю і зовні слабші за тварин, але їхній розум дає їм владу над звірами. На жаль, люди дуже жорстоко поводяться з тваринами і з природою.

Щодо ставлення Робінзона Крузо до світу природи, можна сказати, що спочатку він уважав острів в'язницею. Та духовна сила чоловіка не дозволяла йому скаржитися на своє положення. Робінзон завжди протиставляв злу добро. Він із захопленням описує чудову природу острова: “Скрізь, куди не кинеш оком, були савани, чи то луки, порослі зеленою травою та квітами і вкриті чудовими гаями. Я побачив тут силу папуг, і мені дуже захотілось піймати хоч одну з них” [1, с. 93]. Звичайно, його перебування на лоні природи завдало багато шкоди жителям острова, але все ж він дуже любив тих звірів, які мешкали у нього, переживав за худобу, якщо та зоставалась без їжі та води. Справжнім другом він уважав собаку: “Він був мені вірним слугою багато років. Він робив для мене все, що міг, і майже заміняв мені людське товариство; хотілося б тільки, щоб він говорив, але цього він не міг” [1, с. 59]. І навіть коли Робінзон прекрасно почував себе на острові, єдиними, кого він побоювався, були люди: “Я почував себе спокійно й добре і був би цілком задоволений своєю долею, якби міг позбутись страху перед дикунами” [1, с. 147].

Герої “Книги Джунглів” поетизували світ природи. Закони Джунглів забороняють вбивати звірят, чіпати худобу, ані молоду, ані стару. Заведено віддавати частину їжі кволому, допомагати одне одному, піклуватися, а не ворогувати. Закон розповсюджується на всіх, недотримання правил жорстоко карається. Для порівняння: головним пріоритетом у світі людей є скарби, нерідко люди жорстокі до собі подібних і до звірів, заради багатств вони ладні убивати. Наприклад, в оповіданні “Князівський Анкас” Мауглі робить такий висновок: “Що ближче до людей, то більше крові” [2, с. 128]. І. І. Радиш пропонує асоціативні грона для порівняння світу Джунглів і світу людей. Світ Джунглів: справедливість, обумовленість, свобода, рівність, взаємодопомога, захист слабких, піклування, дружба. Світ людей: розум, внутрішня сила, жадоба, жорстокість,

несправедливість, брехливість, неправда, пуста балаканина [4, с. 12].

За час перебування Робінзона Крузо на лоні природи зовнішній вигляд острова дуже змінився. Дикі умови життя чоловік перетворив на цивілізовані. Робінзон створює необхідні меблі, кошики для продуктів, у нього було своє поле. Від полювання він згодом перейшов до скотарства: “Років через півтора в мене було вже штук дванадцять кіз разом з козенятами, а ще через два роки моя отара збільшилась до сорока трьох голів, крім тих, що я вбивав для їжі” [1, с. 123].

Неможливо не помітити зміни у внутрішньому світі Робінзона за 28 років самотності. Як зазначає С. Г. Ларіонова, на відміну від його прототипу, Олександра Селькірка, який розучився говорити, здичавів і деградував, Крузо залишився мудрою, практичною, впевненою у собі людиною, морально вдосконалився [3, с. 50]. На острові він знайшов співбесідника, папугу Попку, навчив його говорити, і взагалі відносився до тих тварин, які жили з ним, як до сім’ї. Коли він зустрівся з П’ятницею, Робінзон не прийняв того способу життя, за яким жили дикуни (людожерство, примітивні умови існування), а навпаки, навчив нового приятеля ремеслу, англійської мови, заборонив їсти людське м’ясо: “Я помітив, що П’ятниці ще й досі дуже хотілось поласувати людським м’ясом і що він - канібал з природи. Але я виявив таке обурення на саму думку про це, що П’ятниця не наслідився дати волю своїм інстинктам. Я всіма способами старався пояснити йому, що вб’ю його, якщо він мене не послухає” [1, с. 168]. Робінзон читав книги, навчився шити одяг, вів календар і щоденник, у якому згодом написав: “Я навчився більше бачити радісні, ніж сумні сторони свого становища і більше пам’ятати про те, що в мене є, ніж про те, чого мені бракує. І це викликало в мене невимовну радість. Говорю це для тих нещасних людей, що ніколи нічим не бувають задоволені, не можуть

спокійно втішатись благами.. ” [1, с. 109-110]. Серед галузей сільського господарства та ремесел, які відродив герой на безлюдному острові, були будівництво, теслярство, гончарство, столярство, тваринництво, землеробство, кулінарія, хліборобство, ткацтво, кушнірство та плетіння.

На відміну від Робінзона Крузо, який зробив острів осуспільненим, Мауглі, навпаки, виріс у суспільстві звірів, Джунглі змінили його. Мауглі з дворічного віку росли Батько Вовк і Мати Вовчиця, вони навчили його полювати. Бурий ведмідь Балу, який викладав вовчентам Закон Джунглів, попросив взяти Мауглі до зграї і сказав, що буде вчити його. Пантера Багіра викупила життя Мауглі, щоб його взяли до зграї, а у майбутньому вона полювала разом з ним, давала поради щодо того, як перемогти Шер-Хана, називала його “Братиком” [2, с. 18]. Мауглі й сам не раз називав себе вовком. Але, як і в світі людей є погані люди, так і в Джунглях на Мауглі чекала ненависть з боку багатьох звірів. Та людська дитина за допомогою Багіри і вогню відвоювала собі місце під сонцем, показала себе розумнішою, мужнішою і благороднішою, ніж підступні звірі. Мауглі згодом покинув Джунглі і пішов до людей. Але Джунглі назавжди залишили слід у душі Мауглі. Він навчився розуміти природу, звірі виховали в ньому відданість, безкорисність, повагу, справедливість, щирість і навіть людяність. До скарбів Мауглі ставився як до непотребу: “Ці речі тверді, холодні і зовсім не придатні до їжі [...], якщо ти дозволиш взяти з собою анкас, то я вважатиму щасливим моє полювання. Якщо ж ні – все одно полювання вдале.. ” [2, с. 121].

Отже, роман “Робінзон Крузо” і збірка оповідань “Книга джунглів” показують різні приклади злиття людини з природою. Об’єднує героїв цих творів те, що вони опиняються закинутими у дикий світ природи. Але Робінзон Крузо додержується цивілізованого способу життя на острові, він щасливо прожив 28 років на острові, не шкодячи

йому, будучи в гармонії з навколишнім світом, змінив погляди на життя і морально очистився. Мауглі навпаки додержувався законів дикого світу, і все ж не здичавів. І хоча історія життя Мауглі немає нічого спільного зі справжніми історіями дітей, які виростили у тваринному світі, але сама збірка і безпосередньо Закони Джунглів наче підказують людям, за якими правилами треба жити. Людина, як найрозумніша істота на планеті, повинна берегти природу, виховувати екологічну культуру, гуманність, дбайливе ставлення до братів наших менших. Треба не забувати, що природа дає можливість існування кожній істоті. Але саме від людей, від їхнього ставлення одне до одного залежить, яким буде світ.

ЛІТЕРАТУРА

1. Дефо Д. Робінзон Крузо: Життя й незвичайні та дивовижні пригоди Робінзона Крузо / Д. Дефо. – К. : Котигорошко, 1993. – 248 с.
2. Кіплінг Редьярд. Мауглі. Як і чому / Р. Кіплінг. – К.: Веселка, 1979. — 272 с.
3. Ларіонова С. Енциклопедія виживання. За романом Д. Дефо “Життя й незвичайні пригоди Робінзона Крузо” [Текст] / С. Ларіонова // Всесвітня література в сучасній школі. – 2014. – № 7-8. – С. 49–51.
4. Радиш І. І. Цикл уроків з теми “Література і світ природи. Д. Р. Кіплінг. Повість-казка “Мауглі”” [Текст] / І. І. Радиш // Зарубіжна література в школі. – 2009. – №2. – С. 6–14.
5. Турияница В. Компаративний аналіз як засіб розвитку полікультурної компетентності учнів [Текст] / В. Турияница // Всесвітня література в сучасній школі. – 2015. – № 9. – С. 37–40.

Alisa Kolotii

ETHNIC COMPOSITION OF CANADIAN POPULATION

Ethnic diversity is one of the social complications found in most contemporary societies. historically it is the legacy of conquests that brought diverse peoples under the rule of a certain dominant group.

Ethnicity refers to the differentiation of groups of people who have close cultural values, memories, remaking them through their social interaction.

Membership of an ethnic group tends to be defined by a shared cultural heritage, ancestry, origin myth, history, homeland, language or dialect, symbolic systems such as religion, mythology and ritual, cuisine, dressing style, art, and physical appearance.

It is important to note that ethnic origin responses are a reflection of each respondent's inner perception of their ethnic ancestry. therefore, the measurement of ethnicity is affected by changes in the social environment.

According to UNESCO, there are more than 4,000 different ethnic groups in the globe, ranging from tens to hundreds of millions of people. of these, only 800 have reached the nation stage. a nation is a socio-civilizational entity that has economic, political, historical, social, and other aspects of its functioning that, in the nature of their relationship, form a unique way of being a people or peoples as a culture. there are more than 10 mln nations in the world with only 67, including the largest: Chinese, Hindustani, Americans, Russians, and Japanese. at the same time, more than 3 thousand ethnic groups have not yet reached the highest stage of development, the vast majority of them are small.

Canada contains a mixture of diverse national and cultural groups. ethnic composition in the world has found a large number in thirty years, which has allowed to change the dramatic number that has been immigrated.

Canada, a confederation of provinces created in 1867, traces its origins to the colonization of the shores of the St-Lawrence river by french settlers between 1608 and 1760. then, after the British conquest, immigrants from the British Isles settled in the colony. immigration to Canada originated almost exclusively from Europe until the 1960's when immigration restrictions based on country of origin were lifted. "according to 2001 data, only

39.4% live for themselves only by categories of other migrants from the UK, Ireland and France” [1].

the country has collected data on the origins of the population in almost every census of population since 1867. however, a number of factors have made it more complex to report these origins, which poses challenges for interpreting and comparing historical data. for example, the wording and format of the question on origins have changed. furthermore, the social context in which questions have been asked, as well as respondents’ knowledge of the ethnic and cultural history of their ancestors can influence the type of response given at the time of the census. historical comparisons of ethnic and cultural origins have limitations and should be made with caution [2].

At the time of Canada’s first census, in 1871, about half the population was British and nearly one-third was french. since that time the proportion of Canadians of British and french ancestry has dropped to about one-fourth each, as fewer people have immigrated from the United Kingdom and France and considerably more have arrived from other countries in Europe, southeast Asia, and Latin America. because immigrant groups have tended to settle in particular locales, they generally have retained their cultural identity. for example, Ukrainians largely migrated to the prairie provinces, where the land and climate were similar to their homeland, and a lot of Dutch settled on the flat, fertile farmland of southwestern Ontario. many Chinese, Portuguese, Greeks, and Italians have settled in specific sections of large cities, particularly Toronto, Montreal, and Vancouver [3].

With an annual rate of natural increase around 1 per cent since 1971, Canada is characteristic of an industrial, urban population that has experienced the demographic transition from high to low levels of fertility and mortality.

“The mix of ethnic groups differs greatly from province to province. the proportion of people claiming ancestry from the British Isles ranges from about two-thirds in newfoundland

and Labrador to less than 5 percent in Quebec; the proportion of people of French descent ranges from a majority in Quebec to less than 2 percent in Alberta, British Columbia, Newfoundland and Labrador, the northwest territories, and Saskatchewan. more than one-third of Canadians identify themselves as being of mixed origins” [2].

The ethnic composition of the Canadian population is as follows: Anglo-Canadians make up 40% of the population, French Canadians account for 27% of the population, other Europeans for 20%, native Americans for 1.5%, other ethnic groups, for the most part from Asia 11, 5% [2].

According to the 2001 census, the largest group of people call themselves ‘Canadians’ (39.4%), as most Canadians, especially those whose ancestors came from colonization, consider themselves to be of Canadian ethnicity. followed by those who call themselves English (34.4%), French (25.7%), Germans (3.6%), Italians (2.8%), Ukrainians (1.7%), aborigines (indians) and Eskimo (1.5%), Chinese (1.4%), Dutch (1.4%), poles (0.9%), Russian (0.1%). in recent decades, the ethnic composition of Canada’s largest cities, such as Toronto, Montreal, and Vancouver [2; 3] has changed significantly in the face of increasing population weight from the Middle East, China, India, Latin America, and other regions of the world. the current era of mass migration from third world countries to developed nations is a politically hot topic nowadays and the research area for the demographers.

Canada being amongst the countries receiving the most immigrants per capita (Chagnon 2013), it is expected to experience a marked shift in its ethnic background during the 21th century. according to an official projection, by 2036, between 44.2% and 49.7% of Canadians will be first-generation and second-generation immigrants, and between 82.2% and 84.6% of these first- or second-generation immigrants will be of non-European origin (Morency, Malenfant, & Macisaac, 2017).

Thus, Canada's population nowadays is a conglomeration of people belonging to different racial groups with very different ethnic backgrounds. Its ethnicity is a compound phenomenon that emerges as a unit of the human population. Almost all the major races of the world are visible in the country nowadays.

REFERENCES

1. Населення Канади: урбанізація, міграції, трудові ресурси. URL:<http://www.geograf.com.ua/canada/592-canada-population-migrations-urbanization> (Access date 27.11.2019)
2. Ethnic and cultural origins of Canadians: Portrait of a rich heritage. URL : <https://www12.statcan.gc.ca/census-recensement/2016/as-sa/98-200-x/2016016/98-200-x2016016-eng.cfm> (Access date 07.11.2019).
3. The impact of immigration on local ethnic groups' demographic representativeness: The case study of ethnic French Canadians in Quebec. URL : <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/nana.12568> (Access date 12.11.2019).

Tamara Kostyrenko

SUBSTANTIAL FEATURES OF TRYPILIAN CULTURE

Culture is the characteristics and knowledge of a particular group of people, encompassing language, religion, cuisine, social habits, music and arts.

The Centre for Advance Research on Language Acquisition goes a step further, defining culture as shared patterns of behaviours and interactions, cognitive constructs and understanding that are learned by socialization. It can be associated with the growth of a group identity fostered by the unique to the group social patterns.

“Culture encompasses religion, food, what we wear, how we wear it, our language, marriage, music, what we believe is right or wrong, how we sit at the table, how we greet visitors, how we behave with loved ones, and a million other things,” a British anthropologist Cristina De Rossi points out [3].

It is known that the word “culture” is derived from a French term, which itself is a derivative from the Latin ‘colere’ meaning to tend to the earth and grow, or cultivation and nurture. “It shares its etymology with a number of other related words,” De Rossi points out.

Trypilian culture is an archaeological name for the Copper Age civilization that existed on the territory of present-day Ukraine. This cultural complex is also known as Cucuteni on the territory of Romania.

A Neolithic Period – Eneolithic Period – Bronze Age culture that existed in Right-Bank Ukraine ca 5400 to 2000 BC. It is named after a site near Trypilia in the Kyiv region uncovered by Vikentii Khvoika in 1898.

The Trypilians considered to be rather primitive agricultural and cattle-raising tribes that migrated to Ukraine from the Near East and from the Balkans and Danubian regions. Scholars have identified three periods in the development of this culture: early (5400–3500 BC), middle (3500–2750 BC), and late (2750–2250 BC). The differentiation of periods is characterized by an increase in population and the geographic spread of the culture: initially concentrated in the upper and middle Prut River and Seret (Siret) River and the middle Dniester River and Boh River basins, the culture spread in the middle period to include the right bank of the Dnipro River, and in the late period to the left bank of the Dnipro River, the southwest steppe region, and the Sluch River, Horyn River, and Styr River basins. As it spread, the Trypilian culture assimilated the cultures of existing tribes. The periods are also differentiated by changes in settlement patterns, the economy, and the spiritual life of the people [2].

During the 6th millennium BC, Trypilian tribes began settling in low-lying riverbank areas and on plateaus in the Dnipro River and Boh River basins. They built pit and semi-pit dwellings with clay floors and hearths or ovens, and walls of wattle and dab. Rectangular surface dwellings, constructed with similar materials but on a raised log platform covered with clay

and (probably) with a thatched roof, also began to appear at this time. Clay altars, usually either round or cross-shaped, were also commonly constructed in dwellings (Kolomyishchyna, Volodymyrivka). Settlements were established by clans and contained 15 to 30 dwellings. Initially, extended families usually shared a single dwelling and houses were simply enlarged to accommodate new members, but from the middle period nuclear families generally occupied their own dwellings. In the later periods of the culture, settlements were usually established on high plateaus that were drier and more defensible, sometimes by moats and walls. These settlements were generally larger than earlier ones (eg, Volodymyrivka contained almost 200 dwellings). In later settlements houses often had a rounded floor plan, and they were arranged in a circle for defensive purposes and to pen livestock in a central enclosure [1].

The major economic activities of the early Trypilians were primitive agriculture and animal husbandry, supplemented by extensive hunting, fishing, and food gathering. Wheat, millet, and barley were sown on land tilled with mattocks made from antlers or with digging sticks with sharpened points. Crops were harvested using bone sickles with flint blades and the grain was ground by stone querns. Horned cattle, together with pigs, sheep, and goats, were the most-domesticated animals; deer, wild boar, and roe deer were the animals most commonly hunted. Animal husbandry emerged as the most important economic activity in the middle and late periods. This not only influenced the arrangement of dwellings in the settlement to protect livestock, but also led to the development of a pastoral lifestyle; the remains of many temporary settlements by floodplains and other grazing areas have been uncovered [4]. The late period was also marked by the introduction of the domesticated horse. Although greater areas were brought under cultivation, agricultural techniques changed little.

The basic tools of the Trypilian culture were made of stone, bone, and flint. Some small bronze items, especially fishhooks,

bracelets, and rings, have been found at Trypilian excavations. The tribes of the culture traded with peoples in the Balkans or Transylvania (the source of copper found at Luka-Vrublivetska) and on the Aegean (this was especially true of tribes located in southern Ukraine). Weaving also developed, although the looms remained rather primitive.

The Trypilian culture is especially known for its ceramic pottery. In the early period, hand built large pear-shaped vessels for storing grains, various types of pots, plates, spoons, colanders, and the like were all common. Earthenware was also used to make figurines of women, scale models of homes, jewellery, and amulets. The exterior of the pottery was decorated with inscribed ornamentation in the form of spiralling bands of parallel double lines. Most figurines were decorated with the same type of ornamentation. The figurines, house models, and amulets had ritual significance linked to an agrarian cult of fertility and prosperity. This cult, in turn, was linked to burials in homes. White, red, and black polychromatic spiral ornamentation was found on pottery unearthed at several early Trypillian sites (Kadiivtsi, Bavky, Kudryntsi, Frydrivtsi, and the Nezvysko settlement). Pottery-making reached an especially high level of development in the middle and late periods of the culture.

The Trypilians initially had a matriarchal-clan order in which women engaged in agricultural work, headed households, manufactured pottery, textiles, and clothing, and played a leading role in societal affairs, while men hunted, tended to cattle, and prepared tools out of flint, stone, and bone. Later, with the increase in importance of animal husbandry, a patriarchal order developed.

As a result of incursions by other cultures (particularly the Pit-Grave culture) into Ukrainian territory in the mid-3rd to early 2nd millennium BC, many characteristic Trypilian traits changed or disappeared altogether. The technique of house construction was altered and the spiralling motif common to Trypilian pottery was replaced by corded designs. Anthropomorphic designs

became schematized and older forms of pottery disappeared. Burial practices showed the influence of the Pit-Grave culture with its characteristic graves, tumuli, and patriarchal burial rites. The Usatove culture of the western Black Sea steppe region was assimilated by the Pit-Grave culture. The historical fate of other Trypilian tribes was varied, as evidenced by the transition of tribes of the middle and upper Dniester River regions into the Globular Amphora culture during the middle Bronze Age [5].

Thus, the ancient Trypilian culture is the most investigated archeological culture in Ukraine.

REFERENCES

1. Дергачев В. А. Памятники позднего Триполья. Кишинев, 1985.
2. Мовша Т. Г. Періодизація і хронологія середнього та пізнього Трипілья. Археологія : Республ. міжвід. зб. наук. пр. К. : 1972. Вип. 5. С. 3–24.
3. Круц В. О. Етапи і напрямки розселення племен трипільської культури. Подільська старовина. Вінниця, 1993. С. 373.
4. Ciuk, K. *Mysteries of Ancient Ukraine: The Remarkable Trypilian Culture (5400–2700 BC)*. Toronto, 2008.

Kateryna Miasoid

THE HISTORICAL PERSPECTIVE ON THE ROUND SQUARE AND THE PROVINCE OFFICES

Most of the buildings on the Round Square were supposed to be built according to standard designs developed in Petersburg under the guidance of the famous Russian architect A. D. Zakharov specifically for state institutions of provincial cities. In addition to the Monument of Glory, the square was supposed to have the building of the Province Offices, Nobility Association Building, The Governor-General's House, The Vice-Governor's Building, The Civil Governor's Building, the inn for visitors, the Horse Post Office, the Malorosiiskyi Post Office and the gymnasium [5]. All the buildings surrounding the Monument of Glory were to form a single architectural background, which would create a unique composition of the city center [1, c. 16].

However, surely, the main problem was to obtain a construction grant. In the letter to Emperor Alexander I, which duke Kurakin wrote shortly after his first visit to Poltava, he complained about the lack of suitable buildings for the accommodation of public offices, as well as premises for the residence of the Governor and the Vice-Governor. Later, when the money had already been allocated, a brick factory was built in the area where the chemical plastics factory is now located to provide the construction with the necessary materials. At that time there were only two small brick factories in the city that belonged to Holy Cross Monastery and Church of the Resurrection [5].

In 1808, F. J. Alekseev, a professor at the Academy of Arts in Petersburg, who visited Poltava, depicted the ensemble of the square as it should have looked in the future. However, not all of the depicted buildings were built. On the place where it was planned to build the school building in 1840, Poltava Cadet Corps was opened [2, c. 13].

Most of the buildings were built till 1811. The specificity of placement of the buildings on the square and the project management, in general, was carried out by the talented Poltava architect M. A. Ambrosimov. The Malorosiiskyi Post Office and Nobility Association Building were built somewhat later [2, c. 14].

By the manifesto of September 8th, 1802, the first eight ministries were established in the Russian Empire: Military Land Forces, Naval Forces, Foreign Affairs, Internal Affairs, the Commerce, the Finance, the Public Education, the Justice, and also the State Treasury at ministerial level. The head of the local administration was the Governor, who performed his functions with the help of administrative offices: the Office of the Governor, the Province Government, a Number of Commissions, Committees and the Offices. The Province Offices were deliberative bodies composed of Governor's officials, sometimes with representatives of the Municipal Government.

Through the Province Offices, the Governor oversaw the implementation of The State Domestic Policy in various fields [5]. The building of the Poltava Province Offices (the current building of the Executive Committee of the City Council) was designed in classicism-style by the architect F. A. Zakharov in 1810. As it is in the rest of the buildings of the Round Square, the appearance of its colonnade was determined by the public purpose of this building.

In this case, the colonnade is located on the edge of the terrace with a staircase. The halls on the first and second floor are very spacious, and the stairs are wide. This indicates that the building was built for a large number of visitors. Initially, the building did not occupy the entire block between Monastyrskaya (Sovetskaya) and Mostovaya (Oktyabrskaya) streets. The building ended at the level of brick windows on the second floor. To the left and right of the building there was a stone fence with two symmetrical gates. In 1866 the building was completed size according to the design of the Kharkov architect F.I. Danilov [2, c. 17].

In the first decade of the XIX century it consisted of the following buildings: the Province Government, the Treasury Chambers, The Provincial Institution and the General Court. The Provincial government supervised the general accomplishment and made the chiefs carry out their duties. The Provincial institution was in charge of charity, shelters, pharmacies, as well as the caring and education of orphans. In 1818–1821, our great countryman Ivan Petrovich Kotlyarevsky often visited it.

The Treasury Chamber addressed issues related to the collect of revenues to the Treasury, the payment of obligations (taxes) and the monitor of all provincial report documents. The head of the Chamber was the Vice-Governor. Since 1871, the famous Ukrainian writer Panas Yakovich Mirny began working here as a book-keeper. Over many years of work in the Chamber and the Treasury, he was promoted to the Councillor of State, which corresponded to the military rank of general. The Court, located in the Province Offices, consisted of two departments headed by

the General Judges, who heard criminal and civil cases respectively [3, c. 37].

In this Court, a talented Ukrainian sculptor, Leonid Volodimirovich Pozen, worked as an assistant prosecutor from 1876 to 1891. Pozen was born in the village of Obolon, Semenovskiy region. After graduating from the Poltava first gymnasium, he continued his studies at the law faculty of St. Petersburg University. He gave our city two beautiful monuments: I. P. Kotliarevskiy and M. V. Gogol. The well-known historian Vasyl Evstafievich Buchnevich (Ostapovich), who left us the magnificent monograph “Notes on Poltava and its monuments”, worked in this Court as an assistant to the bailiff [4, c. 56].

Many prominent people remember the Province Offices. At various times there have been: painters N. A. Yaroshenko, I. K. Zaitsev, G. G. Miasoedov, historians I. F. Pavlovskiy and M. J. Rudinskiy, writers I. A. Bunin, V. G. Korolenko, political figures M. I. Kalinin and G. I. Petrovskiy. After 1917, the Regional Executive Committee was located in this building, and after the abolition of Poltava province in 1925, the Soviet and Party Organs of the Poltava region. In the postwar years (1948–1952) the destroyed building was restored according to the design of the architect Goldinov. Now here are the services and departments of the Executive Committee of the City Council. This is the story of one of the most beautiful monuments of architecture of our city, which in 2010 turned 200 years old [5].

REFERENCES

1. Рудинський М. Я. Архітектурне обличчя Полтави / М. Я. Рудинський. – Полтава : Рідне слово, 1919. – 35 с.
2. Вайнгорта Л. С. Архітектурне обличчя Полтави / Л. С. Вайнгорт, О. Б. Супруненко. – Полтава : Метоп, 1992. – 48 с.
3. Полтава: Історичний нарис / [Г. П. Білоус, В. А. Войналович, О. П. Єрмак, О. Б. Супруненко]. – Полтава : Полтавський літератор, 1999. – 280 с.
4. Бучневич В. Є. Записки о Полтаве и ее памятниках / Бучневич В. Є. – Харків : САГА, 2008. – 449 с.

5. Губернські присутственні місця [Електронний ресурс] : [сайт] :
О. В. Безверхній. – Режим доступу :
<http://www.museum.poltava.ua/Poltava/Roundarea/building1/index.htm>

Віталіна Сагайдак

АНГЛІЙСЬКЕ СКЛАДНОПІДРЯДНЕ РЕЧЕННЯ XVIII СТОЛІТТЯ

Історичні дослідження мовних реалій є актуальними на будь-якому етапі розвитку мовної системи. Змінюються наукові парадигми, проте об'єкт вивчення – мова – залишається у фокусі уваги представників різних шкіл та напрямів мовознавства. Для сучасних лінгвістичних студій характерним є підвищений інтерес до синтаксичного рівня мови, а саме до речення, його типів. Складнопідрядне речення зокрема розглядається в працях вітчизняних та зарубіжних науковців, серед яких варто згадати Девіда Крістала, Сюзан Ромейн, Фіону Робертсон, Джона Ніста, І.П. Іванову, Б. А. Іл'їша, Т.А. Расторгуєву, К.Н. Качалову, Л.Г. Вербу, М.Г. Зубкова, М. Я. Плюща, Б.М. Кулика.

Об'єктом дослідження даної розвідки є синтаксична система англійської мови, *її предметом* – складнопідрядне речення XVIII ст. *Метою* представленого дослідження є репрезентація англійського складнопідрядного речення в синтаксичній системі зазначеного періода.

Мовна ситуація в Англії періоду 1650 – 1800 рр. характеризується впливом пуританської естетики, використанням класичних моделей логіки, кодифікацією норми у словниках та граматиках, витонченістю прозового стилю, впливом науки на методи дослідження англійської мови, які обмежують її набором правил, допомагають установити мовний стандарт, а головне – назавжди закріпити її раціональну та витончену форму. Ідеалом “авторитарної” англійської стала “правильність” мовлення [4, с. 273–274; 7, с. 123–125]. Граматики XVIII ст. мають на меті “вдосконалити” мову, очистити її від усього зайвого та закріпити її назавжди

[Иванова, с. 38]. Як зазначають дослідники, перевага надається “правильній, урочистій вимові” [2, с. 61].

Час “нормативної та прескриптивної” граматики був відзначений публікацією “Short Introduction to English Grammar” Р. Лоута (1762). Цей труд ґрунтується на засадах класичної граматики, цілком відповідаючи ідеалу правильності й вимоги до дотримання правил. Інша впливова праця того часу “English Grammar, Adapted to the Different Classes of Learners” Л. Мюррея (1795) не була новим словом у граматичній науці, являючи собою розширений виклад граматики Р. Лоута [4, с. 376; 6, с. 281]. Зазначені граматики, на жаль не містили детальної інформації про складнопідрядне речення, а лише вказували на те, що реченнєві утворення в англійській мові за своєю структурою поділяються не прості та складні з сурядністю та підрядністю.

До характерних рис синтаксису англійської мови в період 1650 – 1800 рр. відносять: 1) поширене вживання безособових форм герундія та дієприкметника як ядра дієслівної групи, а також допоміжних дієслів у питальних реченнях; 2) посилення ролі гіпотаксису; 3) дихотомічну класифікацію речень (просте – складне); 4) уведення поняття “клауза”, що спорадично траплялося в ранніх граматиках [2, с. 15; mee, с. 297; robertson, с. 145]; 5) остаточне встановлення правила узгодження часів [1, с. 305]. Крім того, історики мови вказують на те, що починаючи з середини XVII ст. в англійській мові спостерігається тенденція до відходу від заплутаних довгих конструкцій попередньої епохи на користь коротших синтаксичних побудов, які легко досягнути [2, с. 288].

Щодо власне складнопідрядного речення даного періоду, то сучасні історики мови традиційно визначають його як конструкцію, що складається з однієї головної клаузи та однієї чи декількох підрядних, які класифікують у такий спосіб: іменні (англ. *nominal clauses*); пряма та непряма мова (англ. *direct and indirect speech*); означальні (англ. *attributive clause*); обставинні (англ. *adverbial clauses*); способу дії та

порівняння (англ. *adverbial clause of manner and comparison*); умовні (англ. *conditional sentences*); допустові (англ. *adverbial clause of concession*); причини (англ. *adverbial clause of cause*) [7, с. 348-400].

Підрядні підметові клаузи виконують функцію підмета головного речення і приєднуються до нього за допомогою сполучників *that* та *for*, напр.:

(1) *That he made mistake is strange* [4, 374].

При перетворенні прямої мови на непряму, утворюється підрядна додаткова клауза, що поєднується з головним реченням за допомогою сполучника *that*. Непряма мова лінгвістично відрізняється від прямої мови, напр.:

(2) *He wrote to inform me that Mr Du Roveray went to Ireland tomorrow* [4, 370].

Підрядні означальні клаузи та головна поєднані за допомогою сполучників *that* та *which*, які співвідносяться з сполучником *such*, напр.:

(3) *There was a knight and he was worthy man, that loved chivalry from the time he first began to ride out* [2, 246].

Підрядні обставинні речення – за допомогою сполучників *so...that*, напр.:

(4) *And she began to declare our creed to such a degree that she converted the governor and made him believe in Christ, before evening come* [4, 377].

У випадку підрядних способу дії та порівняння йдеться про сполучники *as, so ... as*, рідше *as... as*, напр.:

(5) *And to maintain the rank of his lords, as it is right and reasonable that they should be promoted and honoured* [2, 201].

Умовні підрядні клаузи приєднуються до головного за допомогою сполучників *if that* та *if*. Розрізняють два види умовних клауз – реальної та нереальної умови, напр.:

(6) *What do I know if Christ has hither sent my wife by sea* [2, 210].

(7) *And if it be so that you find me false, the next day hang by the neck* [4, 372].

Підрядні допустові клаузи приєднуються до головного за допомогою сполучників *where so* та *thought that*, напр.:

(8) *But she must go, whether she weeps or sighs* [4, 375].

(9) *For I cannot find a man, thought I walked to India, either in a city or village* [2, 140].

Сполучники *by the way of reason* та *by the cause* є засобами з'єднання головної та підрядної клаузи причини, напр.:

(10) *Then they saw there such difficulty in it for the reason, to speak plainly, because there was so much difference between their two laws* [7, 294].

Отже, можна говорити про те, що у XVIII ст. складнопідрядне речення має усі можливі риси відповідної одиниці сучасної англійської мови на рівні структурної організації. Проте цей факт ще не отримав належного відображення в граматичних виданнях епохи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Иванова И. П. История английского языка: [учебник] / И. П. Иванова, Л. П. Чахоян. – М.: Высшая школа, 1976. – 319 с.
2. Ильиш Б. А. История английского языка: [учеб. для студентов вуз. фак. иностр. яз.] / Борис Александрович. – 5-изд. испр. и доп. – М.: Высшая школа, 1968. – 419с.
3. Lowth R. Short Introduction to English Grammar. – Режим доступу : <http://www.archive.org/stream/shortintroduction>
4. Mee J. Language / Jon Mee // An Oxford Companion to the Romantic Age. British Culture 1776 – 1832 / I. McCalman (gen. ed.). – Oxford: Oxford University Press, 2001. – P. 369 – 378.
5. Murray L. English Grammar / L. Murray. - [Режим доступу]: <http://www.archive.org/stream>
6. Nist J. A Structural History of English / John Nist. – NY.: St. Martin's Press, 1978. – 426 p.
7. Robertson F. Novels / Fiona Robertson // An Oxford Companion to the Romantic Age. British Culture 1776 – 1832 / I. McCalman (gen. ed.). – Oxford: Oxford University Press, 2001. – P. 286 – 295.

Alina Tiushkevich

LE RÔLE DES CHANSONS DANS L'ENSEIGNEMENT

DE LA LANGUE FRANÇAISE

On considère la musique comme un langage universel, compris de tous. Elle est reçue et traitée principalement par l'hémisphère droit du cerveau tandis que les sons qui la composent sont reçus et traités par la partie gauche. Par conséquent, la musique permet aux élèves d'apprendre en sollicitant la totalité du cerveau.

L'exploitation de la chanson en classe de langue française a pour objectif pédagogique de motiver les élèves et de leur donner l'envie d'apprendre à travers une approche plus ludique. En classe de langue, la chanson ne tient pas une place non seulement comme élément de motivation, de récompense ou de distraction, mais aussi permet de développer de principales compétences chez les apprenants parmi lesquelles on peut citer des compétences linguistiques et culturelles, des capacités d'écoute et d'attention avec la découverte sonore authentique, de la compréhension et de l'expression orale ou écrite. Elle donne également l'occasion aux élèves d'être en contact avec des locuteurs natifs et d'avoir l'habitude de la mélodie de la langue étrangère avec son rythme, sa prononciation et son intonation [1, p. 38]. Ce qui compte en premier lieu c'est le rythme, on verra plus tard le contenu de la chanson et sa compréhension. L'écoute d'une chanson en classe sert à introduire les élèves à l'aspect culturel de la langue cible et parfois à détendre à la suite des exercices fatiguants. On peut profiter d'une chanson pour le travail de vocabulaire ou pour le travail sur les sons, le lexique, la grammaire afin d'approfondir chez l'apprenant ses compétences linguistiques comme la compréhension, l'expression orale et écrite, ainsi que culturelle. À ce sujet, c'est au professeur à faire son choix en prenant en considération les besoins de ses élèves.

Il faut dire que la musique est d'abord une affaire de perception. Le rythme passe par le corps et la mémoire du geste de la sensation éprouvée passe par la perception. La chanson comprend beaucoup de goûts, de sensibilités, de problèmes socio-culturels. Elle peut être un outil pour toutes les choses. C'est la raison pour laquelle on peut

rencontrer toutes sortes de chansons comme: des chansons d'amour, des chansons de pauvreté, des chansons de protestation, des chansons mélancoliques ou romantiques, même des chansons religieuses. Donc, le choix des chansons à écouter dans la classe devient un sujet très sensible. Comme au niveau du choix des chansons ou des chanteurs, il convient de choisir les chansons en fonction du critère du connu ou inconnu, ce qui donne un accès plus facile à la chanson soit sur le plan musical, soit sur le plan du thème abordé [2]. Il est à noter que les chansons choisies avec l'envie des élèves et la confirmation de leur professeur peuvent renforcer la complicité entre l'enseignant et ses élèves dans le projet d'apprentissage. À notre avis il faut choisir des chansons qui vont avoir de bonnes chances de plaire aux élèves d'abord par la musique et l'interprétation et ensuite les paroles. Même si certains voient la chanson comme un élément de divertissement, on peut en faire l'objet d'une étude sérieuse.

Nous pensons que l'utilisation de la chanson en classe de langue française développe la compétence de l'expression orale et écrite, permet de faire des exercices sur le plan linguistique et thématique, favorise à apprendre la langue-culture cible, (acquérir une compétence interculturelle c'est-à-dire établir une relation entre la culture d'origine et la culture étrangère), donne une occasion de s'amuser en apprenant la langue cible, suscite l'intérêt des apprenants, développe la capacité d'écoute et d'attention, améliore la prononciation des élèves, fait découvrir les élèves qui ont du talent pour la musique, encourage les enfants, permet aux apprenants de mieux se concentrer sur la langue étudiée .

En cas de l'exploitation de la chanson au cours de l'étude de la langue française, le professeur peut faire écouter une chanson d'abord sans texte. Il peut demander aux élèves de fermer les yeux d'essayer de percevoir la chanson globalement. Même si les apprenants n'ont pas compris, ils peuvent pourtant avoir une idée du sujet, du ton ou de l'émotion. On peut parler dans ce cas-là d'une communication entre l'apprenant et la chanson. Le

professeur peut donner quelques indications pour guider cette écoute et demander aux élèves ou à des groupes déjà séparés de faire attention à certains éléments de la chanson à savoir: la voix, le rythme, les instruments, les rimes, les refrains.

Lors de la deuxième écoute, le professeur distribue le texte écrit et fait écouter de nouveau la chanson. Cette fois, on chante ensemble. Si c'est possible, l'un ou l'autre élève qui joue de la guitare ou d'un autre instrument susceptible d'être apporté en classe peut accompagner la chanson. Ce genre de travail serait évidemment une occasion de découvrir les élèves ou étudiants qui ont des talents. On peut ainsi créer une ambiance dans laquelle tout le monde chante et s'amuse ou danse. Lors de ces écoutes, il faut avoir un magnétophone qui permet des arrêts et des redémarrages. De nos jours, l'ordinateur permet toute sorte de manipulations.

Après une deuxième écoute en commun, on peut passer à l'analyse d'une chanson. À part cette analyse, on peut faire des exercices «à trous» ou «puzzle». Lors des exercices à trous, on écrit les paroles au tableau sous forme d'un exercice à trous. Les élèves cherchent à compléter les trous avec les mots qu'ils ont entendus. S'il y a des fautes d'orthographe ou de grammaire, on les corrige à l'aide du professeur. L'exercice de «puzzle», quand les élèves doivent remettre les phrases en ordre, les amuse beaucoup. On écrit d'abord les phrases en désordre au tableau. Puis le professeur demande aux apprenants de les remettre en ordre. Si les apprenants ne peuvent pas trouver les bonnes réponses, on fait écouter encore une fois la chanson [3].

En conclusion on peut dire que la chanson est un lien avec la culture de la langue étrangère étudiée. En utilisant la chanson lors de l'étude de la langue française donne aux élèves la possibilité d'acquérir une compétence interculturelle ce qui entraîne la compréhension plus profonde de sa propre culture nationale en pénétrant dans la culture de l'autre peuple. La présence de la chanson en classe de français permet d'apprendre la langue cible et de développer surtout la compétence d'expression orale et écrite à travers des activités associant le plaisir et l'apprentissage.

RÉFÉRENCES

1. Lotti, P. L'utilisation de chanson en classe de langue / P. Lotti // Le français dans le monde, 2006. – № 348. – P. 35–42.
2. L'exploitation de la chanson en classe de langue étrangère [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <https://pegem.net/dosyalar/dokuman/137982-20131010132110-makale-7.pdf>. – Дата доступа: 26.03.2019.
3. Utiliser des chansons en classe de langue [Электронный ресурс]. – Режим доступа : https://pedagogie.acguadeloupe.fr/anglais_lp/utiliser_chansons_en_classe_langue. – Дата доступа: 26.03.2019.

О. Р. Уманець

ПРОБЛЕМА ВНУТРІШНЬОЇ ТА ЗОВНІШНЬОЇ КРАСИ У РОМАНІ О. УАЙЛЬДА “ПОРТРЕТ ДОРІАНА ГРЕЯ”

Роман О. Уайльда “Портрет Доріана Грея” – один із класичних англійських творів, що має величезну виховну силу. Спадщина геніального митця набула світового значення, впливала на творчість багатьох письменників наступних поколінь, зберегла свою актуальність до нашого часу і ніщо не говорить про можливість втрати нею своєї притягальної здатності в майбутньому.

Серед усіх творів Оскара Уайльда “Портрет Доріана Грея” є єдиним у жанрі роману. Він був написаний усього за три тижні. Події, які відбуваються, не обмежені строгими рамками достовірності, оскільки реальність в ньому переплітається з фантастикою для підсилення екзотики твору. Навіть не дивлячись на елементи фантастичного, суть і зміст твору залишаються актуальними для сучасного суспільства.

То ж метою статті є аналіз співвіднесення відображення внутрішньої та зовнішньої краси людини. Нами обрано саме цей аспект не випадково, адже в сучасному суспільстві, на жаль, нівелюється поняття внутрішня краса, оскільки за прикрашеним зовнішнім часто нічого гарного, справжнього немає. На наш погляд, сучасна людина

поступово втрачає духовність, здатність співпереживати, співчувати, відчувати біль, поспішати з допомогою. Тому дуже важливим, на наше глибоке переконання, є звернення саме до таких творів, як цей. Адже в ньому поставлено питання, яке є вічним – це питання краси, прекрасного в людині і в оточуючому світі.

Доктор філологічних наук М. Г. Соколянський зазначає, що вже із самої передмови ми можемо простежити поняття “прекрасне” та «краса», які ставляться на найвищу ступінь ієрархії цінностей: “...избранник – тот, кто в прекрасном видит лишь одно: Красоту” [4, с. 5]. Тому неможливо не помітити гімн самій Красі у другій главі роману: “Красота – один из видов Гения, она еще выше Гения, ибо не требует понимания. Она – одно из великих явлений окружающего нас мира... Красота неоспорима. Она имеет высшее право на власть и делает царями тех, кто ею обладает...” [4, с. 25]. Ми бачимо, що спочатку автор переконує читача у великій силі тих, кому пощастило мати цей чудовий дар – природню вроду (зовнішню красу). Але осмислюючи даний роман, стає зрозумілим, що Оскар Уайльд говорить зовсім про іншу красу в своєму творі – красу душі людини, тобто внутрішню.

Спочатку головний герой є втіленням прекрасного як зовні, так і всередині. Він – чиста та непорочна людина, яка ще не пізнала усього смаку життя [3, с. 86]. Але згодом внутрішня краса обмежується зовнішніми подіями.

Доріан Грей стає об’єктом заздрощів та пліток, оскільки його привабливість важко не помітити серед інших [3, с. 98]. Та з часом ми розуміємо, що доля героя не така чудова, якою здається на перший погляд. Художник Безіл говорить: “Гораздо безопаснее ничем не отличаться от других. В этом мире всегда остаются в барыше глупцы и уроды. Они могут сидеть спокойно и смотреть на борьбу других. Им не дано узнать торжество побед, но зато они избавлены от горечи поражений” [4, с. 5].

Відчувши свою могутність, Доріан користується своєю

красою, витрачаючи її на неблагородні вчинки. Впевненість головного героя у безкарності стає кроком до знищення витвору мистецтва, що є досконалістю прекрасного. Сам Оскар Уайльд говорить: “Художник – тот, кто создает прекрасное... Поднявший руку на прекрасное (портрет) герой наказывается” [4, с. 1]. Доріан починає каятися, розуміючи, що його зовнішня краса (яку він не зміг зберегти) ще не була показником непорочності: “Но ведь долг велит сознаться, покаяться перед всеми, понести публичное наказание, публичный позор. Есть бог, и он требует, чтобы человек исповедовался в грехах своих перед небом и землей. И ничто не очистит его, Дориана, пока он не сознается в своем преступлении...” [4, с. 244-245]. Певний час героя зовсім не хвилює доля портрета, доки він не осмислює, що його зображення пригнічує його. Це свідчить про внутрішній егоїзм, який вже суперечить законам Краси.

Портрет є повним відображенням героя та існує паралельно з життям юнака. Єдиною відмінністю між портретом та Доріаном є те, що на першому зображуються душевні переживання та пороки людини [2, с.13].

Художник Безіл стверджує: “Искусство – зеркало души, которое способно отразить не только чувства, но и моральные качества человека” [4, с. 245]. Доріану стає неприємно осмислювати свою справжню внутрішню сутність. Адже, дійсно, немає жодного каліцтва душі, яке б не відбилося на зовнішності людини.

Самого Доріана Грея можна порівняти з Фаустом. Роль Мефістофеля в даному випадку відіграє Лорд Генрі, який осмислено готує юнака до гибелі: “Из него можно вылепить что угодно, сделать его титаном –или игрушкой. Как жаль, что такой красоте суждено увянуть!”[4, с. 41].

Характер Доріана беззаперечно залежить від середовища, в якому він знаходиться, але найбільше – від Генрі, який вважає, що “совість” – офіційна назва боягузтва,

та Безіла Холлуорда. Безіл – єдиний, хто береться читати Доріану мораль (глава XII), застерігає його відмовитися від порочного життя. Він хоче “побачити душу” Доріана, як це може зробити тільки один Господь Бог [3, с. 23]. Отже, у героя є вибір: віддатися спокусі чи жити звичайним життям. Доріан не витримує іспиту, який дарує доля, і обирає перше, а саме – спокусу. Його вчинки необдумані. Проте найтяжчим, найбільшим злочином є вбивство Безіла Холлуорда, де головний герой зовсім не може себе контролювати.

Саме це спровокувало англійське суспільство засудити роман після публікації, оскільки поведінка головного героя, який дозволяв собі вести розпусне життя, була на той час зовсім недопустимою. Уайльд, не боячись думок критиків, говорить: “Те, хто в прекрасном находят дурное, – люди испорченные, и притом испорченность не делает их привлекательными. Это большой грех” [4, с. 1].

Природна зовнішня краса людини – це дар, який залежить від багатьох факторів. Але найціннішим є те, що у людині всередині, адже внутрішня краса – незмінна.

Автор намагається донести до читача думку: не існує нічого потворного, адже все в світі є прекрасним, окрім неблаговидних вчинків, які скоює людина.

Аналізуючи образ Доріана, ми дійшли висновку, що зовнішня краса не завжди є відображенням внутрішньої, оскільки дії героя є повним протиставленням його вроді.

Дозволяючи собі все те, що є аморальним за стереотипами суспільства, Доріан постає досить нещасним персонажем. Нещасний, бо не здатен робити правильний вибір у житті. Його внутрішня краса є обмеженою через те, що він не вміє правильно використовувати зовнішню.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бульваренко Л. Прекрасний принц з потворною душею (О. Уайльд. «Портрет Доріана Грея». 10 клас) / Л. Бульваренко // Зарубіжна література. – 2006. – № 7. – С. 13-14
2. Кабанова И. В. Исторические и философские начала

- литературы XX века. Зарубежная литература XX века: практические занятия / И. В. Кабанова. – М. : Флинта Наука, 2009. – С. 16-23. ЩОБ ВКАЗАТИ
3. Соколянський М. Г. Оскар Уайльд: Очерк творчества / М. Г. Соколянський. – К. – Одеса : Либідь, 1990. – с. 200
4. Уайльд О. Портрет Дориана Грея / О. Уайльд; пер. с англ. М. Абкиной / О. Уайльд. – Минск, 1984. –247 с.
- Umanets Olga Ruslanivna,

Червінчук Тетяна

СКЛАДНОПІРЯДНЕ РЕЧЕННЯ ЯК ПІДТИП СКЛАДНОГО РЕЧЕННЯ

Складні речення завжди були й залишаються об'єктом пильної уваги синтаксистів. Проблема ідентифікації складних синтаксичних одиниць зберігає свою актуальність до цього часу, що підтверджується появою низки робіт, присвячених як складному реченню взагалі, так і окремим його типам.

Об'єктом дослідження даної розвідки є синтаксична система англійської мови, її предметом – складнопірядне речення. Метою представленого дослідження є репрезентація англійського складнопірядного речення в синтаксичній системі.

Складнопірядним називаємо таке речення, у якому одна його складова одиниця (пірядне речення) пояснює у другій (головному реченні) якийсь член або всю її в цілому, напр.:

(1) He thought that the train arrived at 6.15.

Грамаічно незалежна головна частина за допомогою змісту, лексичних засобів, сполучників або сполучних слів підпорядковує собі пірядні частини складного речення. Від неї до пірядної частини ставимо питання, що виявляє змістове відношення між цими частинами. Головна частина може містити опорні та співвідносні слова [2, с. 200].

Грамаічно і змістом залежна пірядна частина пояснює головну й містить сполучники та сполучні слова. Сполучні слова, на відміну від сполучників, є членами речення в пірядній частині. У ролі сполучних слів виступають

займенники в різних відмінкових формах (who, what, which, whom, whose) і прислівники (where, where from, why й ін.), [1, с. 16] напр.:

(2) I have bought a magazine which is illustrated with beautiful pictures of Moscow.

Щодо значення і будови розрізняють три основні види складнопідрядних речень:

1. Означальні підрядні – які підпорядковані певному слову або слово-сполучці головної частини, виступаючи його атрибутивною характеристикою. Із головним реченням ці конструкції поєднуємо сполучними словами [3, с. 99]:

а) займенниками (what, which, whom, whose), напр.:

(3) The vessels which arrived at the port yesterday were built in Russia.

б) прислівниками (where, where from, why, when, how), напр.:

(4) How he did it is difficult to say.

Займенниково-означальні – пояснюють член головного речення, виражений займенником that, such, all, every, ужитим у значенні іменника, напр. [3, с. 110]:

(5) Every man is important for me that is why I'll do that.

2. З'ясувальні підрядні – відповідають на питання всіх відмінків і сто-суються тих членів у головному реченні, що означають різні вияви мовлення, мислення, почуття. Це здебільшого дієслова – to wish, to see, to afraid, to answer, to talk, to think, to ask, to listen й ін.; прикметники – sure, glad, happy та ін.; прислівники – one can see, it is known, it is important й ін.; іменники з дієслівним значенням типу thought, memory, report, talk й под. [3, 86] Підрядні з'ясувальні речення поєднуємо з головними:

а) сполучниками – what, how, or, that, like, напр.:

(6) He told us that he felt ill;

б) сполучними словами – what, which, whom, whose, where, where from, why, when, how, напр.:

(7) How this happened is not clear to any one.

3. Обставинні підрядні – виступають щодо головної частини в ролі обставини або уточнюють обставину, наявну в головній частині. Ці конструкції поділяємо:

а) на підрядні мети. До цього різновиду належать конструкції на означення мети дії головної частини й відповідають на питання *what for? for what purpose? why?* Показником синтаксичних відношень у цих конструкціях є сполучники *so that, so, in order that*, можливі вирази типу *for that purpose* й ін., напр.:

(8) I gave him the text-book so that he might learn his lesson;

б) підрядні місця – указують на місце дії та відповідають на питання *where? where from?*, напр.:

(9) I like to spend my leave where I can shoot;

в) підрядні наслідку (наслідкові). Ці речення є обставиною наслідку дії або стану головного речення і поєднані з ним нерозчленованим сполучником *so that*. Підрядне наслідкове може стояти лише після головної чи тієї його частини, яку пояснює, [2, с. 225] напр.:

(10) He went to the lecture early so that (so) he got a good seat;

д) підрядні способу дії або стану. Відповідають на питання *how?* і поєднані з головною частиною сполучником *as, as if, as though, that*, [3, с. 204] напр.:

(11) You ought to write as he does;

г) підрядні умови. Ця підрядна частина складних конструкцій указує на умову дії головної частини, відповідає на питання за якої умови? і поєднана сполучниками *if, unless, provided (that), on condition (that), supposing (that)*, [5, с. 14] напр.:

(12) If I see him to-morrow, I shall ask him about it;

є) підрядні часу. Указують на час або період тривання дії головної частини [5, с. 15].

Зазвичай підрядні частини цих речень стосуються всієї головної частини й залежать від неї, поєднуючись сполучниками і сполучниковими словами *when, whenever*,

while, as, after, before, till, until, as soon as, since, by that time, directly і відповідають на питання when? since when? how long? [2, с. 128]

До обставин часу в головному реченні, які уточнюємо, належать soon, today, just, напр.:

(13) When we arrived at the port, the steamer was being loaded with grain;

д) підрядні причини (причинові). Визначають причину дії головної частини й відповідають на питання why? for what cause? Для зв'язку використовуємо сполучники because, as, since, for, for, now that, та. ін. Сполучник because, в цих реченнях можна вживати нерозчленовано [5, с. 14], напр.:

(14) I went away because there was no one there;

е) підрядні допустові (допустові). У підрядній частині йдеться про підставу чи умову, усупереч якій відбувається дія головної частини. Для зв'язку підрядної частини з головною використовуємо сполучники though, in spite of the fact that [5, с. 16], напр.:

(15) Though it was only nine o'clock, there were few people in the streets.

REFERENCES

1. Бонк Н.А. Английский язык / Н.А. Бонк. – [2-е изд.]. – М.: Владос, 1989. – 569 с.
2. Бородіна Г.І. Англійська мова / Г.І. Бородіна. – К.: Вища школа, 1994. – 235 с.
3. Воронцова Г.Н. Очерки по грамматике английского языка / Г.Н.Воронцова– М.: Луч, – 1960. – 325 с.
4. Городенська К. Г. Дери́вация синтаксичних одиниць / К. Г. Городенська. – К.: Просвіта, – 1990. – 212 с.
5. Крылова И. А. Сложноподчиненные предложения с придаточным условия в современном английском языке: автореф. дисс. на получение науч. степ. канд. фил. наук : спец. 10.02.19 – Санкт-Петербург. – 2008. – 20 с.

Anna Chub

FROM THE HOUSE OF NOBEL ASSEMBLY TO

KOTLYAREVSKYI CINEMA

Poltava is a picturesque city in Ukraine on the right bank of the Vorskla river. It is located at the crossroads of many transport routes and has an attention-grabbing history. Poltava is often called the cultural capital of the country, thanks to its rich history and many famous Ukrainians who were born here. Locals in every way promote this idea, arguing that «Poltava is the city where you want to live». Of course, there are many cultural attractions, museums, theaters and institutes in the regional centre [1]. A lot of them have their own history as, for example, the buildings of the Round Square.

The history of one of its old buildings, known to many generations of Poltavites as Kotlyarevskyi cinema, is full of interest. It was during the reign of Ivan Hrosnyi that for the first time gave a crack for centuries to create the power of the boyar management. In the same XVI century there was a 'military-service' class, which subsequently turned into a local nobility.

Since 1802 the noble assembly was situated in the home of a Tishevsky doctor in the Spasska church. After the acquisition of the governor-general, Prince Kurakin, land plots in the Circular Square area, he was transferred to the nobility to carry out construction works and enclosed with a fence. The construction was led by a specially created building by the prince Oleksii Borysovich Kurakin. It is believed that the author of the project was the architect Mykola Amvrosimov. It was planned to build as a two-stored building so that the nobility of each county had its own room.

The House of the Noble Assembly, completed in 1810, has a number of differences from the bulk of buildings around the square. Historian Rudinskyi wrote that "...the Noble House is a characteristic structure for Empire style, more elegant, albeit with some deviations from the strict simplicity of the other two" (it was meant the building of Provincial Presences and the house of the Governor-General) [3]. Unlike the other buildings of the ensemble, the central portico rests on the protruding part of the

first floor, where the front entrance is located. Between the columns were set two allegorical figures and vases with molded garlands. On the triangular pediment crowning the portico there was a molded image of the old coat of arms of Poltava. Small windows of the third tier performed the function of additional illumination of the main hall of the building [2]. In the book of I. F. Pavlovskiy about Poltava, published in 1902, there is a depiction of the original form in this house. In addition to the above-mentioned rooms for representatives of the county nobility, it hosted such establishments as the deputy noblemen's assembly, the office of the provincial marshal, the provincial food commission, the public library and one room, reserved for the provincial museum where a variety of exhibitions were regularly held in a specially selected room.

The nobility of the Poltava province took an active part in the creation of their donations to the Petrovskiy Cadet Corps, the Institute of noble girls, the home of nurturing poor noble children, shelters and hospitals. During the election of the noble Marshal, held once every three years, the life of our city reached a special intensity: the landlords came to the city with their families from all over the province, arranged magnificent balls, evenings and theatrical performances.

Undoubtedly, M. V. Gogol was in the house of the aristocratic assembly. Poltava is the first city on the life of the writer.

In the mid-30s of the XIX century, the first public library in Poltava was in the house of the aristocratic assembly. Its guardian was M. O. Tsertev, an admirer of book antiquity, ethnographer and folklorist who prepared the first published edition of Ukrainian folk songs.

Musical evenings of 1881 in the hall of the aristocratic assembly were performed by a famous artist, singer, and author of two-volume «Diary» M. K. Bashkirtseva. She was born in Poltava region, lived with her parents in France, occasionally coming to homeland.

Amateur performances were very popular, which were placed on the stage of aristocratic assembly. On the presentation of M. V. Gogol's play "Marriage" was attended by his sister A. V. Gogol-Yanovska, who at that time lived in Poltava, the author of interesting memories of the great writer.

In the summer of 1879, M. P. Mussorhskyi arrived in Poltava. In July, he with the soloist of the St. Petersburg Mariinsky Theater, Dmytro Leonov, gave two concerts in the hall of the aristocratic collections. With author concerts were O. G. Rubinstein, P. I. Tchaikovsky, A. M. Scriabin, S. V. Rachmaninov.

Great admirer of musical evenings was the artist G. G. Myasoedov, whose last 22 years of life were in Poltava. He participated in the organization of art exhibitions of the Society of Wanderers. Several of them, in particular the anniversary XX exhibition of the Society (October 18922), took place in Poltava.

The peculiarity of splendor distinguished the points that the nobility gave to the arrival of our city emperors, grand princes and Tsarevych. One Emperor Nikolai visited Poltava six times in the period from 1832 to 1852. Until 1917 it was one of the main centers of our city's culture. After the adoption of the famous decree of the People's Commissars of Ukraine "On the Abolition of Ranks and Civil Rings" of February 9, 1919, the Poltava Noble Assembly was liquidated. This was the point in the centuries-old history of the Poltava nobility. In 1920–30, there was a proletarian club named after Karl Marx in this house. During the Great Patriotic War, the house was badly damaged [3].

In 1945–1947 the building was rebuilt to its original appearance. In Soviet times, for a long time there was a cinema named Ivan Petrovich Kotlyarevskyi, who had two halls: small on the lower floor, and the big one on the upper floor.

Until recently, due to the small popularity of cinemas, the cinema occupied only the lower floor, but now, unfortunately, it is not at all.

Turning to the above, we can say that this Poltava building was very important in the history of our country. It carried the spirit of the contemporary society and its creativity. It was a building where the masterpieces were created and opened, where state-level affairs were dealt with.

Thus, an architectural masterpiece of Poltava, located within the boundaries of the old Circular Square represents the history of our city and our country.

REFERENCES

1. Город Полтава. URL : <https://wikiway.com/ukraine/poltava/>
2. Кінотеатр ім. І. П. Котляревського (Полтава). URL : <https://wikimapia.org/3254880/uk/Кінотеатр-І-П-Котляревського>.
3. Соборності вул., 31. Кінотеатр імені І. П. Котляревського (Будинок Дворянського зібрання). URL : http://poltavahistory.inf.ua/hisp_u_18.html?fbclid=IwAR0BocIy9VTfGRma

СЕКЦІЯ II.

ІНОЗЕМНА МОВА ПРОФЕСІЙНОГО СПРЯМУВАННЯ

Крістіна Георгієва

ХАРАКТЕРНІ РИСИ БРИТАНСЬКОГО ПУБЛІЦИСТИЧНОГО ДИСКУРСУ

Зростання зацікавленості проблемами дискурсу в цілому та публіцистичного зокрема зумовлено інтернаціоналізацією та глобалізацією, розвитком сучасних телекомунікаційних технологій. Тексти ЗМІ завжди динамічні та сучасні, вони повсякчас сприймаються учасниками комунікації в контексті подій, що відбуваються

Об'єктом пропонованої розвідки є сучасний англomовний публіцистичний дискурс, *її предметом* – англomовна друкована преса. *Метою* дослідження вважаємо репрезентацію характерних рис британського та шотландського публіцистичного дискурсу.

Публіцистичний дискурс передбачає наявність різних когнітивних установок адресанта. Іншими словами, наявність ідеологічного спрямування того чи іншого тексту, ідеї та ставлення до подій, які в ньому закладені [1, с. 222–223]. Тому, з одного боку, всі друковані видання відрізняються один від одного когнітивними установками адресантів, а з іншого – здатністю аудиторії їх сприймати, тобто лінгвістичними й екстралінгвістичними способами передачі інформації, представленими в самому тексті. Аналізуючи друковані англійські видання, ми виявили такі типи дискурсу:

- дискурс «якісної преси»;
- дискурс популярної преси;
- дискурс спеціалізованих видань [2, с. 51].

До якісної англійської преси, як правило, відносять такі друковані видання: *The Times*, *The Guardian*, *The Daily Telegraph*, *The Independent*, *The Herald*, *The Scotsman*, *The Scots Independent*. Своєю чергою до популярної преси належать: *The Sun*, *The Daily Express*, *The Daily Mail*, *The Daily Mirror*, *The Daily Record*, *The Sunday Mail*.

Ще з часів свого становлення два типи преси протиборствують один одному не тільки за спрямованістю на певну аудиторію, а й за форматом і за змістом (Шемеліна 2008). «Якісні» газети публікуються на аркушах великого формату, пропонують читачам значний обсяг матеріалу у вигляді новинної інформації про події в країні і за кордоном, коментарів відомих людей або експертів будь-якої сфери суспільного життя, газети аналізують поточні події політики і культури в статтях і нотатках. Мова якісних газет характеризується як «літературна».

«Популярні» газети випускаються на аркушах невеликого формату, передають відносно небагато новин, в основному публікують сенсаційні або скандальні матеріали. Словниковий запас таких газет дуже обмежений, акцент робиться на швидкому прочитанні матеріалу. Мовні відмінності вищеназваних видів газетних видань найбільш

чітко простежуються на морфологічному і синтаксичному рівнях.

З точки зору впливу, «якісна» преса у висвітленні найбільш важливих соціально-політичних проблем спирається на систему аргументів, які переконують аудиторію в логічності міркувань і доказів. Масова преса в основному використовує навіювання, тобто нав'язує ідеї, думки і відчуття без допомоги логіки і доказів. Велика кількість ілюстрацій, помітні заголовки, набрані великим шрифтом, прагнення орієнтуватися на мову вулиці – все це стало відмітними рисами «популярних» газет [4, с. 5].

Оскільки об'єктом нашого дослідження є політичне протистояння, в статті ми будемо аналізувати дискурс «якісної» преси. Детальніше зупинимося на основних зразках якісної англомовної преси.

The Daily Telegraph (1855) – друковане видання, що має найбільший тираж, є рупором консервативної партії (звідси й назва газети – “Telegraph”). Газету The Daily Telegraph читають представники середніх і вищих класів, прихильники консервативної політики. Тому теми політичних статей і репортажів присвячені правлячій консервативній партії (торі), лідером якої є прем'єр-міністр Сполученого Королівства Тереза Мей.

The Guardian (1821) (назва – “The Guardian”) орієнтована на «лівих» в політичних поглядах і читається переважно представниками ліберально налаштованого середнього класу. Після занепаду “The Times”, “The Guardian” стала головним національним виданням. “The Guardian” відома різнонаправленими оглядами і є найбільш цитованою британською газетою. Неодноразово ставала газетою року (а веб-сайт – сайтом року) [3, с. 95].

“The Independent” (1986) (“Indy”) створювалася як газета незалежних яппі (yappi, young upward-going professionals). Одна з наймолодших якісних англомовних газет. Сьогодні нею володіє російський підприємець, Олександр Лебедев.

Декларує політичну незалежність, в статтях демонструє широкий спектр політичних думок. Видання має найменший серед якісних газет тираж – близько 70 тисяч примірників [3, с. 97].

“The Herald” (1783) – шотландська широкоформа щоденна газета. Одна з найстаріших англомовних газет в світі. “The Herald” належить Newsquest (підрозділ Gannett). Газета прихильна до лівоцентристської партії.

“The Sunday Herald” (1999) – шотландська недільна газета. Під час проведення шотландського референдуму “The Sunday Herald” була єдиною багатотиражною шотландською газетою, яка відкрито оголосила про свою підтримку незалежності Шотландії.

“The Scotsman” (1817) – шотландська газета, видається в Единбурзі. У грудні 2005, газета була придбана за 160 мільйонів фунтів стерлінгів компанією Johnston Press, що належить одній із найкращих газет Великобританії. Підтримувала збереження Шотландії у складі Великобританії.

“The Scots Independent” (1926) – шотландська політична газета, яка випускається щомісяця. Газета всіляко виступає за незалежність Шотландії і підтримує Шотландську Національну Партію (SNP).

З вищесказаного можна зробити висновок, що кожне періодичне видання має свої погляди на політичну ситуацію в країні, певні цілі у висвітленні й подачі матеріалу.

Таким чином, опрацьований теоретичний матеріал, присвячений сучасному англомовному дискурсу вказує на те, що в тематичному плані «якісні» газети відрізняються глибоким освітленням внутрішньополітичних і міжнародних тем, великою кількістю аналітичних статей, переважно, присвячених сфері політики і економіки. Також було з’ясовано, що основні якісні англійські і шотландські газети мають свою політичну прихильність і здатні подавати інформацію через призму свого сприйняття.

ЛІТЕРАТУРА

1. Менджерицкая Е. О. Когнитивный синтаксис современного английского языка: предмет и принципы анализа / Е. О. Менджерицкая // Вестник Самарского государственного университета Гуманитарная серия «Языкознание». – Саратов. – 2009, – № 7 (73). – С. 219–225.
2. Менджерицкая Е. О. «Термин» дискурс и типология медиадискурса / Е. О. Менджерицкая // Вестник Московского университета Сер. 10. Журналистика. – 2006 – № 2. – С. 50–55.
3. Пустовалов А. В. Пресса Великобритании: между «бумажным» прошлым и цифровым будущим / А. В. Пустовалов // Вестник Пермского Университета. – 2013. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.rfp.psu.ru/abstracts/3.2013/pustovalov.pdf>.
4. Телень Э.Ф. Социальная мимикрия буржуазных массовых газет Великобритании. М., 1978. – С. 5 – 6.

Maryna Gromtseva

DEVELOPMENT OF CREATIVE ACTIVITY OF SCHOOLS IN THE CHEMISTRY STUDIES

Confirmation of the democratic style of relations between teachers and students, mutual trust and mutual respect between them are the pivotal ideas of the new organization of the educational process. Recognizing a student as an equal partner, when the teacher sees each child primarily, the person works with him on an equal footing is not a completely new pedagogy, and not even a method, as the teacher's personal relationship with students, which creates favorable conditions for the disclosure and development of talent and skills of schoolchildren.

Application of the most productive non-traditional and at the same time humane forms and methods of work, the greatest attention to the development of personality, comprehensive assistance and support in useful and valuable endeavors, support for her desire for mental work is an important task of a modern teacher.

Successful implementation of chemical tasks involves: conducting a detailed analysis of the phenomenon that is being

studied; a deep study of the essence of the phenomenon: the allocation of its most characteristic features, properties, features as a result of description and analysis; tracing the history of the ideas of the phenomenon being studied, collecting as much information as possible, information about it various, mainly scientific sources; the establishment of general laws and the transfer to the knowledge of other related or related phenomena and processes; Identification of new, unresolved problems during the work. In the process of mastering the theoretical material, students need to independently recognize and describe the phenomenon that they study, recognize, describe and find out its connections and relative (to prove the logical nature of these relationships and relationships); on the basis of this to recognize and form rules for the transformation of this phenomenon; to establish new contradictions, unresolved problems discovered in the process of mastering the educational material. Successful resolution of these tasks depends on the extent to which students have methods of scientific knowledge: general specific, sensory and rational, experimental and logical. In the content of education, obviously, must include the relevant mandatory elements of the methods of knowledge, which the teacher introduces to the students. Such elements, in particular, include: a specific conceptual apparatus; ways of recognizing specific features, relationships and relationships; the multifaceted nature of these features and relationships; specific methods and systems of proof; specific ways of formulating rules, conclusions and generalizations. In the process of studying any subject, the student will be able to independently describe one or another phenomenon by defining its essence only when it possesses the corresponding concepts.

When solving chemical problems, one must remember: no matter how independent of the student's cognitive activity, which character it would not have (reproductive or predictive), it has always been and will be a derivative of activity of the teacher. To successfully manage the cognitive activity, the dynamics of its

constituent elements (content, methods, procedure, motives, etc.), the teacher needs to clearly identify the main objectives of the forecast: what to predict and how to predict. According to B. Korotyayeva, the general task of the forecast is to predict those conditions, means, forms of content of activity that are optimal for the development and improvement of the personality of the student in general, in particular, world outlook and ideological beliefs, creative thinking, cognitive interests, spiritual needs and abilities, high humane qualities [1].

Among the objectives we can find, firstly, prediction of cognitive activity on the content of educational material or prediction of all that creates favorable conditions for economical, deep and solid assimilation of one or another system of scientific knowledge; and secondly, the forecasting of cognitive activity by its methods of conducting, or predicting the movement of students from elementary levels and forms of activity to the more complex and higher. Pedagogical forecast for the development of cognitive activity of students should clearly calculate its transition from reproductive level to reproductive-creative, and from reproductive-creative to creative. Such a transition is quite feasible, provided students have appropriate levels of knowledge, skills and abilities, including reproductive and creative, as well as be able to independently receive them. Preparation of students should be expressed in the ability to recognize, understand and comprehend information in depth; systematize, select the most important, and most importantly remember it; to reproduce and apply the acquired knowledge and practice; transfer these knowledge, the leading ideas on the knowledge of other phenomena and processes. It is important to note, however, that the learning process in these conditions is constructed so that the perceptual (visual, auditory, tactile) and verbal-logical (comparison, analysis, synthesis, abstraction) operations encourage students to actively cognitive activity, so that the process of these activities are born in students new ideas, thoughts, judgments broke through the subconscious and became

the results of their independent search work. For this purpose in the classroom is created a relaxed but active atmosphere, the atmosphere of interaction between the teacher and the students. For example, when presenting theoretical material, the teacher performs not only the functions of the teacher, but the researcher who “reveals” the truth, excite the students desire to reach a bold decision, take their own position, creates such an atmosphere when the recognized scientific laws work.

The development of creativity contributes to the implementation of the principle of joy of tension. The teacher does not convey knowledge to the students in the “finished form”, does not offer standard solutions, does not emphasize certain authoritative views, but creates an atmosphere of vision of conflict situations, logical contradictions, encourages original judgments. The teacher builds the learning process so that students actively go deeper into the search, interfere with the problem, consciously accept multivariate solutions, and choose the best on the basis of comparison. Everything that is valuable in the alternative proposals of individual students, finds application in refinement of the basic version adopted as a basis. Ultimately, there is a solution option that is a product of collective creativity. In the process of such training, the teacher arranges the students the mechanism of the thinking process, teaches consistently performing the operations of thinking, along with them outlines the main stages, stages of cognitive search, activates the activity of thought and feelings. The teacher helps the students not with the help of the entire course of the solution, but points only to the guidelines, directs the course of thought so that the bulk of the search process they performed themselves. Of course, the atmosphere of collective creative search in a classroom can be created by a teacher who freely possesses the psychological and pedagogical mechanism of knowledge, endowed with didactic senses, depth and richness of feelings and experiences. Collective creativity is stimulated by the reflexive administrative influence, during which the rhythm and pace of work periodically vary, the

content of the class, the style of relationships, the criteria of evaluation.

The boundary between the reproductive and creative activities of teachers and students in learning is always conditional and rather mobile. Elements of one and the other are reflected to a certain extent in different zones, stages of the educational process and in different types of cognitive activity. The number of elements of creativity in each link of the educational process is also conditional: there may be few or many of them. Everything depends on the type of educational and cognitive activity, its goals and objectives. The solution of chemical tasks, exercises, laboratory and practical work quite clearly reveal the boundary between reproductions and creativity. The course of the process of cognition here occurs in accordance with the laws of the optimal combination of reproduction and forecasting. Consequently, when allocating knowledge and skills complexes, it is important to be guided by psychological and pedagogical conditions that contribute to the formation of students' creative thinking: students need to learn not separate, separate knowledge, but their system, which reflects, as far as possible, the structure of modern scientific knowledge; Learned pupils of the system must be in constant motion, in correlation with other systems, rebuilt in accordance with the tasks of knowledge and the specific conditions of application of knowledge. In this case, there is not a simple transition from one system to another, but there is a broad generalization of the created systems of knowledge, the creation of new systems, as well as the wide transfer of knowledge in different life situations; students must learn not only knowledge, but also ways to operate them, methods that help them to get them.

Each teacher must clearly identify in his consciousness which complexes of knowledge, skills and abilities he can and must form in the educational process. Therefore, on the basis of interpersonal relations, develop common complexes with a clear differentiation: the basic personal qualities of the student must form all teachers, and the concrete skills and skills are produced by teachers of three

or four disciplines on the material that is most appropriate for this purpose. Thus, the integration of knowledge, skills and abilities in the learning process is carried out.

The idea of forming interdisciplinary complexes of knowledge, skills and abilities, in our opinion, deserves attention. Therefore, it is important that the process of arming them not interrupted with the transition from one discipline to another. The scientific, ideological concepts of prior discipline must be developed during the study of the following disciplines. Unfortunately, even now in some schools there is a tradition in which between the individual, even related educational subjects, high enough “barriers” are allocated.

There is a need for creating cross-cutting, prefabricated, integrated training programs in which the problem of inter-subject relationships and continuity should be determined precisely and methodically thought out. It should be emphasized that such a system of studying disciplines at the school will contribute to improving the quality of not only applied knowledge, skills and abilities, but also philosophical methodological positions of graduates of the secondary school.

REFERENCES

1. Bogdanova A., Borisov S. Technology of organization of creative pedagogical process. *Zavuch.* 2001. No. 6. P. 6–9.

Ілона Нос

МОВЛЕННЄВІ ПОМИЛКИ В РЕКЛАМНИХ ТЕКСТАХ

Рекламні оголошення нині є невід’ємним атрибутом життя міста, часом псуючи загальний вигляд, а інколи дійсно прикрашаючи й урізномбарвлюючи його. Відомий європейський маркетолог Жан-Жак Ламбен розглядає рекламу як засіб комунікації, який дає змогу передати повідомлення потенційним покупцям. Використовуючи рекламу, фірма створює імідж марки та формує уявлення споживача про товар [1]. Реклама інформує про послуги,

події, винаходи тощо, привертає увагу людей та зацікавлює їх, керуючи таким чином їхньою поведінкою.

Ефективність рекламних повідомлень значною мірою залежить, як вважає Н. Лиса [4], від правильного мовного оформлення їх. На жаль, в рекламній продукції зустрічається велика кількість помилок, що, на думку багатьох дослідників, негативно впливає й на мовленнєву поведінку споживача [2–5].

Зазначимо, що мова рекламних текстів вивчається лінгвістами в різних аспектах: структурні особливості (О. Зелінська, Н. Коваленко), засоби виразності (М. Фурдуй), взаємодія вербальних і невербальних компонентів (І. Мойсеєнко), мовленнєві помилки (І. Мазур, К. Меркулова, О. Грищенко) тощо. Наша мета – дослідити рівень мовленнєвої культури текстів зовнішньої реклами м. Полтави та виявити в них найбільш типові відхилення від літературних норм.

Ми проаналізували 80 рекламних оголошень, що мали помилки найрізноманітнішого характеру. І хоча, на нашу думку, помилки є абсолютно нормальним явищем у будь-якій людській діяльності, рівень володіння українською мовою творців цих реклам доволі низький. Побіжний психологічний аналіз їхніх текстів нашою думкою, що відхилення від мовної норми або залишаються непоміченими, або автори навіть не мають на меті філігранного вивірення та відповідального коригування контенту перед тим, як представити свій продукт громадськості.

Саме ці причини, як ми вважаємо, пояснюють значну частотність орфографічних помилок – написань, що не відповідають правилам правопису української мови. Випадкові похибки (*підзменого* зам. *підземного*, *буднку* зам. *будинку*, *щоденно* зам. *щоденно*, *переїхали* зам. *переїхали*) свідчать більше про неуважність і недбале ставлення до оформлення оголошення, аніж про конкретні проблеми авторів рекламних текстів з орфографією. Нами було

виявлено низку порушень правописних норм, серед яких ми виокремили найбільш розповсюджені.

Відносно рідко трапляються помилки в написанні ненаголошених *e* та *i*: *залевальник* зам. *заливальник* («*Потрібні молоді люди без досвіду: учень сервісного інженера, електрогазозварювальник, електромонтер, залевальник металу*»); *протизування* зам. *протезування* («*Лікування та протизування зубів за доступними цінами*»). Важливо зазначити, що поширеним є помилкове написання під впливом російської мови слова *дріль* через *e* (хоча звук наголошений): «*Насоси, болгарки, сварка, дрелі, мотоблоки*». Нечасто порушуються і правила уживання знака м'якшення (в лікарні та на автостанції): *Зінків* (а також *Зінківський район* і *вул. Зінківська*) зам. *Зіньків, Зіньківський, Зіньківська*.

Було виявлено труднощі авторів досліджуваних оголошень з правописом складних слів разом та через дефіс. Так, слова, утворені з двох іменників, мають писатися через дефіс, тоді як в рекламі зустрічаємо *фітнес клуб, Інтернет аптека* (зам. *фітнес-клуб, Інтернет аптека*). Так само неправильно пишуться слова з компонентами *авіа-*, *гідро-*, *супер-* та деякими іншими: *супер ціна, авіа квитки, парогідроізоляція* зам. *суперціна, авіаквитки, парогідроізоляція* («*В асортименті нашого магазину біжутерія за супер ціною 9,99 грн*»). Частотним є порушення правил правопису займенників (*будь якої* зам. *будь-якої*: «*Виготовлення окулярів будь якої складності*» – займенники з часткою *будь-* у своєму складі пишуться через дефіс) та числівників (з *8 річного віку* зам. *з 8-річного віку*, бо прикметники, частиною яких є числівник, записаний цифрами, пишуться через дефіс). Особливої уваги заслуговує фразема *будь ласка*, яку все ще інколи намагаються писати через дефіс, попри те, що *будь* у цьому випадку є не часткою, а окремим словом: «*Ми – вихід, коли терміново потрібні гроші. Заходьте будь-ласка!*»

Варто також зазначити, що деякі з проаналізованих оголошень мали технічні помилки в оформленні слів з

дефісом, замість якого вживалося тире: *шафи – купе, інженер – конструктор*.

У текстах реклами порушуються і правила уживання великої літери, наприклад: *Національна Спілка архітекторів України* зам. *Національна спілка архітекторів України* (до речі, з помилкою написано цю назву й на вивісці цієї організації).

Численну групу становлять тексти, в яких є помилки, пов'язані з правописом слів іншомовного походження: *сигмент* (зам. *сегмент*) («*Двері. Широкий вибір від економ до преміум сигмента*»), *комп'ютер* зам. *комп'ютер* («*Ремонт побутової та комп'ютерної техніки*»), *шкарпетки ексклюзивні* зам. *ексклюзивні, фартуки* (зам. *фартухи*), *піцца* зам. *піца, Голандія* зам. *Голландія*. Остання власна назва, в якій зберігається подвоєння приголосних, уживається часто недоречно, у тому контексті, де було б варто використати *Нідерланди* (країна на заході Європи, Голландія – історична область на заході Нідерландів). До речі, назва *Білорусь* теж передається неправильно – *Білорусія*.

Зустрічалися нам і помилки у складноскорочених словах: *грн.* зам. *грн* («*Кредити готівкою до 100 000 грн. на будь-які Ваші потреби*») – скорочування слова здійснюється вибіркоким пропусканням приголосних та голосних літер, тому крапка не ставиться.

10% рекламних текстів мали типову помилку з відсутністю позиційного чергування прийменників *у* та *в*, пов'язаного з милозвучністю української мови: «*Додай безпеку в свої двері*» (зам. *у свої*), *рух в НАТО* – збіг приголосних, важкий для вимови; *майстер в відділ* (зам. *у відділ*) – перед наступними *в* чи *ф* необхідно вживати прийменник *у*), «*В зв'язку з розширенням штату пропонуємо офіційне працевлаштування на посаду фельд'єгеря*» (зам. *у зв'язку*) – на початку речення перед приголосним також доцільно використати *у* та под.

Нами було зафіксовано порушення правил чергування голосних: *новий завод* зам. *завіз* («*Новий завод кожного вівторка*»), *заміна подошв* зам. *підошв* – («*Ремонт взуття. Ушивка, розтяжка, заміна подошв та блискавок*»).

Важливо згадати й не менш прикрі випадки викривлення слів за псевдоукраїнськими правилами правопису: *москитні сітки* зам. *москитні*, *манікюр* зам. *манікюр*, *дитячий одяг* зам. *дитячий* («*Дитячий одяг для дівчаток та хлопчиків*»).

Найбільшу групу становлять лексичні помилки – уживання слів у невласливих для них значеннях. Серед них домінують лексичні росіянізми (30 %) – кальки з російської: *іногородній* зам. *нетутешній*, *слідуючі документи* зам. *такі*, *визов* зам. *виклик* («*Шановні Клієнти! Для визову працівника ломбарду, телефонуйте...*»), *об'ява* зам. *оголошення*, *лодки* зам. *човни* («*Лодки, спорядження для рибалки та відпочинку*»), *перчатки* зам. *рукавички*, *угон* зам. *викрадення*, *забор* зам. *паркан*, *Германія* зам. *Німеччина* («*Побутова техніка та телевізори з Германії*») та ін.

Частотними є помилки, пов'язані з міжмовними омонімами (однаковими за звучанням словами, що позначають різні поняття у різних мовах): «*Ремонт та обслуговування електроінструмента, сварок...*» зам. *зварювальних апаратів* (пор.: укр. *сварка* – 'гостра суперечка, що супроводиться взаємними докорами, образами', і рос. *сварка* – 'спосіб з'єднання металевих частин шляхом розплавлення країв, які з'єднуються').

Некоректно уживаються в рекламі й синоніми української мови: *відносини* зам. *стосунки* («*Майстер-клас з побудови гармонійних партнерських відносин в парі*»: *відносини* – рекомендовано вживати в суспільно-економічних термінологічних сполуках; *стосунки* – 'особисті зв'язки між людьми'); *здійснена покупка* зам. *купівля* (в українській мові для позначення дії рекомендовано уникати скалькованих віддієслівних іменників жіночого роду).

Зустрілися нам в аналізованих текстах також фразеологічні помилки: *прийміть участь* зам. *візьміть участь* («*Купіть лотереї на 200 грн та прийміть участь у розіграші*»); *попав в залежність* зам. *потрапив у залежність* тощо.

Ми виявили в рекламі й порушення словотвірних норм літературної української мови: *міждународні* зам. *міжнародні* («*Тренери школи боротьби фахівці, призери і чемпіони міжнародних турнірів*»); *сервіровка* зам. *сервірування* (коли йдеться про позначення дії чи результату, то, як правило, використовують суфікс -анн).

Морфологічні помилки (неправильне творення форм різних частин мови) становлять доволі значну частину порушень літературних норм у рекламі. Перш за все це стосується іменників чоловічого роду, що належать до другої відміни. Автори реклами вживають помилкові форми родового відмінка однини: *після інсульта* зам. *інсульту*, *екрану* зам. *екрана* *залежність від алкоголя* зам. *алкоголю* («*Попав в залежність від наркотиків або алкоголя? Вихід є!*»). Утворення називного відмінка множини також викликає труднощі: *магазин пропонує принтера* зам. *принтери*; *короба, прожектора* зам. *короби, прожектори*; *корма для котів та собак* зам. *корми*; *купуємо ордена* зам. *ордени* («*Купуємо волосся, ордена, медалі, фотоапарати, годинники в жовтому корпусі, янтарні буси*»).

Трапляються в текстах порушення мовної норми ступенювання прикметників, коли для творення вищого ступеня порівняння використовується слово «самий»: *самі низькі* зам. *найнижчі*, *самі дешеві* зам. *найдешевші* («*Самі дешеві брюки*»).

Окремо хотілося б наголосити на невинуватому використанні активних дієприкметників теперішнього часу: *реєстрація бажуючих* зам. *реєстрація охочих*; *горячі тури* зам. *гарячі* (або *реченцеві*, як рекомендують деякі мовознавці); *не діюча будівля* зам. *закрита, покинута*

будівля; діюча система зам. що постійно діє або активна («Постійно діюча система дисконтів»).

З-поміж синтаксичних помилок у рекламних текстах можна виокремити насамперед ненормативне вживання прийменникових конструкцій під впливом російської мови: *по всім невирішеним питанням зам. з усіх невирішених питань;*

без коштів к існуванню зам. без коштів для існування; по ефективним методикам зам. за ефективними методиками («Новий приватний міні-садок, що працює по ефективним методикам для інтенсивного розвитку дитини»). Зустрічаються й помилки в керуванні, особливо в ряду однорідних членів: *«Лікування: сколіозу, болю в спині, суглобах, після інсульта, найтяжчі випадки»* (зам. *найтяжчих випадків*).

До речі, останнє рекламне оголошення містить відразу три помилки: неправильну відмінкову форму (*інсульта*), порушення милозвучності (*в спині*) та зазначеної норми керування. Наведемо ще декілька прикладів подібних текстів: *«Ціна, або бонуси з'являться в лівій частині екрану»* (пунктуаційна та морфологічна помилки); *«Тренери школи боротьби фахівці, призери і чемпіони міжнародних турнірів. Запрошуємо на заняття дітей з 8 річного віку»* (порушення милозвучності, словотвірна та орфографічна помилки); *«Залишився без житла? Без коштів к існуванню? Попав в залежність від наркотиків або алкоголя? Вихід є!»* (синтаксична й морфологічна помилки, порушення милозвучності).

Отже, недотримання норм літературної української мови все ще є проблемою, з якою пересічний громадянин стикається повсюдно й зокрема під час ознайомлення з рекламними оголошеннями, які можна побачити на вулицях Полтави будь-де. Низька якість текстів створює відповідний імідж товару чи послугі, а це означає, що первинна функція реклами виконується не так продуктивно, як могло б бути потенційно [6].

Важливо пам'ятати, що неправильне написання чи слововживання не є великою проблемою загалом, а швидше індивідуальною особливістю окремих людей, але часта ненормативність рекламних текстів фіксує в мовному досвіді українців хибні взірці для наслідування у власній комунікації, тобто помилки поширюються, як інфекція, з якою все-таки варто боротися.

ЛІТЕРАТУРА

1. Водяник М. О. Сучасні тенденції розвитку реклами як базового інструменту маркетингових комунікацій / М. О. Водяник // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Економіка і менеджмент. - 2016. – Вип. 22. – С. 61-65
2. Грищенко О. Ф. Мовленнєві помилки в рекламі / О. Ф. Грищенко, Н. С. Валюх // Економічні проблеми сталого розвитку : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті проф. Балацького О. Ф., м. Суми, 24-26 квітня 2013 р. / за заг. ред. О. В. Прокопенко. – Суми : СумДУ, 2013. – Т. 4. – С. 27-28
3. Дерпак О. В. Реклама як ефективний чинник впливу на мовленнєву культуру споживача (на прикладі рекламних текстів сфери будівельних послуг) / О. В. Дерпак // Поліграфія і видавнича справа. – 2017. – № 2. – С. 183–189.
4. Лиса Н. С. Структурні та лінгвопрагматичні особливості рекламного знака (на матеріалі англомовної реклами) : автореф. дис. канд. філолог. наук : 10.02.04 / Н. С. Лиса ; Львівський національний ун-т ім. І. Франка. – Львів, 2003. – 18 с.
5. Меркулова К. Класифікація мовних помилок на прикладі зовнішньої реклами міста Луцька / К. Меркулова // Масова комунікація: історія, сьогодення, перспективи. – 2015. – № 6. – С. 43–47.
6. Штельма Н. О. Основні помилки та правила створення ефективної реклами / Н. О. Штельма // Галицький економічний вісник. – 2009. – № 2. – С. 68–72

ЛІТЕРАТУРА

1. Барыкин В. Е. Эдгар По и его издатели // Книга. Исследования и материалы. – М. : Наука, 1989. – Вып. 58. – С. 149-273.

2. Безпечний І. С. Теорія літератури / І. С. Безпечний. – К. : Смолоскип, 2009. – 390 с.
3. Гром'як Р. Т. Літературознавчий словник-довідник / Р. Т. Гром'як. – К. : Академія, 2007. – 757 с.
4. Фролова К. П. Аналіз художнього твору (деякі методи вивчення тексту художніх творів) / К. П. Фролова. – К. : Рад. школа, 1975. – 176 с.

Лев Онуцу

ДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ЛЕКСИЧНА ІНТЕРФЕРЕНЦІЯ» В СУЧАСНОМУ МОВОЗНАВСТВІ

У наш час володіння однією чи декількома іноземними мовами є доволі поширеним явищем. При цьому відбувається взаємодія мов та їх вплив одна на одну. Цей вплив може бути позитивним, коли раніше утворені навички слугують основою формування нових, або негативним (інтерференція), що призводить до труднощів у засвоєнні мови та помилок у процесі мовлення. Особливо активно виявляється у мовленні білінгвів та полілінгвів саме інтерференція, яка потребує розробки ефективних шляхів її подолання.

Явище інтерференції у методиці навчання активно досліджувалося (В. Алімов, І. Бім, У. Вайнрайх, В. Виноградов, К. Г. М. Готліб, Б. Лапідус, А. Щепілова та ін.), проте зміст поняття «інтерференція» все ще потребує уточнення.

З огляду на зазначене вище, мета нашої статті – схарактеризувати поняття інтерференції та деякі теоретичні аспекти її вивчення в умовах білінгвізму – є актуальною.

Термін «інтерференція» (від Interference – той, що несе, приносить) був створений ученими Празької лінгвістичної школі, де вона визначалася як процес відхилення від норм мов, що контактують. Поширення цей термін набув після виходу друком монографії У. Вайнрайха «Одномовність і багатомовність». Зараз він широко використовується не

тільки в лінгвістиці, а й у психології та методиці викладання іноземної мови. Однак науковці вкладають у нього неоднаковий зміст: одні вважають, що це як позитивний, так і негативний вплив рідної мови на ту, що вивчається, інші називають так тільки негативний вплив. Окремі лінгвісти потрактовують інтерференцію широко, включаючи в її зміст і явища запозичення (як правило, неконтрольованого), інші – вузько, обмежуючись лише порушеннями мовних норм в мовленні. Відмінності в поглядах на інтерференцію пояснюються складністю та багатоаспектністю цього явища, яке пов'язане з механізмом переключення з одного мовного коду на інший.

На думку таких відомих учених, як Б. Гавранек, А. Мартіне, Е. Хауген, вільне володіння двома мовами без їх змішування неможливе, оскільки перевищує психічні можливості звичайної людини. Розмовляючи другою мовою, людина завжди якоюсь мірою використовує навички мовлення рідною. Як вважають психологи, унаслідок перенесення навичок і умінь з однієї діяльності в іншу виникають перешкоди психофізіологічного характеру, що і стає передумовою інтерференції.

Ураховуючи психолінгвістичну природу інтерференції, дають таке її визначення: це – «обумовлений об'єктивними розбіжностями процес конфліктної взаємодії мовних механізмів, що виявляється зовні у мові білінгва у відхиленнях від закономірностей однієї мови під впливом негативної взаємодії з іншою чи внаслідок внутрішньомовних впливів аналогічного характеру» [3]. Тобто у психолінгвістиці інтерференцію розглядають як невід'ємну складову частини процесу поступового проникнення того чи того іншомовного елемента в систему мови у процесі її засвоєння.

У лінгвістиці, а також дотичних до неї соціолінгвістиці та інтерлінгвістиці, представлений широкий спектр поглядів на інтерференцію. Їх, на нашу думку, можна розділити на три

групи в залежності від особливостей підходу до цього явища. Першу групу репрезентують погляди, згідно з якими інтерференція – це процес. Так, наприклад, С. Семчинський називає інтерференцію «процесом взаємодії систем та елементів цих систем у мовах, що контактують» [6, с. 3]. А. Мартіне визначав цей процес як взаємопроникнення одиниць однієї мови в іншу, відносячи до інтерференції і процеси запозичення [4, с. 525].

Інші науковці вважають інтерференцію наслідком взаємодії мов. Ю. Жлуктенко вважає, що інтерференція – це «зміни у структурі мови та її семантиці, що визначаються міжмовною взаємодією в ситуації мовного контакту» [2, с. 76], змішуючи процес інтерференції з її можливими наслідками для мови, що зазнає впливу. У. Вайнрайх визначив інтерференцію як відхилення від норми будь-якої мови під впливом іншої [1, с. 22], а Л. Крисін – як помилку, що виникає в мові внаслідок впливу іншої [7, с. 372].

Ми вважаємо, що найбільш точним є широке потрактування інтерференції: і як процесу, і як його наслідків. О. Селіванова дає таке визначення цього поняття: «Інтерференція – взаємне проникнення в мовлення білінгвів елементів різних рівнів двох мов, якими він володіє, що сприймається як іншомовний акцент. Інтерференція є відхиленням від стандартів рідної мови, мовленнєвою помилкою... Інтерференція може виникати при засвоєнні нерідної мови індивідом або за умови існування тривалих мовних контактів» [5, с. 211]. Подібну точку зору висловлюють О. Ткаченко, О. Лазоренко та деякі інші лінгвісти.

Процес інтерференції, таким чином, передбачає взаємодію і взаємовплив мов, що контактують. Довгий час вважалось, що міжмовна інтерференція відбувається лише в одному напрямі: перенесення особливостей рідної мови на іноземну призводить до помилок при користуванні останньою. Тепер усі вчені погоджуються з тим, що іноземна

мова (за умови активного її використання) теж впливає на рідну.

Мовознавці дотримуються однієї думки і стосовно можливостей негативного впливу однієї мови на іншу. Інтерференція виявляється тоді, коли мови, якими володіє чи які засвоює білінгв, мають подібності та відмінності. Саме завдяки спільності певних явищ в різних мовах існує можливість й ототожнення тих явищ, котрі є специфічними для кожної з мов. Зазначимо, що інтерференція має здатність виникати на всіх мовних рівнях, у результаті чого відбувається: 1) порушення системи (логіко-семантичного змісту); 2) порушення норми (форми); 3) порушення узусу (ситуативної адекватності).

Отже, інтерференція – це об'єктивний процес взаємодії мов, які мають схожі елементи структури. У мовленні білінгва він виявляється переважно в неусвідомленому порушенні норм тієї чи тієї мови. Проте слід зазначити, що при масовій двомовності однотипні інтерференційні явища можуть закріпитися в рідній мові, витіснивши з ужитку її еквівалентні елементи. Виявлення зон міжмовної інтерференції, дослідження вже засвідчених інтерференційних явищ мають велике значення для підвищення рівня культури мови. Спільні й відмінні риси слід урахувувати і при вивченні іноземних мов. Подолання небажаної інтерференції повинно базуватися на порівняльному аналізі мов з акцентуванням на відмінностях між ними.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вайнрайх У. Одноязычие и многоязычие / У. Вайнрайх // Новое в лингвистике. – Вып. 6. Языковые контакты. – М., 1972. – С. 25-60.
2. Жлуктенко Ю. О. Мовні контакти : Проблеми інтерлінгвістики. – К. : Вид-во Київ. ун-ту, 1966. – 135 с.
3. Короткова О. Н. Фонологический механизм языковой интерференции : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. филол. наук : спец. «Теория языкознания» / О. Н. Короткова. – М., 1986. – 19 с.

4. Мартине А. Принцип экономии в языке / Андре Мартине // Новое в лингвистике. – М. : Прогресс, 1963. – Вып. 3. – С. 366-531.
5. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми : ідручник / О. О. Селіванова. – Полтава : Довкілля – К, 2008. – 712 с.
6. Семчинський С. В. Семантична інтерференція мов / С. В. Семчинський. – К.: Вища школа, 1974. – 256 с.
7. Шаблій О. А. Міжмовна інтерференція як психолінгвістична універсалія / О. А. Шаблій // Мовні та концептуальні картини світу : зб. наук. пр. – Вип. 11. – Кн. 1. – К. : Вид. дім Дмитра Бураго, 2004. – С. 371-375.

Anastasia Omelianovich

PSYCHOLOGICAL FEATURES OF CONFLICT RESOLUTION GAMES IN TEACHING ENGLISH FOR FUTURE LAWYERS

Conflict is a natural and normal feature of the workplace. It occurs in every organization. For any team that strives to attain its goals, conflict is inevitable. Although differences will occur, the outcome doesn't have to be negative. Conflict can provide opportunities. Psychologists have proved that a conflict challenges us to think harder, to be more creative, to develop greater understanding, and to search for alternative avenues that are more efficient, more effective, and more productive. Unresolved conflict, however, can result in the breakdown of a group. When unaddressed conflict occurs in the workplace, it can reduce morale, hamper performance, and increase absenteeism. It leads to increased stress among employees, decreased productivity, and at worst, aggression or violence [1, p. 15].

The conflict resolution games are designed to allow team members to increase their ability to resolve conflict and ultimately transform conflict into collaboration. Games and activities create a safe environment for team members to experience real conflict – complete with emotions, assumptions, and communication challenges.

Games can reveal real conflict – along with emotions, personalities, misunderstandings, and reactions. Through games,

the team experiences conflict in a safe environment. Competent facilitation is the key. As facilitator, a teacher need to be aware of what's going on, take notes, encourage, redirect, and even stop activities for a mid-activity discussion if necessary [1, p. 18].

Engaging in conflict can be delicate territory for many on the team, so a teacher need to provide support and encouragement as students of the group practice their skills and get comfortable using them. It is important to say that many of these games recommend small teams – this is to keep all participants involved in the process.

Another way to maximize participation is to use “observers” who can provide excellent “big picture” feedback during the debriefing discussion.

To maintain a high level of participation throughout the game and during the debriefing process, a teacher should consider passing out the discussion questions found at the end of the games to small teams for a self-debriefing prior to the large group discussion. This will ensure that everyone relates the experience to their situation and contributes to the discussion. Just as important as getting everyone involved in the game is getting everyone involved in the discussion, where the bulk of the learning takes place. When teams learn the benefits of conflict, they begin to lose some of the fear associated with conflict.

To our mind, one of the most effective book to use at English classes is “The Big book of conflict resolution games” by Mary Scannell. Mary Scannell, founder of BizTeamTools.com, puts theory into practice by leading nearly 100 corporate trainings per year, throughout the United States and Canada.

She has trained tens of thousands of students and businesspeople, including a long list of Fortune 500 clients. Mary’s expertise in games and group activities extends through the full gamut of the topic – from small classroom exercises to large-scale outdoor adventure events.

The games and activities presented in her book are designed to resolve conflict and ultimately transform the energy of conflict

into collaboration. She thinks that games facilitate learning and development of trust to help improve team performance, while injecting some fun in the process.

Furthermore she points out that the best feature of games is that they allow teams to practice new skills in a fun and engaging manner. When participants are engaged in the process, they take ownership of the techniques they learn, they remember the concepts, and they get comfortable using the skills. As they become more at ease with the concepts, it is more likely they will use the skills in the workplace.

Team-building games are the perfect way for a team to experience such benefits. The debriefing discussion for many of the conflict-resolution games takes longer than the actual activity, because attendees are changing some core behaviors and beliefs regarding conflict. Make sure you allot plenty of time for the discussion, because cutting it short denies the team the necessary time it takes for some to make the shift [1, p. 22].

The games in Mary Scannell's book will help the team become aware of and practice the characteristics and skills necessary to resolve – or transform – conflict. You will find here games that build trust, improve EQ, enhance verbal and nonverbal communication, challenge assumptions, and appreciate diversity.

The other useful book for English language teacher, in our opinion, is the "Psychology for Language Teachers: A Social Constructivist Approach" by Marion Williams, in which the author examines the field of educational psychology and considers various ways in which a deeper understanding of this discipline can help language teachers [2].

The first part presents an overview of educational psychology, and discusses how different approaches to psychology have influenced language teaching methodology. Following this, four themes are identified: the learner, the teacher, the task and the learning context. Recent psychological developments in each of these domains are discussed and

implications are drawn for foreign language teaching. Areas considered include approaches to learning, motivation, the role of the individual, attribution, mediation, the teaching of thinking, the cognitive demands of tasks and the learning environment. Psychology for Language Teachers does not assume previous knowledge of psychology.

So, as a conclusion, we should say that conflict resolution games are extremely favorable at the English language classes for non-linguistic students. Using this method gives the opportunity to provoke a discussion on the topic which involves different point of view – as a result, at such lessons students learning English spend their time speaking while providing arguments that justify their opinion, trying to convince their opponents and finally resolve a conflict situation.

REFERENCES

1. Marion Williams, Robert L. Burden. Psychology for Language Teachers: A Social Constructivist Approach. – Cambridge University Press. –1997 – 252 p.
2. Mary Scannell. The Big book of conflict resolution games. – The McGraw-Hill Companies, Inc. – 2010. – 231 p.

Alina Sirenko

DEMOGRAPHIC SITUATION IN THE PYRIATYN DISTRICT IN 2008-2017

The problem of demographic development of human resources is one of the most complex and important issues of socio-economic development of Ukraine. Demography and human development are among the main priorities of the state.

The demographic situation, which has developed in Pyriatyn district and in Ukraine, is reasonably worrying both by public officials and the society members. Decline of the population, low life expectancy and rapid decline in fertility, negative balance of migration, which have become the hallmarks of demographic processes over the past two decades, give reasons for conclusion about the presence of a demographic crisis in the country.

The population number is a moment indicator, that means it always belongs to the exact moment of time. Current population figures in the district on January 1 of each year are based on the data of the Main Department of Statistics in Poltava region, during the period from 2008 to 2017 [1].

During the named period the population in Pyriatyn district is constantly decreasing, both permanent and existing one. Thus, permanent population prevails over the existing for 57 people on average, but in 2008, 2012, 2013 existing and permanent population were at the same level.

During the years of 2008–2017 there is a significant decline in the population (1900 people or 5.6%), which proves the emergence of depopulation in Pyriatyn district. [2]

In the period from 2008 to 2017 the urban population has decreased by 700 people, the rural one – by 1200 people.

In Pyriatyn district the rural population rate of reduction prevails over the urban one. Thus, during 7 years the population in the villages of the district has decreased by 7%, while in the town only by 3%, that is 1% more than in the district as a whole.

Fertility along with mortality is a major demographic process. It is the fertility that has currently a decisive influence on the nature of the reproduction of the population in our country and other industrialized countries. On it mainly depends how the process of generational change is carried out in the society.

For better analysis total fertility rates are used. Total fertility rates in Pyriatyn district are 9.6%, in Ukraine it is 10.8%.

In 2017 201 people were born in Pyriatyn district. Total fertility rate was 10.5%.

Fertility is at a rather low level. In Pyriatyn district the fertility rate is on average 1.2% less than in Ukraine [5].

Mortality is the process of extinction of a generation consisting of a multitude of single deaths occurring at different ages. The set of deaths determines the order of extinction of a real or hypothetical generation. Death statistics as well as mortality analysis in general are necessary both for demographic research

and for health care and social policy authorities. Total mortality rate is also its special coefficient since all people are mortal. Dynamics of the total coefficient for a number of years allows us to get the very first idea about changes in mortality rates.

During the period from 2008 to 2017 the total mortality rate decreased by 3.2% in Pyriatyn district, as well as in the country as a whole. In Ukraine the total mortality rate decreased by 1.2% from 2008 to 2017. In Pyriatyn district the same indicator decreased by 1.2% during this period, in 2017 it decreased even to 15.5% [5].

For the best reflection of demographic situation, indicators of natural growth (decline) of the population are used. While comparing the data discussed above, one can conclude that in Pyriatyn district there is an unfavorable demographic situation, which is even worse than in the country as a whole. Though from 2008 to 2017 the natural growth has increased (in Pyriatyn district by 2.7%, in Ukraine – by 0.9% from 2008 to 2010), these indicators are too low not only for increasing the population, but even for its reproduction [3].

Data on population migration are based on the statistical processing of information from coupons about the removal of residence registration and residence registration coupons, which come from bodies of the State Migration Service of Ukraine for the development of migration statistics for all types of population movements.

Maximum intensity of migration in Pyriatyn district was observed during the period of 2013–2017 years. This is due to the events that occur in Ukraine during this period [4].

A programme of employment of the population of Pyriatyn district has been developed for the period of 2013–2017 years in the district in accordance with the Law of Ukraine “On Employment of the Population” in the new edition.

This programme identifies measures and ways of solving problems in the field of population employment and provides the consolidation of efforts of all sides of social dialogue aimed at

increasing the level of economic activity of the population, promoting its productive employment and strengthening social protection against unemployment.

One of the main objectives of the Employment Programme is normal reproduction and effective use of the labour market, coverage of the greater part of the able-bodied population by productive labour.

There are 17.1 thousand persons of working age (counted by the All-Ukrainian Population Census). 11.5 thousand people among them are employed in the economic sectors (large and small enterprises, entrepreneurs, self-employed and unemployed registered in the Employment Centre). Data on employment dynamics are only for a large number of enterprises: by the end of 2017 the number of employees decreased by 712 people (minus 13%) as compared to the beginning of the year and numbered 5465 people. We also have information that during the year the number of private limited companies decreased by 688 people and by the end of the year numbered 933 people. Thus, the Employment Programme tasks must be combined or even reoriented to conservation of working places.

Strategic plans for the development of neighbouring states and their associations must also be considered. Global competition for energy resources is increasing (intentions about transit of Russian and Central Asian gas outside Ukraine). Tensions on the borders are increasing: priority development centres are created on the basis of six neighbouring on Ukraine provinces of Poland and Belgorod (Russia).

The reason for the strengthening of labour migration processes is, first of all, the lack of jobs and low wages in the district. From the able-bodied population of the district, which numbers 17053 people (52.3% of the total population of the district), 2117 people (12.4% of the able-bodied population) work outside the district and the country. 342 persons left for the purpose of employment to other towns of the region, 1651 people were employed outside the region and 124 – abroad (74 people of

them to close overseas and 50 to far abroad countries). For the purpose of employment most people migrated from Bilotserkivska village council – 115 persons, Velykokrychanska (261 persons), Maliutynska (93 persons), Teplivska (187 persons) and Novomartynivska (87 persons) village councils. People mostly leave to the city of Kyiv, Kyiv, Chernihiv, Poltava, Kharkiv and Sumy regions.

The following countries are the most migratory attractive to the inhabitants of the district: Italy (employment in agriculture and homework services, the majority of migrants are women), Poland (employment in agriculture is in most cases seasonal in nature), Portugal, Greece (men and women in agriculture and in the service sector), Russia (construction work in large cities and other sectors of the economy), England, the USA and Germany (employment in agriculture) [6].

So, the current demographic situation in Pyriatyn district is the consequence of a complex course of events of both the past and the present. On the one hand, it is conditioned by political, economic, socio-psychological, biological and other factors that have acted for a long time (still available) and, on the other hand, it is under the influence of unfavourable socio-economic tendencies that provoked an excessive decline of the population.

Thus, the population in Pyriatyn district during the period from 2008 to 2016 decreased by 1900 people (by 5.6%). Decline of the population also occurs in the country as a whole.

The most important factor that negatively affected the reduction of the total population and demographic potential of Pyriatyn district and Ukraine is the social disasters that took place in our history. They have largely shaped the current demographic situation. It is an underestimation of this factor that exacerbates discussions which are continuing around the current demographic situation and artificially acquired a political colour.

Fertility along with mortality is a major demographic process. Comparing the data of the above study, we can say that in Pyriatyn district there is a decline of the population. From 2008

to 2017 the natural reduction is from -11.4% to -9.9%. These indicators are too low not only for increasing the population, but even for its reproduction.

While studying the population migration in Pyriatyn district, it was found out that during the period of 2008–2012 there is a constant migration decline (from 1.6% to 0.4%), and in 2013 and 2014 we observed the increase in migration to 2.6% [4].

REFERENCES

1. Архів головного управління статистики у Полтавській області, 2003 – 2017.
2. Офіційний сайт Державного комітету статистики України (Статистична інформація – Населення та міграція – Демографічна ситуація). URL : <http://ukrstat.gov.ua>
3. Офіційний сайт Державного комітету статистики України (Статистична інформація – Населення та міграція – Природний рух населення) URL :<http://ukrstat.gov.ua>
4. Офіційний сайт Державного комітету статистики України (Статистична інформація – Населення та міграція – Міграційний рух населення) URL :<http://ukrstat.gov.ua>
5. Офіційний сайт Державного комітету статистики України (Статистична інформація – Населення та міграція – Таблиці народжуваності, смертності та середньої очікуваної тривалості життя) URL :<http://ukrstat.gov.ua>
6. Терець В. Природний рух населення й депопуляція в Україні на тлі європейської демографічної ситуації // В. Терець // Україна: аспекти праці. – 2010. – № 4. – С. 19-23.

Anhelina Sobol

EL ESTUDIO DE LA EXPERIENCIA EXTRANJERA DE LA POPULARIZACIÓN DEL PATRIMONIO INMATERIAL

El patrimonio cultural inmaterial significa “los procesos que las personas han aprendido, junto con el conocimiento, las habilidades y la creatividad, que son llenados y desarrollados por ellos; resultados creados por personas, recursos, espacios y otros aspectos de la realidad social y natural, necesarios para su mantenimiento; estos procesos forman en las comunidades un

sentido de continuidad e importancia para la identidad cultural, así como para la preservación de la diversidad cultural y la creatividad de la humanidad” [1].

La relevancia de este estudio es que actualmente en la República de Belarús el patrimonio cultural inmaterial casi no se utiliza para crear un producto turístico, a pesar de que tiene un considerable potencial para convertirse en la base para el desarrollo del turismo cultural y educativo. En el transcurso del análisis se utilizó información sobre la herencia inmaterial de Rusia, Polonia, Lituania, Letonia y Ucrania.

Considere la popularización de los sitios del patrimonio inmaterial en Rusia sobre la base de dos instalaciones de la UNESCO: la epopeya heroica Yakut "Olonho" (Олонхо) y la creatividad de los viejos creyentes de Zabaikalye. Estos proyectos realizan dos modelos de transformación de objetos del patrimonio inmaterial (ODPI) en un producto turístico: como un lugar de patrimonio en un entorno real y como un parque temático del más nuevo tipo de organización [2].

Entre los medios para promover el parque temático se pueden identificar: la creación de un centro con una industria desarrollada: una cafetería, un hotel, que ofrece un conjunto de servicios de turismo; celebración de foros y publicación de libros. Contribución significativa esta es la disponibilidad de cooperación con las agencias de viajes y 8 rutas temáticas redondas de turismo basadas en el complejo. Esto se aplica a las instalaciones de la UNESCO.

Para resolver los problemas de la popularización de patrimonio inmaterial "Universidad Estatal Rusa de Turismo y Servicio", la Cámara de Comercio de la Federación Rusa y la Cámara Pública de la Federación de Rusia se está declarando el calendario de competencia profesional de turismo en 2017: en la "marca turística: las mejores prácticas", "Mejor Portal de turismo " "Una experiencia gastronómica" y la competencia de viaje guías, mapas turísticos y Rusia la SMART-programas. Todas las competiciones fueron proyectos no comerciales.

Las principales áreas de promoción de la ODPI Ucrania es la tenencia de exposiciones en el extranjero en los consulados en Ucrania, ejemplos destacados son: evento de caridad Arte Internacional "Living Tradiciones de Ucrania" en Atenas, Grecia, y la exposición "Diálogo través de la cultura" con la ayuda de la Embajada de Ucrania en Kazajstán. Además de la exposición en sí, fue posible participar en clases magistrales y escuchar conferencias. Por otra parte, Ucrania participa en proyectos internacionales que fomentan las personas, aficionados y organizaciones sin ánimo de lucro que participan en el estudio y promoción del patrimonio inmaterial. Un gran ejemplo de un proyecto internacional en el año 2015 en la actualización de la Herencia cultural CHOICE (Cultural Heritage: Opportunity for Improving Civil Engagement) - este proyecto de dos años para la protección y el replanteamiento del patrimonio cultural, el fortalecimiento de la capacidad de las organizaciones de la sociedad civil en el ámbito de la cultura. En el que participaron Francia, Lituania, Armenia y Belarús [4].

Para motivar a la gente para estudiar ODPI Polonia utiliza recompensas, lleva a cabo proyectos y concursos. Uno de los prestigiosos premios es el Premio Oscar Kolberg "Por los méritos en la cultura popular", que se otorga por logros creativos, actividades artísticas y científicas que respaldan la cultura regional tradicional.

Polonia tiene un fuerte apoyo de las organizaciones gubernamentales y sin fines de lucro, tales como la notable cooperación es el proyecto "patrimonio inmaterial de la región y el tesoro cultural de Europa", con la financiación del Ministerio de Cultura y Patrimonio Nacional, elaborado y ejecutado por la Sociedad Polaca Etnológico, en asociación con una rama Museo Nacional Etnográfico en Wroclaw.

Patrimonio inmaterial de Lituania, así como Polonia tiene un sistema de promoción del patrimonio inmaterial similar en la forma de apoyo estatal y el vástago de Martin Ludwig, el objetivo de estimular el interés en el estudio de ODPI. Un evento

significativo fue la celebración del primer Festival Internacional de Patrimonio Cultural Inmaterial " Lauksna" en Klaipeda en 2017 bajo la dirección de la UNESCO [3].

La organización exitosa dedicada a la difusión de la ODPI en Letonia es el Centro Nacional de Cultura, que coopera activamente con museos, medios de comunicación (periódicos, revistas, tablas). En su estado de cuenta con los profesionales involucrados en la planificación, organización y promoción ODPI. Para ello, llevó a cabo constantemente varios eventos, como "Meet the master", "Días de la cultura regional", y más recientemente planeado un proyecto bastante grande escala "a cada uno su traje nacional." Comenzó un proyecto con 20 trajes típicos de Letonia, que se encuentra en el catálogo electrónico y, a continuación, fue publicado un calendario con fotografías únicas, y luego fue producido por series de canal 360TV. Estos proyectos están dirigidos a la imaginación avanzada y creativa del traje nacional de Letonia, además objetivo es proyectar afecta al uso del traje nacional.

Por lo tanto, el análisis de la experiencia de otros países, se puede observar, el desarrollo efectivo del patrimonio inmaterial a expensas de una buena cooperación entre las agencias gubernamentales y organizaciones sin ánimo de lucro que interactúan directamente con los transportistas a sí mismos, o son. Sólo gracias a él, tal vez el ahorro, el desarrollo ODPI y el uso racional del turismo.

BIBLIOGRAFÍA

1. Международная конвенция ЮНЕСКО по охране нематериального культурного наследия, <http://unesdoc.unesco.org/images/0013/001325/132540r.pdf>, 12.03.2019.
2. Афанасьев О.Е., Пацюк В.С. Индустриальные объекты в списке Всемирного наследия ЮНЕСКО // Индустриальный туризм: реалии и перспективы: материалы I Междунар. науч. – практич. форума. Кривой Рог: Институт развития города Кривого Рога, 2013. С. 68–77.

3. Lietuvos Respublikos kultūros ministerija [Электронный ресурс]. - Режим доступа: [HTTPS://LRKM.LRV.LT](https://LRKM.LRV.LT) - Дата доступа: 15.03.2019.
4. Програма ЕС и восточного партнерства «Культура и креативность» [Электронный ресурс]. - Режим доступа: <https://www.culturepartnership.eu/>. - Дата доступа: 12.03.2019.

Mery Tovmasian

L'ESSENCE DE LA MÉTHODE DE L'APPROCHE SYSTÉMIQUE EN PÉDAGOGIE

La technique, généralement connue sous le nom de l'approche systémique, permet d'analyser des situations éducatives pratiques en vue d'améliorer l'efficacité du processus d'enseignement ou d'apprentissage. Elle aide tous ceux qui exercent des activités éducatives: enseignants, chefs d'établissements, documentalistes, formateurs d'adultes, animateurs de collectivités, agents de développement, spécialistes des méthodes et techniques, administrateurs, inspecteurs, etc. Elle aide à identifier les points forts et les points faibles des situations pédagogiques auxquelles ils sont confrontés.

L'approche systémique est en effet une technique qui vise à améliorer l'efficacité interne en étudiant notamment les processus de transformation qui se déroulent à l'intérieur de systèmes pédagogiques. Elle se distingue en cela de la planification, qui cherche à établir une coordination entre le secteur de l'éducation et tous les autres secteurs de la vie économique et sociale [1, p. 6].

L'analyse de situations bien plus quotidiennes peut également être facilitée ou rendue possible par l'utilisation de la pensée systémique et sans qu'il faille pour autant des connaissances spécialisées en informatique ou en logique formelle. En effet, on peut traiter en termes de système tous les faits sociaux. Ce système est un ensemble d'éléments distincts qui réagissent les uns sur les autres en fonction d'un but déterminé.

Chaque système constitue donc une totalité, c'est-à-dire un ensemble cohérent et indivisible, susceptible d'être distingué dans

son environnement. Cette totalité est une totalité organisée, qui résulte de l'interaction dynamique et réciproque de ses différents éléments constitutifs. C'est pourquoi toute transformation d'un élément pourra déterminer la modification des autres éléments et, par suite, celle du système entier.

L'approche systémique est une méthode, elle n'est pas une science, elle n'est pas une conception particulière des faits éducatifs et sociaux. Son objet est de permettre à tous ceux qui travaillent dans une situation complexe, et quels que soient les rôles qu'ils y jouent, d'analyser cette complexité, de la décrire, de percevoir, le cas échéant, les dysfonctionnements, de prendre en considération les différents niveaux de la réalité sociale ou institutionnelle [1, p. 10].

D'autre part, elle s'efforce de permettre à celui qui intervient de maîtriser autant que possible les transformations en chaîne qu'il détermine et d'en mesurer les conséquences.

Voici les principaux règlements de cette méthode:

– Tout système est défini par ses composants: par ses éléments constitutifs et par leurs interrelations. Dans une situation d'apprentissage on retrouvera un certain nombre de composants permanents. On commence par considérer le produit. Le produit ou sortie de cette méthode est ce qu'il faut apprendre, par exemple la lecture. En tous cas c'est l'assimilation de la situation pédagogique à un processus de production qui permet de la caractériser comme un système. Le produit résulte de l'activité de la classe, c'est-à-dire des interactions qui se passent entre l'enseignant, les élèves, les ressources et les contraintes, grâce à la méthode employée.

– L'entrée du système étudié – par exemple une activité d'apprentissage – est constituée par les élèves qui vont faire l'objet d'une certaine transformation au cours du processus, mais qui peuvent aussi être caractérisés comme les produits de la situation précédente.

– Entrée et sortie (produit) correspondent à deux rapports privilégiés de la situation éducative avec son environnement,

elles en manifestent à la fois la dépendance et l'influence. Mais l'interaction entre un système et son environnement est permanente et met en évidence la difficulté que comporte la «délimitation» d'un système, la difficulté sur laquelle on revient.

– Le temps et l'énergie que l'enseignant consacre à préparer le travail pour lui-même et pour ses élèves, le temps et l'énergie que les élèves dépensent pour apprendre, c'est-à-dire leur travail mais aussi leur motivation, le matériel didactique, l'équipement, les locaux constituent des ressources.

– Les règlements, le nombre d'élèves par classe, le niveau de formation des maîtres, les examens nationaux et le manque ou l'insuffisance de ressources, c'est-à-dire les conditions de l'environnement institutionnel, social, culturel, économique, etc., constituent des contraintes.

– La manière dont l'enseignant ou les élèves vont agencer les ressources, utiliser les contraintes ou y résister, donc en définitive la manière d'organiser les différents composants, définit la stratégie pédagogique.

– Les réponses que le professeur reçoit des élèves, leurs réactions, celles des parents ou des autorités hiérarchiques apportent au maître des informations qui lui permettent de savoir ce qu'il fait et de modifier, le cas échéant, sa stratégie. On appelle «la rétroaction» ce mécanisme de retour de l'information.

– L'ensemble de ces informations-retours permet à l'enseignant de contrôler les différents moments de sa démarche et de vérifier s'il a atteint les résultats qu'il escomptait atteindre. C'est à cela que serviront les épreuves et les interrogations.

– L'évaluation elle-même portera soit sur les élèves, soit sur la démarche elle-même et sur son adéquation aux objectifs poursuivis [1, p. 125].

Chaque acteur du processus d'éducation pourra tirer d'une approche systémique une conscience plus grande de la complexité d'une situation éducative et la meilleure perception des actions et obtenir son niveau de responsabilité.

L'approche systémique peut s'appliquer à des situations très diverses et par leur complexité et par leurs dimensions. Elle peut s'appliquer à des situations qui ne constituent pas des systèmes, dont on ignore certains éléments, dont les objectifs ne sont pas ou sont mal définis, dont les résultats sont tellement diffus qu'il est difficile de les identifier, etc.

L'approche systémique peut jouer plusieurs rôles: on peut la considérer comme un instrument de fabrication de modèles nouveaux, de préparation d'une décision à un niveau élevé, de recherche opérationnelle, ou bien comme un instrument d'analyse et de diagnostic puis d'intervention dans un système existant. Il est certain qu'il n'est jamais question d'appliquer la pensée systémique de rien. Pour le responsable d'un établissement scolaire ou d'une opération limitée, ou pour l'enseignant dans sa classe, il ne s'agit pas de créer à partir de rien (en négligeant l'«entrée»), d'imaginer une école idéale ou une action de formation indépendante des contraintes concrètes [2, p. 221].

Le problème du responsable est: de comprendre mieux ce qu'il fait, c'est-à-dire d'avoir un instrument qui lui permette d'analyser des situations complexes; de modifier ce qu'il peut modifier, c'est-à-dire d'introduire des changements positifs qui ne soient pas rejetés par le système, mais qui en même temps déterminent des transformations sensibles et permettent de mieux réaliser les objectifs.

L'adoption de contenus et de méthodes en fonction de la psychologie et de la sociologie de différents groupes est une condition fondamentale du succès. La motivation peut être fournie tantôt par des activités productrices rentables pour la communauté, tantôt par des activités culturelles traditionnelles [1, p. 215].

Dans d'autres cas, des jeux et des compétitions sportives servent de point de départ à une formation plus large, à une éducation civique et nutritionnelle élémentaire.

Donc la pratique de l'approche systémique de situations pédagogiques peut donner une idée de créer les meilleures conditions d'apprentissage et de développement personnel et

collectif. Elle pourra aider chaque participant au processus éducatif dans sa pratique quotidienne.

RÉFÉRENCES

1. Berger, G. L'Organisation des Nations Unies, UNESCO. L'éducateur et l'approche systémique. Manuel pour améliorer la pratique de l'éducation / Guy Berger, Étienne Brunswic. – Paris: Imprimerie des Presses Universitaires de France, Vendôme, 1981. – 230 p.
2. Donnadiou, G. La systémique, penser et agir dans la complexité / Gérard Donnadiou, Michel Karsky. – Paris : Éditions Liaisons, Nouvelles perspectives en sciences sociales, 1(2), 2002. – P. 219–224.

Kiril Shakhalevich

THE PECULIARITIES OF A TRIAL PROCEDURE IN H. GREENE'S STORY "THE CASE FOR THE DEFENCE"

Introduction. Henry Graham Greene is an English writer, playwright and a journalist of the 20th century. He is the author of numerous literary works of various genres: novels (*The Quiet American*, *The Ministry of Fear*, *The Human Factor* and many others), travel accounts (*Journey without Maps*, *The Lawless Roads*), a two-volume autobiography, poems, short stories, essays etc. In the years 1930s – 1940s Henry Graham Greene created a lot of detective works. Thus, a thrilling political detective novel *Stamboul Train* (later on renamed into *Orient Express*) came out in 1932. Shortly afterwards Greene published a number of detective novels – *A Gun for Sale* (1936), *The Confidential Agent* (1939), *The Ministry of Fear* (1943), and *The Heart of the Matter* (1948) [3]. The aim of our research is to trace the features and peculiarities of the English court system as describe in the trial procedure taken from Henry Graham Greene's short story *The Case for the Defence* (1939).

Main part. The events described in *The Case for the Defence* take place in London, therefore, the legal system the story is based on is that of England. It is a jury trial. It should be noted that the said type of trial originates from the British

judiciary system and plays an important role in the criminal prosecution procedure [4]. The case is considered by the *Central Criminal Court*. The term *Central Criminal Court* is used to denote the Central Criminal Court of England and Wales, known as Old Bailey, one of the many Royal Court buildings [5]. Thus, the story takes place in the Royal Court, or the Crown Court, because it is this court that deals with felonies (including premeditated murders, one of which is shown in the story). The type of court is also indicated by the Crown counsel, speaking for the prosecution.

The trial procedure provided under English common law system is adversarial in nature, based on the procedural equality of the parties and the division of powers between the accused, the defence and the court. This procedure forces the prosecutor to prove the guilt of the accused, while the court acts as the arbitrator in the process. Jury trial is also among the distinguishing features of the adversarial process [4].

The story lists the main elements of the trial: the opening speech of the prosecutor and his address to the jury, questioning witnesses, including the expert, cross-examination of witnesses, acquittal *for lack of evidence* [6].

It should be noted that the evidence is an important element of proving the defendant guilty. Most often evidence is divided into direct, establishing the fact of the crime, and circumstantial, has no self-sufficiency of itself and establishes the facts of the crime only if taken together with other evidence. At the beginning of the story the defendant's guilt is obvious to everyone present in court. The author states that *this was not one of those cases of circumstantial evidence* [6]. Direct evidence – in our case, the presence of witnesses claiming to have seen the man standing in front of them at the crime scene the night of the murder – establishes a direct connection between the certain person accused of a crime and the fact of the crime being committed. Consequently, the existence of such evidence indicates the guilt of the defendant with high probability, and the

use of the corresponding words in the text emphasizes and explains the confidence of the public. Furthermore, at the beginning of the story the author defines the defendant as the murderer, thereby stating the indisputability of everyone's opinion.

The absence of circumstantial evidence, mentioned above, is due to the fact that they make the jury doubt their verdict, creating the situation, *in which you feel the jurymen's anxiety* [6]. In this regard, we consider it appropriate to analyse the standard of proof adopted in the English criminal procedure. The standard of proof as a concept plays a significant role in the Anglo-Saxon law. The standard of proof is understood as an objective factor that helps establish the facts based on the evidence (for example, the standard of establishing the guilt beyond reasonable doubt, or the balance of probabilities standard). The judge or the jury assess the evidence to establish the facts of the case based on the standard of proof applied in court. As a rule, the Anglo-Saxon jurisdiction applies the balance of probabilities standard to civil cases, while the beyond reasonable doubt standard is used in criminal cases [1, 2]. Thus, the criminal trial described in the story required the jury to be absolutely confident of their verdict.

The scene of cross-examining the witness for the prosecution – Mrs. Salmon – leads the reader to the climax of the story. While the prosecutor asks the witness just a few formal questions – which once again demonstrates his confidence in the outcome of the case – the defence lawyer pursues a different purpose. He aims at making the jury doubt the credibility of the witness and thus avoid the *beyond reasonable doubt* proof. The attorney for the defence specifies the witness's age and eyesight, the time and the light conditions when the crime was committed. The climax of the story is the moment when the attorney for the defence calls out the defendant's twin brother. This very fact hindered establishing the identity of the offender and made it impossible to prove the guilt of the suspect beyond reasonable doubt as *there was not a witness prepared to swear that it was the*

prisoner he'd seen [6]. The witnesses' behaviour is quite understandable as in this situation the witness is the only source of information about the case. A witness takes an oath and their testimony shapes the destiny of the defendant. This episode provides a perfect illustration of the English adversarial procedure and the way it differs from other types of litigation, which a preliminary hearing examining all the evidence and testimony available to avoids the surprise effect during the trial. English courts, unlike those of the United States and some other countries, do not take deposition at the pre-trial stage [4, p. 146].

Conclusion. Thus, Henry Graham Greene's short story *The Case for the Defence* presents a fairly accurate and reliable illustration of the judicial process established by the English court system, and provides information about the types of courts, the main participants of the trial and its stages, describes the guilt establishment procedures and the standards of proof. By studying the literary works of H.G. Greene we enhance our knowledge of the litigation procedures applied in different countries, therefore, they can be recommended to law students as additional reading.

REFERENCES

1. Будылин С.Л. Внутреннее убеждение или баланс вероятностей? Стандарты доказывания в России и за рубежом / С.Л. Будылин // Вестник Высшего Арбитражного Суда Российской Федерации. – 2014. – №3. – С. 25-57.
2. Будылин С.Л. Внутреннее убеждение или баланс вероятностей? Стандарты доказывания в России и за рубежом / С.Л. Будылин // Вестник Высшего Арбитражного Суда Российской Федерации. – 2014. – №4. – С. 34-67.
3. Грэм Грин (Henry Graham Greene) [Electronic resource] // Bookmix. – Mode of access : <https://bookmix.ru/authors/index.phtml?id=421>. – Date of access : 23.04.2019.
4. Решетникова И. В.. Доказательственное право Англии и США / И.В. Решетникова. – Екатеринбург : УрГЮА, 1997. – 240 с.
5. Central Criminal Court [Electronic resource] // City of London. – Mode of access : <https://www.cityoflondon.gov.uk/about-the-city/history/Pages/central-criminal-court.aspx>. – Date of access : 25.04.2019.
6. Greene, H. *The Case for the Defence* / H. Greene [Electronic resource] // Lingualeo. – Mode of access : <https://lingualeo.com/ru/jungle/graham->

[greene-the-case-for-the-defence-179944#/page/1](https://doi.org/10.21203/research.179944#page/1). – Date of access : 23.04.2019.

Olha Shirkovets

MODISMOS ZONÍMICOS EN LA LENGUA COTIDIANA

En el habla española, tanto en su expresión coloquial como también en sus modos más formales, es posible advertir la creación y el uso masivo de expresiones que se construyen mediante nombres de animales y temas afines, que dotan a los hablantes de una amplia gama de expresividad en sus interacciones comunicativas. Las llamaremos expresiones zoonímicas, atendiendo a la fuerte relación que tienen con el mundo animal para expresar o hacer referencia a personas o situaciones siempre con un claro propósito humorístico. Desde Aristóteles, quien definió al hombre como “animal social”, hasta Darwin con su teoría de la evolución, filósofos, biólogos, lingüistas y literatos se han referido a nuestra condición de seres superiores de la naturaleza. Incluso en la Biblia, en Génesis, se le encarga a Adán la misión de darles nombre a los animales. Estas ideas se han incorporado también al idioma.

En el español, como en belaruso, hay muchas expresiones referidas a los animales. Los nombres de algunos de ellos y sus rasgos característicos, usados como adjetivos, sustantivos, verbos, e incluso como metáforas, nos sirven para designar cualidades y defectos de las personas y también todo tipo de cosas y fenómenos. Entender esto y aplicar el concepto en la conversación cotidiana puede parecer un **camello** (una tarea difícil en Colombia), pero en realidad es muy simple; sólo es cuestión de **avisparse** (ser listo) y usar el sentido común.

La lengua nos permite nombrar y calificar lo que nos rodea, en muchas ocasiones usando sustantivos y adjetivos referidos a los animales, que empleamos con un significado distinto del original.

La “zooicidad” hispanohablante queda conformada, entonces, por un sinnúmero de personajes, entre los que se cuentan la

mosquita muerta (persona que aparenta ser mansa e inofensiva), el **sapo** (individuo entrometido y adulator), el **burro** (ignorante), la **avispa** (alguien listo), la **cotorra** (mujer chismosa o muy conversadora), los **gusanos** (seres miserables) y los **delfines** (en Colombia los hijos de ex presidentes), entre muchas otras especies.

Los nombres de muchos animales se usan con un significado diferente dependiendo del país. Así, por ejemplo, un **cabro** chileno es un chico, una **cabra** costarricense es una novia, y una cabra colombiana y española es una persona alocada. El **caballo**, para los españoles, es la heroína; para los cubanos es una persona hábil, y para los americanos del Cono Sur, en cambio, es un hombre guapo.

A los cobardes les dicen **gallinas** en todos los países de habla hispana, a los ladrones los llaman **ratas** (en Colombia), y a las malas personas todos (en ruso también) las califican de **víboras**.

Los significados son muchos y variados. Caso muy evidente de ello es chiva y chivo, que juntos reúnen once significados. **Chivas** pueden ser las pertenencias en México, autobús viejo de muchos colores en Colombia, peligro en Nicaragua, bicicleta en Ecuador, delator en Cuba (**chivatón**), y mentira en Chile. **Chivo** es un hombre al que mantiene su mujer en Costa Rica; un fraude en República Dominicana; una bicicleta en Cuba, el mal olor de axilas en Argentina y una persona importante en Venezuela.

El **lagarto** es otro animal muy popular en Latinoamérica: para los colombianos es alguien adulator, hipócrita; para los nicaragüenses, un vendedor abusivo; para los cubanos, una cerveza fría y para los guatemaltecos, alguien ambicioso, avaro.

La **mosca** es altamente apreciada en el Cono Sur y Ecuador, donde se llama así al dinero. **Gatos** y **gatas** merodean por todos lados: una gata mexicana es una empleada doméstica; gato o gata costarricense es alguien de ojos claros; y en Argentina, gatos son las prostitutas. Las **culebras** son deudas en Colombia, pero un **culebrón** es una telenovela para los españoles.

Y **gallo** se le dice en México a la ropa usada; en Costa Rica a una porción pequeña de comida; en Honduras a algo bueno; en Venezuela es sinónimo de chispa o gracia; y en Chile, de fulano u

hombre cualquiera.

También para expresar intenciones y acciones usan los hispanohablantes verbos alusivos a los animales. Así, se forman familias de palabras y expresiones. Por ejemplo, en Colombia el sustantivo culebra es complementado con **matar la culebra** (pagar la deuda). Camello es trabajo, y de ahí surgió **camellar** para implicar, coloquialmente, trabajar. Las moscas son muy molestas, de ahí que **mosquearse** equivalga, en España, a estar enfadado y en Colombia a estar atento. Algunos verbos guardan relación directa con la característica del animal al que aluden, como **cotorrear** (lo usan en México) y **lorear** (en Perú), que significan hablar mucho. **Cabrear**, en España y los países andinos, es hacer enojar a alguien, pues las cabras furiosas son feroces. **Mariposear** es ser inconstante en los gustos y en las decisiones, o galán-tear un hombre a distintas mujeres, igual que las mariposas que vuelan de aquí para allá. **Torear** es provocar o esquivar las embestidas y viene de la tauromaquia.

Otros simpáticos verbos animales del español son: **chivearse** (avergonzarse, en México), **culebrear**(ser adulador, en Guatemala), **sapea** (delatar, en Colombia) y **lagartear** (estar perezoso, en Bolivia, y tomar el sol como los lagartos, en Argentina).

Ciertas comparaciones terminan por convertirse en refranes e incluso metáforas. Naturalmente las expresiones varían en el mundo hispanohablante, si bien hay algunas comunes a casi todos los países. Es el caso de hacer algo **por si las moscas** (por si acaso), **estirar la pata** (morir), **meter la pata** (cometer una indiscreción o quedar embarazada sin quererlo), **tener mala pata** (mala suerte), **poner o meter los cuernos** (ser infiel), **andar en cueros** (desnudo), **cerrar el pico** (callar), **darle trompadas a otro** (propinarle puñetazos en la cara) y **sobarle el lomo a alguien** (adularlo falsamente).

Ya que el perro es el animal doméstico por excelencia, su figura aparece recurrentemente en diversos dichos de todos los idiomas. Algunos dichos son amables con el mejor amigo del

hombre y dan lecciones positivas de vida, como **cada perro con su hueso** (significa que cada cual anda en lo suyo), **perro viejo ladra sentado** (hace alusión a la sabiduría de los viejos) y **perro que ladra no muerde** (hace referencia a la gente que alardea mucho pero que en realidad rehuye una pelea).

Otras expresiones, en cambio, demuestran que al perro no se le tiene en alta estima, como **llevar una vida de perros** (una vida miserable), **tratar a alguien como a un perro** (tratarlo mal), **estar de un humor de perros** (de mal humor) y **morir como un perro** (morir solo y pobre).

De tal modo vemos que los modismos nos ayudan a describir una situación y a influir en el oyente mediante exageraciones, ironías o comparaciones. Y hacen nuestro lenguaje más rico y emocionante.

REFERENCIAS

1. Expresiones zoonímicas en el habla popular chilena. Boletín de filología / Tomo XLIV Número 2 Santiago(2009): P. 243–261 // [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://dx.doi.org/10.4067/S0718-93032009000100009>–Дата доступа 07.06.2019.
2. Manrique M. Hablando con animales.Zoociedad en español / Borrero L. // ECOS de España y Latinoamérica. – Munchen – 10/2005, 70p.
3. Prieto Grande M. Hablando en Plata / Metáforas culturales // Madrid – Editorial Edinumen, 2006. – 102 p.
4. Vranic G. Hablar por los codos. / Edolsok // [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://cwer-ws/node/282867/> – Дата доступа 08.05.2019.

СЕКЦІЯ ІІІ. МАГІСТРАНТСЬКІ НАУКОВІ СТУДІЇ

Valeriia Horbenko
**METHOD OF CLASSICAL RURAL LANDSCAPE STUDY
AT ART LESSONS**

Learning the image of the landscape is associated with the development of the pupils' ability to truthfully pass on visible forms in real life. Acquiring the skill of painting the landscape is based on consistent and careful study of nature. It is important to develop the ability to detect and transfer the nature of objects, their structure, and location in space, color and tone relations, using warm and cold shades, materiality of the depicted images of the landscape.

Landscape is an independent genre in fine arts and should be given the greatest attention, because nature is beautiful and infinitely varied. The surrounding world affects a person, causes him deep feelings and thoughts, and collision with works of landscape painting strengthens the spirit, enriches the inner world [4].

Landscape images usually begin with the study and drawing of individual shrubs, trees, branches, and then trees or shrubs with a part of the courtyard, buildings, and only then paint a landscape with distant plans. The goals of trees and shrubs are much more complicated than the individual leaves and branches, as they have more details. But, as well as during drawing flowers, fruits, leaves, drawing a tree or a bush it is necessary to start with the definition of its total mass [6–10].

In order to better understand the general outline of a bush or a tree and not to admire the image of small details such as leaves or knots, one must choose a point of observation and the image is not closer than 2 or 3 times their real size. It is such a distance from drawing to nature that one can see in general, all in general and at the same time draw and allocate individual leaves, knots, fruits, etc. Typically, individually drawn letters are depicted in the foreground in illuminated contrasting places or at the edges of the bush, where they act as a generalized silhouette.

It is necessary to constantly observe, compare the shrubs of different breeds, for this the teacher should sometimes spend the floor lessons, for example, to bring the class into a school garden and to show what individual character is of each tree or shrub: a unique group of leaves, their direction, size,

characteristic vyingni rods, color of leaves, trunk and branches, presence of fruits, etc.

Drawing a tree, it is better to start with a common silhouette of the leafage and trunk. At the very beginning of the drawing you can mark the extreme points of the tree along the width and height with strokes. After this, the shape and thickness of the tree trunk, the direction of the main boughs are projected and then a spatial arrangement of the green body. Specify the proportions of the leafage, which is divided into large groups of boughs. These main masses of green are constantly compared with each other by their size, spatial position, and distance between the boughs.

By depicting the landscape in color, for example, with watercolors, we should not forget that the lightness, materiality of objects, the relationships of spatial plans, the mood are transmitted in the material, first of all, through the exact observance of all the laws of the air panorama, a successful choice of technology and method of work and conditione the awakened feelings of the excitement from the beauty of nature [8].

Working with a pictorial material, it is best to start with a local color tone of the crown of the tree with a gradual color saturation of shades and the processing with color the tree trunk, boughs, separate leaves. It is necessary to feel and to strive to convey the volume of the whole green mass, the leafage as a whole and its separate parts, the volume of the round form of the trunks.

All the subjects close to the observer are perceived with exhaustive completeness, and the distant ones are perceived incompletely and generalized. When depicting objects in the foreground we usually reveal the individual features of the form through drawing of each object's characteristic small and large particulars and transmitting of the integrity of a large form, in which all the elements are coordinated and subordinate; when depicting objects in the middle ground we commonly select the most typical in form large parts, and show how the nature of the whole mass is formed of them, integral and somewhat simplified;

the objects of the distant plan are depicted more schematically, as a rule we combine them into the general mass both in form and in color [3].

Speaking about the plein air, we cannot but say about such a great interest of children to such practice of painting landscape pictures. Therefore, sometimes it is necessary to make trips to the street, during the lessons of fine art at school, during which children, in addition to lengthy work, perform quick sketches from nature, and then finish their paintings already in the room. Such an order of work contributes to the development of the ability to remember and reproduce the most characteristic features of nature, helps to understand the spatial relationship, directly acquainted with the laws of the linear and air outlooks. Light and lighting are very important in this case. It is necessary for children to understand clearly what peculiar day they depict: a gloomy, gray with diffused lighting one or a clear with a perfect distinction between illuminated sides of an object from the unlit ones. Children should also be aware of the difference between artificial lighting and natural light, seeing how this or that lighting affects the nature of the transmission of lighting [5].

The presence of a clear light source facilitates the perception and transfer of volume and relief. A landscape with gloomy, scattered lighting requires the ability to see, distinguish between subtle tones and light-colored relationships. However, there are also difficulties in the image of a sunny landscape. It is more difficult to bring to picturesque unity of all the details [1].

It is important to pay attention to such phenomena of nature as wind, rain, etc., all that gives a different emotional harmony to the landscape, which is expressed in the dynamics of objects's outlines. In this regard, it is advisable to draw two images, let it be one and the same tree in a quiet and windy weather, in a clear and rainy day, at different times of the year. For doing this is enough to spend an excursion with children in a school garden in different seasons, explain them how the nature of the same trees and shrubs varies depending on different

sunlight. In the classroom it is very important to give them examples of works of art.

But in any case the best means of visual training is the picture of the teacher himself. Visibility, as a rule, provides a more effective effect than a verbal explanation. Not by chance J. A. Komensky proclaimed the principle of visibility to be “the golden rule of didactics” [2].

The tasks of the painting space in the landscape should be solved in sequence, which implies an increase in the complexity of the solution. The easier task is to image a relatively limited space, when the background is occupied by walls of buildings, hills or the forest edges. Here there is an opportunity to rely on the skill of space solution, formed by children in drawing still life, which, as a rule, has a background, installed directly behind the objects. A more difficult task is to paint a landscape with open space, when broad horizons are visible [7].

It is necessary to paint a rural landscape. It develops a spatial sensation of students like no other type of landscapes. Such a landscape does not require from children to understand the precise forms and lines, but it focuses on the transmission of the airspace. Therefore, if schoolchildren are practicing this type of landscape for the first time, it is necessary to include in the visual range during the theoretical material presentation the photographs and reproductions of landscapes in a dark and foggy time, where the tonal gradation from the front to the background is more apparent. Close to the rural landscape, but a bit more complicated type of landscape is a topographic (mountain) one. Unlike to the flat objects, the three-dimensional ones have length, width and height. One way of visualizing a landscape is to represent the extent as more or less clearly defined relief. This type of landscape is a sculptural view, which is determined by the relief of the earth’s surface. When practicing such works, children are taught to portray not only the space but also the extent as if they were portraying still life. But in the still life the air prospect is not

so clearly apparent. That is why we get a double benefit from working out such kind of landscape.

The school program should also include landscapes with a central composition, when the viewer's focus is on a particular element of the landscape and constantly returns to it, this is because the artist's purpose is to draw just that very particular element. The bend of the road, a fallen tree, a house or a lawn in the woods can become the plot-compositional center of the whole picture. In terms of compositional structure, it is located in the geometric center of the picture. This type of landscape develops the ability of students to correctly allocate the center of composition.

It is possible to create different plot compositions of the landscape. We should include humans, animals, water, and draw landscapes at different time of a day and at different weather [9].

Love for nature, observation, the desire to properly convey nature – these are the qualities that a teacher needs to possess. All educational work in the landscape painting is inseparably linked with the practical use of the patterns of composition, drawing, linear and air perspective, distribution of light-colored in a three-dimensional form. At the same time, the laws of color science, the technique of painting and the samples of its classical heritage are studied.

Successful artistic and creative development will be conditioned by adherence to a number of methodical principles that are adequate to the specificity of art.

The guidance of the students' artistic development involves consideration of age, individual, national, cultural, regional peculiarities and traditions; the latter causes an appeal to the deep roots of folk art and the national spirit penetrating instead of blind copying patterns and canons.

Involving students to understanding the meaning and essence of art should be carried out through personal and emotional perception of artistic information. All these encourage achieving spiritual, moral and aesthetic education of the student's

personality; the awakening in his soul of good feelings, responsiveness, and ability to empathize.

Thus, the content of practical activity is focused on the possibility of familiarizing students with the peculiarities of the artistic language of different types of visual activities, with various techniques and accessible technology of creating an artistic image in their own creative work.

It is possible to master the art of drawing a classic rural landscape more widely and thoroughly while working in additional group's or individual classes, or subject circles. At the lessons together with children one can study some theoretical aspects that are also important in creating a composition – the main elements and techniques in the composition, the basis of color knowledge; you can also create a sketch of a picture in the classroom of fine art. Mastering practical skills according to the sample is also of great value.

At all the lessons of fine art one should use visibility. The visual methods were always effective, and brought good results in teacher's activity.

When preparing for the visibility use at the lessons, it will be appropriate to find works by famous landscape painters.

Having analyzed the programs of fine arts for a secondary school, it was concluded that the amount of hours for the rural landscape study at the lessons of fine art is very small. Accordingly we have developed a methodological support for the process of teaching the drawing of rural landscapes.

The main tool of fine arts with methods of teaching fine arts is teaching methods of course. Methods of teaching are known to be a didactic category. In the case of fine art with methods of teaching fine arts we should use them taking into account the peculiarities of a discipline, as well as develop and testify the own methods, that are based on the specificity of the discipline "Fine Arts" in elementary and high school. The question of developing methods for teaching fine arts younger schoolchildren and secondary school students, which correspond

to the age characteristics of students, is a very topical problem for contemporary art pedagogy. Together with changing the content of education, the teaching methods should also change.

REFERENCES

1. Антонович Є. А. Художні техніки у школі : навч.-метод. посіб. для студентів художньо-графічних факультетів вищих навчальних закладів / Є. А. Антонович, В. І. Проців, С. П. Свид. – К. : ІЗМН, 1997. – 312 с.
2. Бондар В. І. Дидактика / В. І. Бондар – К. : Либідь, 2005. – 262 с.
3. Брюн Д. Живопись в образовании. Опыт вальдорфской школы / Д. Брюн, А. К. Лихтхарт. – К. : Изд-во «НАИРИ», 2006. – 200 с.
4. Васильковська К. М. Формування художнього світогляду майбутнього вчителя образотворчого мистецтва / К. М. Васильковська. – К. : НПУ, 2006. – 234 с.
5. Виноградова Г. Малювання з натури / Г. Виноградова. – К. : Рад. школа, 1976. – 118 с.
6. Коновець С. В. Образотворче мистецтво в початковій школі : метод. посіб. / С. В. Коновець. – Рівне : Каліграф, 2000. – 80 с.
7. Концепція національного художнього виховання дітей, учнівської та студентської молоді в умовах відродження української національної культури // Освіта. – 1995. – 6 верес. – С. 4.
8. Падалка Г. М. Педагогіка мистецтва. Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін / Г. М. Падалка. – К. : Освіта України, 2008. – 274 с.
9. Педагогіка в запитаннях і відповідях : Навч. посіб. / Л. В. Кондратова, О. А. Пермяков, Н. І. Зеленкова, Г. Ю. Лаврешина. – К. : Знання, 2006. – 252 с.
10. Рудницька О. П. Основи викладання мистецьких дисциплін / О. П. Рудницька. – К. : АПН України, 1998. – 183 с.

Юлія Гришко

ОКАЗІОНАЛЬНІ ОДИНИЦІ У ПРАГМАТИЦІ ВЕРБАЛЬНОГО МИСТЕЦЬКОГО ДИСКУРСУ

Прагматика є співвідношенням лінгвістичних та екстралінгвістичних чинників у межах певного типу комунікативних ситуацій. Із позицій лінгвопрагматики мовленнєва діяльність складає сукупність мовленнєвих дій та

операцій мовця, що продукує комунікативний акт, а також слухача, який сприймає повідомлення. У кожній конкретній комунікативно-прагматичній ситуації адресант, володіючи певною інформацією, має на меті поділитися нею, передавши її адресатові (мовець щоразу постає перед вибором із кількох альтернативних варіантів вербальних засобів, за допомогою яких ця інформація може бути донесена) [6, с. 224], причому переважання наочно-чуттєвих образів в акті пізнання сучасної людини спостерігається в емоційному мовленні, включеному в дискурс.

Мета дослідження – виділити основні умови виникнення okazіоналізмів у поетичному дискурсі.

Завдання дослідження – охарактеризувати новітні підходи до виокремлення креативних одиниць у межах мистецького дискурсу, з'ясувати домінантні функції okazіональних інновацій у художній комунікації між адресантом й адресатом.

Матеріалом дослідження стали сучасні праці вітчизняних філологів у галузях okazіоналістики, дискурсивної та прагматичної лінгвістики, теорії мовної комунікації.

При комунікативному підході до тексту одним із основних чинників є його прагматична сутність, що полягає у передачі через художню літературу предметно-логічної, естетичної, образної, емоційної та оцінної інформації, тому навіть попри відсутність безпосереднього контакту між автором і читачами / слухачами, комунікативний вплив адресанта на численних адресатів є позитивним, оскільки автор-письменник бездоганно володіє мовою як системою, індивідуалізуючи кожен лінгвальну одиницю тексту, яка, своєю чергою, призначена викликати відповідне ставлення й оцінки реципієнтів. Саме такими індивідуалізованими авторськими одиницями є okazіоналізми, яким властиве «приглушення», «розчинення» (Ю. Пацула) номінативної функції на користь експресивної. Це пов'язано з

прагматичними комунікативними потребами створення нового мовного знака, що викликані «прагненням мовця вплинути на інших учасників комунікації за допомогою експресивно-оцінно-емоційних сем, що обумовлюють доречність появи нового слова на даному відрізку мовленнєвого ряду» [8, с. 10].

Дослідниця О. Дорофєєва виокремлює чинники-інтенсифікатори прагматичного потенціалу okazіонального слова: 1) прагнення до інтенсифікації виразності, впливу на почуття й погляди адресата; 2) у процесі створення okazіоналізму беруть участь прагматично релевантні параметри особистості; 3) okazіональне слово сприяє досягненню прагматичної комунікативної інтенції – дати оцінку й вплинути на систему цінностей адресата; 4) прагматичні фактори відіграють визначальну роль у процесі прийняття новотворів суспільством [4, с. 7].

Лінгвісти виділяють значну кількість функцій okazіональних утворень. Так, Н. Бабенко обґрунтовує виникнення okazіоналізмів наступними умовами: 1) потреба точно сформулювати думку (узуальних лексем для цього може бути недостатньо); 2) бажання автора стисло висловити міркування (okazіоналізм може замінити словосполучення і навіть речення); 3) потреба автора підкреслити ставлення до зображуваного, надання його оцінки; 4) прагнення через використання незвичної форми привернути увагу до семантики слова; 5) бажання уникнути тавтології; 6) потреба зберегти ритм вірша чи створити риму [2]. Не відкидаючи основних функцій okazіоналізмів, О. Александрова називає такі: 1) інтелектуально-комунікативну; 2) емотивну (функцію передачі почуттів, емоцій, психічного стану адресанта); 3) асоціативну; 4) імпресивно-вольову; 5) метафізичну – переведення одного знака в інший; 6) власне поетичну [1, с. 17–32].

На прагматичних функціях індивідуально-авторських одиниць наголошує Р. Ріжко, зазначаючи, що основна мета okazіоналізмів – привернення уваги реципієнта та

стимулювання до дешифрування закодованої інформації [9, с. 195]. При цьому дослідниця виокремлює функції okazіоналізмів у поетичному дискурсі: 1) креативна (задовольняє потребу митця в особистому й творчому самовираженні, відбиває переосмислене ним пізнання дійсності); 2) імпресивна (результат реальних вражень автора); 3) комунікативна; 4) експресивно-аксіологічна (ілюструє чуттєвий образ-уявлення, виражає ціннісні орієнтири мовця); 5) прагматична (привертає увагу реципієнта однокомпонентною/багатокомпонентною структурою, стимулюючи його до декодування імпліцитної інформації) [9, с. 197].

Першопричиною створення позааузузних слів, на думку А. Загнітка, є прагнення автора передати нові, доти ще ніким не усвідомлювані почуття, думки, асоціації, і «чим більший креативний потенціал митця, чим загостреніше його суто лінгвістичне чуття слова, тим багатшою буде мова митця на ексклюзивні та ситуативно й психологічно вмотивовані поетичні неологізми» [5, с. 209].

У митців виникає потреба створення нових художніх засобів, адже «у художньому мовленні, особливо в поетичному, що має увиразнену експресивність, функційно-комунікативна сторона різко випереджає можливості мови як знакової системи» [7, с. 154].

Отже, породження okazіональних конструктів у поетичних творах є синтезом авторського уявлення про навколишній світ та свідомого відбору засобів художнього впливу на читача, тому в тексті потужну виражальну силу має авторська позиція, що прагматично скерована для організації сприйняття інформації реципієнтом.

ЛІТЕРАТУРА

1. Александрова О. И. Оказиональное в эпистолярном жанре разговорной речи (опыт функционального анализа) / О. И. Александрова. – Вопросы стилистики. – Саратов : [б. и.], 1972. – Вып. 5. – С. 17–32.

2. Бабенко Н. Г. Оказиональное в художественном тексте. Структурно-семантический анализ : учеб. пособ. / Н. Г. Бабенко [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://elibrary.It/resursai/Uzsenio%20leidiniai/Kaliningrad>.
3. Голікова Н. С. Прагматика лінгвостилістичних засобів у романі «Зло» П. Загребельного. / Н. С. Голікова. – Філологічні студії: Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету. – Кривий Ріг : , 2014. – Вип. 11. – С. 164–171.
4. Дорофеєва О. М. Оказіональне слово в сучасній російськомовній газетно-журнальній комунікації: автореф. дис. ... к. філол. наук: 10.02.02. / Київськ. націон. ун-т імені Т. Шевченка. Ін-т філології. Київ, 2003. 20 с.
5. Загнітко А. П. Естетичне навантаження окаяніалізмів у поезії В. Стуса / А. П. Загнітко // Лінгвістичні студії. – Донецьк : ДонНУ, 2001. – Вип. 8. – С. 208–216.
6. Колоїз Ж. В. Українська окаяніальна деривація : монографія / Ж. В. Колоїз. – Київ : Акцент, 2007. – 311 с.
7. Принцевський І. Т. Авторські новотвори в українському поетичному мовленні / І. Т. Принцевський // Проблеми словообрання руского и українского языков. – Київ – Донецьк : Вища школа, 1976. – С. 150–166.
8. Ребрій О. В. Оказіоналізми в сучасній англійській мові (структурно-функціональний аналіз) : автореф. дис. ... к. філол. наук: 10.02.04 / Харк. держ. ун-т. Харків, 1997. 18 с.
9. Ріжко Р. Л. Оказіоналізми як домінанта поетичної мови кінця ХХ–початку ХХІ століття: функціональний аспект / Р. Л. Ріжко // Лінгвістичні студії. – Донецьк : ДонНУ, 2011. – Вип. 23. – С. 191–197.

Maryna Dubrovskaya

ANTROPOCENTRISM OF VASYL SYMONENKO'S POETRY

An occurrence of the Ukrainian Sixtiers, reflected in the oeuvre of our fellow countryman, Vasyl Symonenko, the Taras Shevchenko National Prize laureate (posthumously), as a phenomenon in literature and politics began in the middle of the 1960s with nationalist revolt against imperial totalitarianism. «The Sixtiers, acting within the framework of the existing

system, restored the number of socio-psychological qualities of the intelligentsia: natural self-esteem, individualism, orientation to universal values, rejection of injustice, respect for ethical norms, to law and legality» [2, p. 2].

Humanism and anthropocentrism form one of the main world-view grounds of the Sixtiers. Anthropocentrism of the Sixtiers is in the fact, that disclosing of individual's soul is impossible without understanding of a human's galactic role. «Anthropocentrism is a principle, which asserts that a human is a top of world's development. The term was used for the first time in the epoch of Renaissance. It means, that the center of the Universe shifts from the world-view problems in general to the specific problems of a personality» [1, p. 144].

The problem of anthropocentrism in Vasyl Symonenko's poetry is insufficiently studied now; it was briefly discussed in the monographs by Anatolii Tkachenko, Liudmyla Tarnashynska, and Vasyl Pakharenko. It is a cause why a topicality of the issue is so evident.

It is quite clear that Vasyl Symonenko could not have had access to the West philosophical thought. His developed sense of the uniqueness of every individual had beginnings in existential grounds of the pagan era, which professed the joy of human expression in life.

Nobody might have succeed in that time in individualization and existansion of Ukrainian space in poetry, besides Vasyl Symonenko: «Люди – прекрасні», «Ми усі по характеру різні» etc. The sonnet «Я» written in 1955, long before the poem «Я», proves naturalness of the author's ingrowing into anthropocentric problems, which were articulated by the poet with words full of simplicity and wiseness.

Anatolii Tkachenko says: «Existential dimension of Symonenko's human» – that is the way how to characterize philosophical and aesthetical basis of the poet's artistic world. And it is no accident, because the sense of originality of human's

existence in our world sounds very powerful through his oeuvre and it does not depend on the topic which he touched [5, p. 136].

The human's dignity, destroyed during the years of Stalin's tyranny, is highlighted by Vasyl Symonenko. «*Ти знаєш, що ти – людина*» is one of his first poems, that impressed like an explosion the country, where people lived in the atmosphere of the inward spark, caused by a permanent fear. This poem has deep philosophical implication:

Ти знаєш, що ти – людина?

Ти знаєш про це, чи ні?

Усмішка твоя – єдина,

Мука твоя – єдина,

Очі твої – одні [4, p. 266].

A person must know that he/she is not just a soulless detail. He/she should have the right to freedom, to self-identification, the chance to live the way he/she wants; the right of being happy. A man is a whole world.

A lot of Symonenko's characters are workmen – simple, usual, sincere, with wealthy soul. Symonenko's grandfather was just a person of such a kind. The poet inherited a lot from him including kindness and love to people. One of the best Symonenko's poems «*Дід умер*» was dedicated to him. A figure of a grandfather, an eternal village worker, was created with a great love and a deep gratitude for everything he had done for people and for the land.

A mother woman, who comes back home where she is awaited eagerly by her children who have not enough tenderness and care because the farm work takes all the time, is highlighted against the background by Symonenko in his novella in verse «*Дума про щастя*». And joy comes in following the tired mother, and children cheer up, and joyful noise with loud laugh appear at their home. Is not it an idyll when a woman is at home with kids after a tedious labor? Soviet's newspaper abounded with headlines which glorified hard work for prosperity of socialistic motherland.

Де фотографі?

Де поети?

Нуте, хлопці, сюди скоріш!

Можна знімок утнуть

До газети

І жахливо веселий віри [4, p. 316–318].

The poet sees perspicaciously the difference between reports about achievements and hard days of village workers. Journalists and society did not want to see true reality of village behind “hilarious” numbers in “awfully cheerful” poems and “thoroughly heavy” articles. Hard labor could not make people happy; furthermore, it took them away from their families, children, and depleted their lives.

Hanna Radko says: “Vasyl Symonenko perceived truly and consciously necessary alteration of public existence and intellection with a great faith and hopes which are worthy of poet” [3, p. 18].

Symonenko had carried guilty to his mother and all women through life, because of he being a strong man had to observe a grief of his mother and other suffering women. Woman who has to give birth to children and to educate them was a part of Symonenko’s romantic ideal of life. At the same time, this holy mission was put at the periphery of duties of woman who overcoming suffers worked. That is the cause why permanent respect for every woman changed to ennobling of beauty of motherhood.

«*Одинока матір*» is an astonishing example of how a story like «*Катерина*» repeated more than in hundred years with such a wonderful poetic expression in oeuvre of young Symonenko.

So, innovation is the special quality of Vasyl Symonenko’s poetry. This innovation is not showed with searching for new forms of poetry of genres, but it manifests with sincere and wide interest to soul of so-called simple people, with penetrating in their wealthy inner world, with understanding of originality of every person, with respect for human’s dignity.

REFERENCES

1. Борейко В. Е. Видовий терор / В. Е. Борейко. – К. : Логос, 2010. – 144 с.
2. Радько Г. І. «Я – українець. Оце і вся моя біографія» [Текст] / Г. Радько // Зоря Полтавщини. – 2010. – №1-2. – С. 2.
3. Радько Г. І. Василь Симоненко і шістдесятництво // «Я для тебе горів, український народе...» До 80-ліття від дня народження Василя Симоненка / Упоряд. текстів, автор передмови Ганна Радько [Текст]. – Полтава : Полтавський літератор, 2015. – С. 7–18.
4. Симоненко В. Вибрані твори [Текст] / Василь Симоненко. – К. : Смолоскип, 2015. – 852 с.
5. Ткаченко А. О. Василь Симоненко [Текст]: нарис життя і творчості / А. О. Ткаченко. – К. : Дніпро, 1990. – 310 с.

Daryna Yelanska

COMMUNICATION DEVELOPMENT FEATURES OF PRE-SCHOOL AGED CHILDREN WITH THE AUTISTIC SPECTRA OF DISORDERS IN THE GAME PROCESS

One of the main and notable manifestations of autism is the peculiarity of speech development, namely, numerous violations of communicative-speech ability, which discourage children with autism spectrum disorders to establish full contact with the environment, begin communication and support conversation. Defect of speech development is manifested in different age periods and in all areas of the child's activities, in particular, in gaming. So, the issues of the inferiority of game development in children with autism spectrum of disorders and, at the same time, their ability to develop communication skills are relevant and open to research.

For the first time, a systematic description of the autistic syndrome was given by Leo Canner in 1943, in which he underlined the limited ability of autistic children to play.

According to modern literature, the game for children with autism spectrum disorders is usually not functional, not socialized, deprived of the topic and symbolic features,

monotonous (they can play long and evenly with shoes, lace, paper etc.), children in most cases use objects, are very inflexible and stereotyped. Often, stereotypical games of the child remain a mystery to the environment, and adults are quite difficult to participate in them (for example, a child walks around a circle, singing a fuzzy song, or sculpting of plasticine from strange abstract figures equally for several months). A stereotypical game puts the child in a special row, immediately allocates it to other children. At the same time O. A. Yanushko accentuate that the stereotypical game of a child with autism at the beginning of the corrective work will be the basis for constructing the interaction with him/her, because there is simply no other way. For a child, this is a comfortable situation within which he/she is calm, and if the child's behavior goes out of control, an affective outbreak has arisen; with the help of the inclusion of the stereotype of the game it is possible to balance the child [6].

According to most authors (L. Kanner, S. A. Morozov, O. S. Nikolska, Y. R. Bainska, M. M. Libling, etc.), one of the effective means of forming communicative skills in children with autistic spectrum of disorders we can think of the game. It has a significant impact on the mental development of the child, contributes to the formation of personality features; this experience is natural, logical and should be gradually complicated.

The developmental significance of the game in its functions: cognitive, emotional, communicative, psychotherapeutic, moral and value, and others.

The article **aims** to consider the peculiarities of the formation and development of means of communication in preschool children with an autistic spectrum of disorders in the process of leading activities – games.

The game is a leading activity of preschool children. The game of social origin and content is a historical entity associated with the development of society, its culture. A game is an activity in which children play the role of an adult, reproduce their life,

work and relationships with others in the form of a game. Here the child first emotionally and then intellectually examines the whole system of human relations, gets and improves their knowledge about the surrounding world.

Normally there are the following forms of game behavior: a manipulative game (the child simply plays without paying attention to its “functions”), ordering (decomposition of objects in a certain order – one by one, in a row), a functional game (use of objects and toys in accordance with their functions), a symbolic game (transferring actions from real objects to a toy, giving the object properties that it does not have: in an empty cup, as if there is water) [1, p. 7].

On the brink of the early and preschool age there are the first types of children’s games: a director’s game, figurative role-playing game (in which the child imagines himself and everyone acting accordingly), which become the basis of the plot role-play (in it children reproduce directly human roles and relationships), and later it is marked with game rules and other types of games [2, p. 104–105].

Unlike ordinary children of the same age, autistic children for a long time “get stuck” at the stage of studying the subject world and refuse to act with objects in accordance with their functional purpose, because they are more prone to different sensory effects during the manipulation of toys. So, a child with a rustle returns the pages of the book, without trying to read them, moves the ring of the pyramid, but does not want to collect it. However, in some studies, the emphasis is placed on the importance of separating a child from certain sensory properties that are pleasant to her, since they are the basis for her sensory games and, of course, provide new opportunities for child development [6].

Also, the characteristic feature of children’s playing with PAC is that they usually play themselves, mainly using non-game material, and household objects [1, p. 7]. And since the connection with the world in a child with autism is broken, he/she

cannot natural assimilation of the laws of social life, then the development of plot-role-playing, needing the adoption of a certain role and action in accordance with his/her, is difficult, and often impossible without special correctional work. Such a child does not know how to negotiate with others, it turns out to be completely helpless in a situation where it is necessary to discuss rules of the game, to distribute roles and to agree on joint actions. In a game, a child with autism syndrome begins to act in accordance with their own ideas, breaking its course [3]. To all, there are pathological reincarnations in one or another image in conjunction with autistic fantasy. In this case, children do not pay attention to the environment, do not enter into the language contact with them [1, p. 7].

Let us highlight some features of the development of story-role game in a child with autism. First, usually without a special organization such a game does not arise. You need to learn and create special gaming terms. However, even after that, only a very concerted game is played for a very long time. Secondly, the plot role-playing game develops very slowly, and in its development it is necessary to pass several successive stages. At the first stage of special training with the child, an adult plays, and only after prolonged and disturbing work can connect the child with games with other children. In this case, the situation of organized interaction should be as comfortable as possible for the child: a familiar environment, familiar children [6].

Given the preliminary information, it is possible to draw a logical conclusion that such children should be taught to play, starting with the development of subject-action games, which are based on the child's personal interest in one or the same toy or situation. At the same time you must take into account the game's preferences of the child – to take a favorite or well-known child toy.

The gaming work with autistic children should be built gradually. First, teach children to observe the subject-action games of the adult and play them with his support, teach how to play toys, to constantly raise interest in subject-game action,

emotional attitude. At the same time, try to bring children to mobile games, the ability to play alongside others without interfering with each other. For the formation of the plot, the children are taught to play first alongside their partner, and then together with their peers. Only slowly children during the game are grouped into microgroups.

So, in the game children with autistic disorders enrich their vocabulary, they have an interest in interacting with adults and peers, which promotes the active formation of communicative skills and, in fact, the socialization of such children.

Thus, despite the great difficulty in developing the gaming activity of children with an autistic spectrum of disorders, we see that the need for such an activity exists, because, firstly, it is an integral part of the life of every child of preschool age, and secondly, it has great influence on the formation of mental functions, and, importantly, promotes the development of speech for productive contact with peers and adults and, accordingly, the future socialization of a child with autism. A thorough analysis of these data will help in the future better identify the system of correction and development, which is a prospect for future research.

REFERENCES

1. Бессонова Є. М. Гра як засіб розвитку комунікативних навичок дітей з розладами аутичного спектра [Текст] / Є. М. Бессонова, А. А. Юнусова // Дитина з особливими потребами. Інклюзивна освіта. Дефектологія. Корекційна робота. – 2016. – № 1. – С. 7–9.
2. Вікова та педагогічна психологія : навч. посіб. / О. В. Скрипченко, Л. В. Долинська, З. В. Огороднійчук та ін. – К. : Просвіта, 2001. – 416 с.
3. Иль О. В. Игра в жизни дошкольника с ранним детским аутизмом / О. В. Иль, С. Ю. Кондратьева // Дошкольная педагогика. – 2009. – № 4. – С. 44–46.
4. Никольская О. С. Аутичный ребенок: Пути помощи / О. С. Никольская, Е. Р. Баенская, М. М. Либлинг. – М. : Теревинф, 1997. – 230 с.

5. Хаустова В. Основные этапы и особенности развития игровой деятельности в норме и при аутистических нарушениях / В. Хаустова // Аутизм и нарушения развития. – 2004. – № 3.
6. Янушко Е. А. Использование метода совместного рисования в работе с аутичным ребенком. [Текст] / Е. А. Янушко // Воспитание и обучение детей с нарушениями развития. – 2005. – № 1. – С. 70–76.

Daryna Zadyriienko

“BOOK OF THE DEAD” AS THE EGYPTIAN WORLDVIEW AT THE BEGINNING OF THE ANCIENT KINGDOM

The study of such a source of the history of Ancient Egypt as the “Book of the Dead” is very topical nowadays, for this process is constantly updating. In addition, more of the finds and translations of the “Book” require rethinking of already accumulated material.

The most complete version of the “Book of the Dead” is the papyrus Ani. The famous Egyptologist Ernest Alfred Thompson Wallis Budge translated and analysed it. Barbara Mertz wrote some interesting works of the religious and culturological character. Yurii Perepolkin and Tatiana Savelieva are also famous researchers of this issue as well.

The main source of information about the Ancient Egyptian doctrine of resurrection and posthumous life is a large collection of religious texts, which is known under the general title the “Book of the Dead”. The secretive beliefs of educated Egyptians, as well as religious beliefs and children’s worship in front of amulets, magic rituals and magic are displayed there. Many of the passages and references “The Book of the Dead” remain unclear to this day. However, we know enough to assert that the Egyptians possessed religion and the code of morality already six thousand years ago [1, p. 10–12].

The Book of the Dead is a collection of spells that are intended to provide the safety and well-being of the deceased in the world [4, p. 373]. This is a collection of written memorials related to burial and faith in the afterlife, which have been

common since the middle of the 5th millennium BC and to the first centuries of Christianity [2, p. 12].

The scrolls, which we call the “Book of the Dead”, in fact, have a completely different name – this is “The Book of Exit to the Daylight”. Under this name is the liberation of the soul from the tomb [3, p. 101].

Temple faith and faith in the gods was stronger than the faith of the king at that time [4, p. 282].

Many holidays existed in Ancient Egypt. Among them, a small number was known throughout the country, the greater part has become widespread within a single nom or city. Any celebration consisted of ritual ceremonies, festive sacrifices, mysteries, demonstration of the statues of the gods and the dead accompanied by musicians and dancers. The folk jamboree began after the completion of the official part. The main participant in the ritual ceremony was the Pharaoh himself or the priest of high rank. He repulsed the beat for the choir and followed the correct sequence of rituals. Many holidays were devoted to natural phenomena. For example, the main phases of human life (birth, puberty, old age, death) were celebrated with special ceremonies [2, p. 373, 376].

The Book of the Dead was of tremendous significance for the spiritual and religious life of the ancient Egyptians. It was neither a funeral ritual in its pure form, nor a prayer book, nor a collection of myths. Apparently, we can say that the Book of the Dead was a quintessence, a center of spiritual, religious and ideological perceptions of the millennial culture, which was unique to world history (over 3,000 years), no one crossed the path from the most ancient primitive centers of consciousness to the highest civilization.

REFERENCES

1. Уоллес Бадж Э. А. Египетская религия. Египетская магия. / Пер. с англ. – М. : Новый Акрополь, 1996. – 416 с.
2. Египетская Книга мертвых. Папирус Ани Британского музея. Перевод, введение и комментарии Э. А. Уоллеса Баджа / Пер. с англ. С. В. Архиповой. – М. : Алетея, 2003. – 414 с.

3. Мертц Барбара Древний Египет. Храмы, гробницы, иероглифы / Пер. с англ. Б. Э. Верпаховского. – М. : ЗАО Центрполиграф, 2007. – 363 с.
4. Перепёлкин Ю. Я. История Древнего Египта : Общ. ред., вступит. статья и коммент. д. филос. н. А. Л. Вассоевича. – СПб. : «Летний Сад» – Журнал «Нева», 2000. – 560 с.
5. Цебрій І. В. Давньоєгипетська цивілізація в контексті наукової думки ХХІ століття [посіб. для студ. історичних факультетів і вчителів історії] / Ірина Цебрій. – Полтава : ПНПУ імені В. Г. Короленка, 2014. – 136 с.

Olena Kryvorotko

CONDITIONS CONTRIBUTED TO THE PRINTERS EMERGENCE

The most popular peripheral device today is a printer. In modern terminology printers are considered as devices for outputting data from a computer with the fixation on paper or other material media. Printer extends the relationships of the computer with the material world, filling paper with the results of its work.

A well known fact is that the first printer was created in 1834 by an English mathematician Charles Babbage. The ancestor of modern printers was a cumbersome mechanical model of a computer, which had the function of automatic printing, and was called “a difference engine”. It was assumed that this device would be used in such areas as navigation, banking, and building. However, the “difference engine” had not been completed yet, as the British government stopped funding.

A similar mechanism was created after 150 years, based on the drawings of Charles Babbage. But its weight was more than impressive – 5 tons. In twenties of XX century, after Babbage’s attempts to create a printing press, the American company Remington-Rand began the extensive production of printers, known as “uniprinters”. In the basis of the first printing devices was laid a petal mechanism, for the reason that it resembled a camomile with petals, at the end of which was one of the

symbols. Shock mechanism beats the petal and that, in its turn, hits through a tape, soaked in paint, on paper, leaving imprint on it. By replacing different “camomiles” it was possible to change the size of symbols and fonts. Those printers could print 78,000 symbols per minute, which was much faster than fifty professional typographers (a man could print only 200 symbols per minute). The “petal” printers were displaced by the matrix ones in the 1960s. They had a somewhat similar to the “chamomile” principle of work. But there was a significant difference: the print on paper did the same with a help of a stroke on the painting tape, but not a petal with a specific letter, but the only printing head that formed any character, manipulating a set of tiny needles. Matrix printers served quite a long time in offices, but there was the only problem, they were incredibly noisy and could not provide acceptable print quality. The inventors continued to dream about the quiet and inexpensive equipment capable to produce quality prints [3].

The history of creating laser printers is longer than jet and even matrix systems. After all, in 1938 one American inventor and physicist Chester Carlson came up with an electrography – a method of printing, which is based on modern copiers and laser printers. Therefore, Charles Carlson is believed to be the inventor of laser printers.

In the electronics the photoconductor is used – a covered with a light-sensitive layer of an aluminum tube. A negative charge is sent to it. A laser beam, running around the surface of the drum, in places where it will be printed, removes part of the charge. When rotating, the drum is covered with a toner (a dry paint dust in those places where the charge was reduced by a laser). With a further turn the drum collides with the paper, giving it all the toner attached to it, after which the paper sheet passes through the oven, where the toner is firmly sintered with cellulose. In color printers black, blue, red and yellow powders are sequentially applied to the drum [3]. In recent years, other than the laser, there were LED printers that use the same electron

printing system, but instead of laser scanning devices, there stretches along the drum line of LEDs. LED printers turned out to be easier to make, they were smaller in size, making them cheaper than laser ones, but printing speed was twice lower.

The latest achievement is 3D printer. This revolution in printing was the creation of three-dimensional printers, which can no longer just print, but reproduce volume objects. Such devices began to be developed in the 80 years of the last century. Then they were taught, like a milling machine, to turn the layer over the blanket to give it a proper shape. Later, the principle changed to the opposite – on a flat surface was applied a polymeric film, which gradually formed on it a bulky figure. Modern three-dimensional printers can even make a car with spinning wheels from plastic.

So, it is too early to put a point on printers' development. Matrix printers have reached their technological limit, but this cannot be said about inkjet and laser ones. Every day existing models are refined and updated, contributing to the history of the printer.

Sometimes we do not even think about how much time passes from the moment of one or another discovery, before it becomes suitable in ordinary, everyday life. How many additional forces, funds, calculations and sometimes perseverance are required for bringing these theoretical developments to their practical application?

REFERENCES

1. Симонович С. В. Информатика. Базовий курс / За ред. С. В. Симонович. – СПб. : Питер, 2008. – 369 с.
2. Ковтанюк Ю. С. Самовчитель роботи на персональному комп'ютері / Ю. С. Ковтанюк, С. В. Солов'ян. – К. : Юніор, 2006. – 560 с.
3. Хто і коли винайшов принтер? Історія створення струменевих та лазерних принтерів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://poradumo.com.ua/189852-hto-i-koli-vinaishov-printer-istoriia-stvorennia-strymenevih-ta-lazernih-printeriv>.

Dmytro Loboda

***SOCIAL AND POLITICAL THOUGHT OF THE
SPANISH RENAISSANCE,
THE SECOND HALF OF XVI – EARLY XVIIth
CENTURY***

The image of «ideal ruler» of Spain, as well as highlighting the problem of «tyrannical perversion» in the works of thinkers of the second half XVI – beginning of XVII century – the period of socio-political and economic challenges of the country is key to understanding the peculiar features of the epoch. A lot of humanists have access to government circles or occupied public office themselves. Teachers often worked at the court of the successors of the rulers. For the most part, these were the thinkers of France, England and Italy. The exception was Spain, where the opposition was humanism character in relation to the royal court. Because of this feature the work of many progressive thinkers of Spain XVI – XVII centuries or remained long hidden, unnoticed or for scientific research.

On the one hand, there was the official panegyric literature, acted tyranny where reliable means of struggle against the «infidels». There also exist movements of monarhomachs and humanists.

We emphasize that the idea of Spanish humanism XVI – XVII centuries was the most progressive content, as the echo colored view of pan-European Renaissance «ideal state» and «ideal ruler». From their solidarity appeared the authors who argued that people can build happiness only while on the throne. Of course, this could not be born helmsman such person had to «cultivate from the cradle». However, the Spanish humanists had no access to education of future kings because their work was limited mostly to the education of the people and his belief in the necessity of such a ruler. For the purposes of Renaissance political thought harmoniously developed personality monarch will do anything to own, establish virtue and talents in the country a favored Spaniards «City of God».

The era of the European Renaissance is the day when the peoples of Europe experienced the same problems that almost every Ukrainian has to deal with today: the complex internal and external political situation, the intellectual and moral crisis of society, etc. Looking for ways to solve them, European thinkers of the XIV-XVI centuries developed their own doctrine, in the center of which was the idealized personality of man, including the ruler.

Many of the humanists had access to power circles. A person occupied public office, or, quite often, worked as a caregiver of heirs at the court of the rulers. They mostly were the thinkers of France, England and Italy. The only exception was Spain, where humanism was opposed to the royal court. Because of this, the work of many progressive thinkers of Spain from the sixteenth to sixteenth centuries remained either for a long time concealed or unnoticed in scientific circles.

Note that the opposition of Spanish humanism consisted in the condemnation of the tyrannical manifestations of the rule of the Spanish monarchs, as permeated creativity of its representatives. Another feature of Spanish humanism was his religiousness and dedication to the teachings of Augustine the Blessed. It is the connection between these two characteristics and requires a detailed study to reproduce the concept of education of the ideal ruler.

Various aspects of the humanistic socio-political thought of the investigated period of L. Bragin and N. Reviyakin, such scholars as V. Rutenburg and E. Garen resorted to the analysis of the political aspects of the discipleship of the thinkers of the Renaissance. The author of the article explores the concepts of 'ideal ruler' in Italy and France from the fourteenth and sixteenth centuries. However, the 'white spot' remains the political and pedagogical ideas of Spanish thinkers of the period.

The issue of power has always been at the center of attention of the socio-political thought of the European Renaissance of the 14th – 16th centuries. Spain was no exception. In the 16th

century, in this orthodox Catholic state, there was a stormy flowering of absolutism. With the unification of Castile, Aragon and Grenada into a single state, the differences of Spanish absolutism from the then feudal-absolutist monarchies in France and England became almost immediately apparent.

Thus, in Spain, the monarchy never cared about the problems of trade, protectionism, the creation of its own industry. The timely policy of free-thirstyness overthrew the domestic economic achievements and destroyed its own production, and the rulers instead, met their economic needs with gold and robbery of America. At that time, the doctrine of Augustine Aurelius continued to dominate public opinion. His paradigm, “The Castle of God”, for a long time had a tangible and hidden influence on the work of many contemporary thinkers. But the situation in Spain deteriorated year by year: poverty and hunger of the population, the hearths of the Inquisition, the tyranny of power – all this in the eyes of contemporaries presented the monarchy as an eastern reactionary tyranny, unable to lead the country into the future [1, p. 300, 301].

Against this backdrop, the beginning of the XVII century became for the ruling circles of the country at times a deep crisis of power. However, it was a wonderful ground for raising the cultural and educational life of Spanish society. Thus, in 1554, the Spanish novel, “The Life of Lasarillo of Tormes: Its Troubles and Poverty”, was published, the story of which was the struggle of a young boy against the famine in the state, the violence of orthodoxy and poverty. Published anonymously in Spanish at the height of the Inquisition, this vivid monument of literature of the era of the European Renaissance began the "Golden Age" of literature in Spain, in it the first time criticized the prevailing social and political system and exalted the power of the human person [2, p. 5, 7].

We emphasize that the Spanish Renaissance writers did not have access to the state power. Therefore, all the challenges and crises of the time – political, economic, spiritual, and, above all,

moral – they tried to overcome through such “instructive” literature, the most widespread genre of which in Spain XVI – XVII centuries was a drama.

Thus, the question of one-man domination was sharply in the Spanish late-medieval society. The ways of his decision were different. On the one hand, there was an official panegyric literature, where tyranny was seen as a reliable means of combating “unbelievers”.

The authors remained solidarily convinced that the happiness of the people could be built only on condition of being on the throne of a “Christian sovereign” – a true sage.

REFERENCES

1. Mariana Juan de. De rege et regis institutione libri. Retrieved from: <https://books.google.com.ua/books?id=Whk8AAAAcAAJ&hl=ru&pg=PP1#v=onepage&q&f=false>
2. Ribadeneyra Pedro de. Tratado de la religion y virtudes que debe tener el principe christiano, para gobernar y conservar sus estados – contra lo que Nicolas Maquiavelo, y los politicos en este tiempo enseñan. Retrieved from: https://books.google.com.ua/books?id=B4EUqL_w6zEC&dq=Ribadeneyra%20Pedro%20d%20B5.%20Tratado%20de%20la%20religion&hl=ru&pg=PP5#v=onepage&q&f=false

Yevheniia Medianykh

D. SCARLATTI: MODERN INTERPRETATION OF THE COMPOSER'S HERITAGE

The works by D. Scarlatti, an Italian composer and outstanding harpsichordist of his time has got high appraisal nowadays, which is in particular proved by editing a full collection of clavier compositions both in printed music type and audio records collection.

The artistic personality of D. Scarlatti was greatly influenced by the following musicians-contemporaries as B. Paskvini, B. Hasparini, G. F. Hendel, and B. Marchello.

During his entire artistic career, the composer was concertized successfully, obtaining great popularity in various countries of the world. Scarlatti's creative heritage is huge though

partly lost. It includes 20 operas, 10 oratorios, 6 cantatas, 14 chamber cantatas and arias, sonatas and music pieces for different musical instruments. But the real value of the composer's heritage is made by clavier music counting 555 sonatas, known as "exercices", the majority of which were edited after his death [2, p. 75–163].

Characteristic features of D. Scarlatti's composer style include sound symbolism, synthesis of polyphonic and homophonic and harmonic features, frequency and rapidness of technical and image switching and combination of different technical formulas which lead to creating a unique universal-clavier type of perfection.

At present there are three systems of cataloguing D. Scarlatti's sonatas, namely: according to

- 1) A. Lonho;
- 2) R. Kyrkpatryk;
- 3) Dzh. Pastelli [1].

Besides the musicians named above, sonata's editorship was conducted by the following composers: K. Cherny, L. Keler, B. Bartok, A. Holdenveizer, H. Biulov, K. Tauzyh, H. Bart, Zb. Dzhevetskyi, H. Keller, V. Vaisman, P. Shoimosh, D. Ball, E. Fadini, A. Nikolaiev, Y. Okraiinets.

One of the difficulties while performing D. Scarlatti's sonatas is lack of a range of composer's instructions, so-called urtext. Despite all of these, his sonatas are in demand in present-days performance art due to biinstrumental nature of feature. The performers of this music can be divided into three directions, namely:

1) authentic interpretation: V. Landovska, H. Leonkhardt, P. Antai, L. Shritsy, S. Ross, R. Lester, R. Kirkpatryk [3];

2) piano and academic interpretation: V. Horovits, M. Arherikh, A. Mikelandzheli, D. Lipatti, M. Pletnov, E. Gilels, K. Khaskil, K. Hrante, B. Frit;

3) contemporary interpretation: "Pizzicar Galante" (Italy-France), *Prism* (New York), *Il Complesso Barocco* (Italy) [4; 5; 6].

Significant contribution into popularization of D. Scarlatti's music pieces is made by various contests in which his music is among obligatory part of the performance program. Thus organizing of the “Kharkiv assemblies” XXII International festival of classical music “Hendel – Bach – Scarlatti”: baroque foundation of mankind” dedicated to 330 anniversary of the birth, became a considerable event in Ukrainian music.

REFERENCES

1. Веркіна Т. Б. Актуальне інтонування як виконавська проблема: автореф. дис. ... канд. мист. – К., 2008. – 20 с.
2. Кашкадамова Н. Мистецтво виконання музики на клавішно-струнних інструментах XVII – XVIII ст. : навч. посіб. / Н. Кашкадамова. – Тернопіль : СМП «Астон», 1998. – 300 с.
3. Скотт Росс (harpsichordist). [Electronic Resource]. – Mode of Access : [http://ru.knowledgr.com/00858965/СКОТТРОСС\(harpsichordist\)](http://ru.knowledgr.com/00858965/СКОТТРОСС(harpsichordist))
4. Domenico Scarlatti: mandolin sonatas. [Electronic Resource]. – Mode of Access : <https://www.ulule.com/sonatesdomenico-scarlatti/>
5. Piccola Accademia di Montisi. The Art of the Harpsichord in the XXI st Century. Il Complesso Barocco. [Electronic Resource]. – Mode of Access : <http://www.piccolaaccademia.org/il-complessobarocco/>
6. Prism Quartet. The Art of the Transcription (NYC). Official website. [Electronic Resource]. – Mode of Access : <https://www.prismquartet.com/concerts/art-transcription-nyc/>

Oksana Meleshko

TEACHERS TRAINING FOR PROFESSIONAL AND TECHNICAL EDUCATION INSTITUTIONS: PROBLEMS AND THE WAYS OF THEIR SOLUTION

Ukraine, as a young state, is on the path of constant reformation and development. Based on the challenges of time, its legislation is being reformed in line with European standards.

The educational sector in this sense is no exception, so there are new requirements for the training of future specialists. A clear understanding of changes in it by every specialist teacher is necessary for him to perform his professional duties at high, sufficient for a rapid transition to European standards and educational levels. Unfortunately, the modern system of

education of educational workers does not allow us to solve the tasks relying on a modern teacher in accordance with the requirements of the present. Thus, there is a contradiction between the current system of professional training of teachers and the system of training of education workers, which would fully ensure the solution of this large number of tasks that arise before a modern specialist in the educational field. This contradiction can be eliminated by improving the current training of future teachers by studying both the existing system and rebuilding it in such a way that it meets the needs of the community in the qualified teachers of the system of vocational education.

The purpose of the article is the study of the current state, problem aspects and prospects of the development of vocational education.

Description of the main part. To date, the modern holistic theory of professional training of modern specialists for vocational education has not yet been worked out; methods, conditions and methods of practical realization of the urgent tasks, which consist in the maximum provision of the needs and requirements of the system of qualified skilled workforce training by competent engineering and pedagogical workers, are not developed.

Some issues and ways of their implementation in the educational system (including engineering and pedagogical) are reflected in the studies of national scholars: A. M Alekseyuk, S.F. Artyukha, S.V.Goncharenko, R.S. Gurevich, I. A. Zyazyun, O. E. Kovalenko, A. O. Ligotsky, N. G. Nichkalo [3], V. Oliynyk, O. I. Shcherbak, as well as foreign scientists: Russian - Yu K. Babansky, S. Ya. Batisheva, V. S. Bezrukova, A. P. Belyaeva, E. F. Zeyera, N. V. Kuzmina; Belorussian - B. A. Belkevich, M. A Tsirelchuk, A. L. Shklar; Polish - S. Kwiatkowski, E. Nebobo, F. Schlossek and others.

Engineering and pedagogical education as a structural component of the system of pedagogical education has the task of

training, retraining and improving the qualification of engineering and pedagogical staff of all educational levels and, above all, for educational institutions of the system of vocational education, the state and prospects of development of which directly depend on professional and pedagogical competence of pedagogical workers, their creativity, the ability to practically solve problems of professional training and education of the younger generation. It is the problem of ensuring the VET system by highly skilled engineering and pedagogical personnel has a decisive social and state significance, and its solution must contribute to a significant increase in the quality of training skilled workers for all sectors of the country's economy.

A comprehensive analytical and statistical analysis of the current state of engineering and pedagogical training and acquisition by engineering and pedagogical staff of the Vocational Schools during the last 10-15 years confirmed the existence of acute problems that Ukraine inherited from the USSR or created itself, first of all, it is a limited network, disproportion in the territorial placement and low "capacity" of engineering and pedagogical educational institutions, a small number of mastered training profiles, insufficient level of integration and methodological about provision of professional and pedagogical training, low level of material and social provision of teachers with engineering and pedagogical education, etc. Along with these there were new educational problems associated with organizational, managerial, financial, economic, social and other mistakes made by a young, independent state. Within the framework of solving these problems, today in Ukraine: a modern educational legal framework is being created, in which four levels of higher professional education were introduced, licensing of specialties and accreditation of higher educational establishments was introduced, as well as certification of pedagogical workers; Measures are being taken to expand the network and improve the educational level of engineering and pedagogical educational

institutions (Pervomaysky IPC, Dnipropetrovsk IPC, Rzhyshev IPC, Sevastopol IPC, Kyiv PPC, Ukrainian Engineering Pedagogics Academy); the work on improvement of qualification of engineering and pedagogical workers is normalized, measures are being taken to integrate Ukraine's higher education into European educational space, etc. [2].

Taking into account the above-mentioned factors, the main preconditions for the implementation of educational innovations in the training of future specialists are:

- accelerating the processes of scientific and technological development, the emergence of new technologies, means of production, electronic computer software and software products to it;
- development of market relations in the labor and production sphere;
- formation of the market of educational services, development of the concept of human capital.

In modern conditions, vocational education institutions produce unclaimed specialists, the scheme of work of the system of vocational education is very slowly reacting to changes in the present. Today, nobody can guarantee either practice or employment after graduation, but vocational schools continue to mass production of young workers; often duplicating each other for the professional orientation of future specialists, without taking into account the needs and prospects of the regions. This leads to the fact that youth are disappointed not only in their profession and the expediency of education in general, but also loses the meaning of life [1]. The demand for the product of educational activities of vocational schools is a very acute issue, since the lack of demand for skilled workers trained in vocational schools indicates that the employer does not perceive the qualifications of a trained specialist, which in turn indicates that the content of vocational education lags behind the realities of the present. Template training of specialists for typical types of outdated production is not relevant in the present. The learning

process must flexibly take into account the individual characteristics of the student and his prospective employment. Individualized training thus will enable the graduate to better adapt to the conditions of the labor market and its requests.

Practice shows that since the first steps in production, graduates of the vocational school have some difficulties: sometimes they do not have sufficient level of their professional knowledge and skills, readiness to work in specific conditions; the absence of such modern professional qualities as the ability to withstand the effects of real reality; understanding of sustainable humanistic principles, adequate advantages and limits of their individual abilities and peculiarities; rethinking and emotional self-regulation, careful attitude to their own professional moral ideals.

These qualities determine the stability of the professional activity of the employee, the level of professionalism and bring it closer to the model of a competent person proposed by the Council of Europe, which includes 5 key competencies:

- political and social;
- competence related to life in a multicultural space;
- competence related to oral and written communication;
- competence related to increasing the informatization of society;
- the ability to study throughout life as a basis for continuing education in the context of both personal and professional.

The main areas of development of the vocational education system of the region are the following:

- introduction of scientific and technological achievements and new technologies in the educational process;
- development of social partnership, modernization of information, scientific-methodical and material and technical support of vocational education.

Consequently, in today's environment, an organization is required that would enable employees to obtain universal professional knowledge and skills.

Consequently, an analysis of the current state, problem aspects and prospects for the development of vocational education was presented. The main factors determining the need to find new approaches to the organization and management of professional training of students of vocational education institutions in modern conditions are: the dynamic nature of the labor market, the development of market processes in the field of education, the formation of new requirements for qualification and competence of specialists.

REFERENCES

1. Гаврилюк О. Сучасні технології навчання – оновлення освітнього процесу в профтехучилищі / О. Гаврилюк // Рідна школа. – 2000. – №12. – С. 32–35.
2. Концепція розвитку професійно-технічної (професійної) освіти в Україні // Професійно-технічна освіта. – 2004. – № 3. – С. 2–5.
3. Ничкало Н. Ринок праці і проблеми модернізації підготовки кваліфікованих робітників / Н. Ничкало // Професійно-технічна освіта. – 2004. – № 1. – С. 4–12

Vitalina Misiutina

SELF-ASSESSMENT ORGANIZATION OF PUPILS' EDUCATIONAL ACHIEVEMENTS IN CHEMISTRY

Nowadays, the influence of pupils' self-assessment on their behaviour, interpersonal contacts, educational activity becomes more and more obvious. It depends on the formation of the child's self-assessment, and it primarily relates to success in learning.

One of the main tasks of teachers is the development of adequate self-assessment of pupils', which must be formed in educational institutions. This task will become simpler, if you implement an active position in teaching general education disciplines, and in particular, Chemistry.

In psychological and pedagogical researches, the issues of self-assessment are studied widely and are reflected in the

writings of both domestic and foreign psychologists (B. H. Ananiev, L. I. Bozhovych, L. S. Vyhotskyi, I. S. Kon, M. I. Lisina, V. V. Ovsyannikova, C. Rogers, V. V. Stolin, K. V. Shorokhova, E. Erikson) [1, p. 96-99].

Decisive influence on the formation of self-assessment has two factors: the attitude of others and the perception of the child peculiarities of his activity, its course and results. The pupils' leading activity is education. From the active character of education depends the formation of the child's self-assessment. A pupil must feel the need and ability to change, he must look for motives for self-development, so the pupil should be able to correctly evaluate himself and his classmates [3, p. 116-117].

Chemistry is one of the most difficult disciplines in the school. Typically, the level of pupils' knowledge from this discipline is low. Most graduates of non-core classes of school do not understand Chemistry, do not teach, dislike or do not choose as the basis for a future profession. However, if asked seven-year-olds, do they want to study Chemistry, the answer will be: "Yes, of course!". In the course of studying the subject, the level of learning abilities of each pupil is individual. So that the studying process become effective, a pupil must have a clear idea of the purpose of the education activity; to clearly imagine what skills and abilities he must have in a class.

One of the important tasks of the teacher at the lesson is the development of self-assessment, self-control and self-correction skills.

There are two stages of self-control formation. Firstly, a pupil should learn to understand and take control of the teacher. This requires: getting acquainted with the pupils with the norms and criteria for knowledge assessing, skills and abilities; to inform pupils about control dates and goals of one or another control; present one or another assessment, explain it, based on the criteria of evaluation; to enable the pupil to independently assess his activity and explain the evaluation received; to enable the pupil to evaluate the activity of a friend, based on the criteria specified by

the teacher; develop the skills of pupils' to use different types of verification [2, p. 56].

Secondly, a pupil should learn how to observe and to analyze the educational activities of his classmates.

For this, practice mutual verification of exercises, homework. In the process of mutual verification, the pupil's check the answers, look for mistakes, explain them to each other.

After the mutual verification is complete, on the board the teacher writes the correct answers and solutions the difficult tasks, and the pupil's again check their answers.

At the stage of mutual verification pupils evaluate the friends' answers, ask him questions, comment the answer, express his thoughts and also try to suggest another answer or solution; stimulating the questioning of the teacher; the teacher shows typical mistakes to the pupil's.

A mutual verification helps to train self-control skills. To find mistakes in the work of a friend easier than in own, and the acquired control skills the pupil transfer to his own activity (self-control) [2, p. 58].

At the third stage the pupil should learn observing his educational activity, self-analysis, self-evaluation and self-correction [2, p. 59].

From ability of the pupil to self-analysis and self-assessment depends the success of his studies, the demands for his educational activity and an adequate response to the assessment of his activity by the teacher.

REFERENCES

1. Барановська О. Альтернативні системи оцінювання навчальних досягнень учнів в умовах особистісно-орієнтованого навчання. Директор школи, ліцею, гімназії: Науково-практичний журнал. Київ, 2002. № 6. С. 96–99.
2. Система оцінювання і самооцінювання досягнень учнів / упоряд. Ж. Сташко. К. : Шкільний світ, 2006. –128 с.
3. Шамова Т. И. Современные средства оценивания результатов обучения в школе : учеб. пособ. М. : Педагогическое общество России, 2007. 192 с.

Oleh Ostapenko

THEORETICAL ASPECTS OF INTERNATIONAL MARKETING AND ITS ROLE IN FOREIGN ECONOMIC ACTIVITY

The topicality of the research is determined by the importance of marketing as the theory and practice of entrepreneurial activity, the basic principles and technical means of which contain the general principles of rational systematic management, and its application helps to overcome the negative effects of the spontaneous mechanism of the market, promotes the efficient functioning of enterprises and satisfaction of customers' needs.

The exit from the crisis, the national production reforms and its future economic growth are possible only under conditions of introduction and coordination of marketing and management tools for fuller realization of the state's foreign economic relations, the accurate account of production needs for domestic and foreign sales, the coordination of export opportunities and import needs, providing the release of competitive products, increasing influence on the international division of labour, international specialization and internationalization of production and, accordingly, the increase of foreign economic activity's efficiency [2].

Among the most prominent foreign scholars, who investigated different aspects of the given problem are D. Aaker, T. Ambler, D. Brian, C. Bartlett, J. Daniels, S. Hollens, J. Graham, S. Jane, J. Daley, F. Cateora, G. Armstrong, V. Wong, D. Saunders, F. Kotler, M. Porter, L. Radebo, P. Rivoli, P. Jaysten, D. Hass etc. At different times they tried to determine the essence of international marketing activities and the peculiarities of the application of marketing technologies in the practice of internationalized business, depending on the stage of economic development, growing social needs and motivations of the new society [1].

Among the native authors we cannot but say about the works by O. Azarian, A. Voichak, O. Vynohradova, O. Kanishchenko, N. Kudenko, A. Mazaraki, A. Poltorak, A. Rumiantsev, A. Starostina, T. Tsihankova, V. Cherevan [3]. In particular, in the monograph by T. Tsyhankova, the economic essence of international marketing is presented as a “subconception” of the modern marketing paradigm, namely, “a strategic business concept aimed at achieving long-term and continuous satisfaction of the needs of the three main groups of stakeholders: consumers, personnel, shareholders (owners)”. This monograph examines in detail the evolution of international marketing, deeply explored the historical and methodological foundations of the development of international marketing activities and highlights the existence of a certain connection between the time of occurrence, stages of development and changes in the paradigm of marketing activity. Identifying the concept of international marketing with export / import marketing, A. Voichak defined it as “the business activity of the firm in foreign markets (procurement or sales)” [1].

According to O. Azarian, the term “international marketing” and social relations, which this notion denotes, can be regarded as an organic combination at the conceptual and practical levels of the complex of international management levers, as well as a generalized perception of the peculiarities of the modern stage in the development of market mechanisms [1].

The article *aims* to suggest a theoretical substantiation and determination of the peculiarities of the international marketing activity of Ukrainian economic entities in the conditions of intensification of their foreign economic activity.

“Marketing” is translated as “market activity”, so the definition of marketing implies that it involves the manufacturers of goods, marketing department, which there is at the enterprise, and intermediaries. The essence of marketing is revealed in its components:

- economic process;
- economic function;

– economic concept [3].

When entering the external market the company falls into the conditions of strict international competition. In these conditions, you can work successfully only via applying modern management techniques, including international marketing. International marketing is considered to be a relatively new term, which began to be widely used in foreign economic literature in the mid-1970s of the XXth century. This was facilitated by the intensification of international cooperation between economic entities and strengthening the influence of marketing management on their international activities [1].

International marketing is such a system of organization of the activities of the manufacturing sector's entities, which helps to optimize the functional combination of production goals and current needs of foreign consumers, connecting private interests in all spheres of economic life – industrial, intermediary, and consumer. Thanks to this it is possible to achieve optimal indicators of entrepreneurial activity – profit, profitability, technical and resource support, wages etc. In other words, international marketing is an important condition for establishing an active link between demand and supply on an international scale, it is a unique guarantee that the manufactured products, after all stages of the production process, will find their way to the final consumer abroad. The term “international marketing” refers to the activities of international firms, the sphere of production and commercial activity of which extends to foreign countries [3].

International marketing is an approach to making manufacturing decisions from the point of view of the most complete satisfaction of the requirements of both local and foreign consumers. The parent company purposefully assigns the tasks to its production units – local and foreign ones – with respect to scientific and technical developments and manufactured goods, which determines the most effective production technology, including inter-firm and domestic brand

cooperation. Here an important role is played by marketing programs developed in the structural subdivisions of the parent company – production departments, which appear as the main production and economic units responsible for the final result of the activity – profit making, folk activity of firms and is a prerequisite for planning the production of the company as a whole, since they give Possibility to establish an optimal structure (nomenclature, assortment) of production. As a result of marketing activity and on the basis of it, international business cases and commercial operations are conducted [2].

International marketing has a system of tools, methods, techniques, approaches, concerning the price of goods, distribution channels, promotion, the use of which is aimed at forming specific advantages in the target segment or a certain foreign market; all this is called an international marketing complex. It includes the following elements: *commodity; the price; promotion; distribution channels*.

The combination of these elements was called “Marketing Mix Concept”. Traditional marketing mix (marketing mix – 4P: product, price, place), promotion (promotion) has proven well in the field of material production and marketing. He, of course, is also used in the service sector, but as we see, there are additional factors that need to be addressed. Adapting marketing to the service sector requires consideration of three more “P” marketing (people, physical evidence, process): personnel, material evidence, service delivery method [2].

The firm’s activities at the international level are carried out in the following main forms: export, joint venture, direct ownership. Export of products of the company is carried out through its own sales staff abroad or through the services of local marketing intermediaries. The joint venture involves the unification of capital production and marketing with a foreign company. With full (direct) ownership, the company is engaged in production and marketing without the participation of partners. In addition, the international activity of the company may be

related to the joint use of a license abroad, the sale of a tranche for a term, the opening of a branch abroad or the creation of a subsidiary abroad [3].

To ensure the high efficiency of international operations, enterprises need to continuously and continuously monitor market through marketing research. It is thanks to the information obtained from these studies that managers have the ability to respond quickly to market changes and make appropriate managerial and marketing decisions.

Marketing research is a systematic collection, accumulation and analysis of data on the state and trends of changes in markets, segments and their individual participants and institutions (consumers, competitors, government agencies) that may affect the company or its individual products on the market.

Marketing research is not a one-time act, but a systematic process that involves performing certain sequential actions to achieve a specific result. The systematic nature of this process allows us to form a constantly updated database, with consideration of the changes that occur in the factors of both external and internal environment.

The most expedient representation of this process can be as follows:

- identification of problems and formulation of research objectives;
- selection of sources of information;
- information gathering;
- analysis of the collected information;
- presentation of the results [4].

The following stages can be clarified and highlight the main components of each of them:

- definition of problems, opportunities and formulation of research goals;
- preparation of research and selection of sources of information;

- collection, construction, classification, grouping of information;
- analysis and generalization of the collected information;
- presentation of research results.

We can offer an algorithm for conducting marketing research with the allocation of the main components (Figure 1) [4].

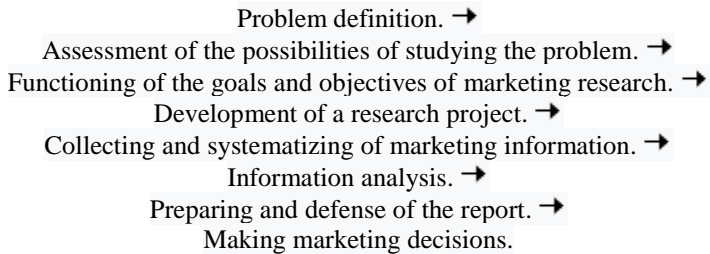

Fig. 1 An algorithm for marketing research

So, based on the international market, firms need to conduct in-depth marketing research and take into account the peculiarities of the economic, political, legal and cultural environment. The main objectives of the international marketing service are to study the environment of international marketing (consumers, competitors, legal norms, customs, traditions, accepted norms of activity, advertising, etc.); the verification of expediency of entering the international market (today's opportunities, advantages in the future); the specific markets identification and study, which are supposed to be mastered; the development of methods of foreign economic activity and its corresponding organization; the formation of a marketing service.

REFERENCES

1. Лясова Ю. В. Теоретичні аспекти міжнародного маркетингу в системі зовнішньоекономічної діяльності підприємств / Ю. В. Лясова // Економічний вісник Донбасу. – 2008. – № 9. – С. 74–79.
2. Капустіна А. М. Міжнародний маркетинг та його роль у зовнішньоекономічній діяльності / А. М. Капустіна // Управління розвитком. – 2010. – №14. – С. 152–154.

3. Ляхта О. В. Міжнародний маркетинг та його роль у зовнішньоекономічній діяльності / О. В. Ляхта // Економічний вісник Донбасу. – 2009. – №4. – С. 146–151.
4. Нянько В. М. Необхідність та маркетингових досліджень в сучасних умовах управління / Нянько В. М // Всеукраїнський науково-виробничий журнал. – 2009. – №6. – С. 284–288.

Inna Palkan

THE VICTORIAN ERA INFLUENCE ON SOCIAL LIFE AND CONSCIOUSNESS OF ENGLISHMEN

The Victorian era – the period of Queen Victoria’s reign (1837–1901) – has always interested scholars of various fields of knowledge because of significant changes which Great Britain experienced then. Scientific and technological researches and inventions, economic growth, changes in the political and social structure of society had a great influence on social processes and led to significant socio-cultural, political and economic changes that fully determined the future development of Great Britain.

The Victorian era has repeatedly become an object of researchers’ attention in various fields of humanitarian knowledge, and historiography is one of them. In modern studies it is emphasized that many of the existing British traditions were formed in the twentieth century. And the Victorian era in particular is defined as “invention of traditions” or “mass-producing traditions”. The Victorian era has not been widely investigated in Ukraine, although the researches on the development of England during this period is considered to be very useful for our society and the state in general.

The purpose of the article is to reveal the essential content and to determine the sociocultural features of the spiritual and cultural traditions formation in British society during the mentioned above period.

Queen Victoria succeeds her uncle, William IV, at age of 18 in 1837 and reigned for more than 60 years, longer than any other British monarch. For the British Empire this period is characterized by an unprecedented flourishing of capitalism,

confirmation of the power and authority of England in the international arena. England dictated its will not only in Europe but the whole world. “Victorian Era” has become a notable phenomenon in the country’s cultural progress.

What is Victorianism as an ideology? Its main characteristic is “dignity”. In the realm of literature, this notion means that the Victorian writer had to avoid the extremes of romanticism, for example, to keep a form under the control of the mind. In everyday life, a person was forced to focus primarily on purely practical career issues. Many Victorians, mostly the middle-class representatives, professed the Puritan moral code. Its most important principles are borrowed from the Old Testament with his harsh, punishing God. On the other hand, this code corresponds to the tasks of commercial activity for which soberness is required (both in the direct and in the figurative sense of the word), the ability to work hard, the ability to give up entertainment and fun. The respect and puritanism of the Victorian era first of all affected the family, which was a closed environment, where hypocritically avoided references to sexual and other prohibited topics. Women almost did not have political and economic rights, could not get proper education, and were forced to endure restrictions on the domestic level [7, p. 155–158].

Massive urbanization, which began precisely during the Victorian era, had a great influence on the ideology, ethics, speech and lifestyle of the British. There was a qualitative change of society itself: it turned into the first industrial and urbanized society of a modern type. New social groups came to the fore – the middle classes, who become the “true Victorians”. Just thanks to the “middle class” new customs and rituals appeared.

The Age of Victorianism was characterized by domination of the urban type of life. The man created urban space formed the technology of human communication in a new way, as well as the world of its values in comparison with rural culture. In rural culture, people imitated lifestyle, stereotypes of behavior, and in the city in order to succeed they need to learn and create a new

way of behaving. That is why the Victorians associated “a city” with new opportunities and new life. For them it was a tangible, but a far-reaching goal. London provided new jobs for the representatives of new mass professions – engineers, accountants, and lawyers [5, p. 92–95].

But with new opportunities there are new problems. Simultaneously with searching for profitable work, business meetings and finding the own place in the sun, a Victorian always lacked time and power for communication. In the mobile world, where the key to successful business operations was the everyday occupation of the British, there was a lack of opportunities for the exchange of new ideas and interests, for discussing political and economic news, and the literary life of the country. City streets were considered unsuitable for meetings, conversations, they served only for getting from one place to another. Therefore, this situation contributed to the emergence of clubs, theaters, concerts, organization of exhibitions. That is, such new places where middle class persons could rest entertain and at the same time get new information and useful acquaintances. In the Victorian era without the “clubs”, “concerts”, “exhibitions”, “theatres” the English could not do [1, p. 157–152].

Despite the fact of the active process of society urbanization the Victorians had a goal to which they sought – it’s a private “house” somewhere in the countryside. At a time when dynamism and mobility dominated everything, the British have a desire to preserve the “owning things” immutability, just because of that the objects of material culture, works of art, which gave the homes a unique color and were significant for the Victorians. Paintings, that inspired a certain mood, led to reflection and reasoning, helped to create an interior of the room. An attraction to art, especially to painting was among the Victorian canons. Therefore, one can notice that in the age of stable moral and spiritual traditions, great importance was attached to material values [2, p. 123–127].

The Victorian era was famous for its propensity for tradition, so it is not surprising that it was in this epoch that Christmas became the main national holiday, and it was in this era that the first Christmas card appeared. The queen herself has repeatedly congratulated the acquaintances with the help of Christmas cards. And soon such kind of congratulations changed the personal greetings of relatives and friends. It is also important to say that not only Christmas can be considered to be the Victorian creation, but also such holidays as Mother's Day, Thanksgiving Day, which appeared at that time as well. Holidays were a means of uniting the family, because the "family" was the central dominant at that time [4, p. 55–57].

The ritual "tea-time" is known to be especially important in the Victorian era. The Englishmen, who enjoyed accuracy and organization in everything, quickly realized that tea helps to better plan things and work day itself. The book created by the Queen "Tea moralities" contributed to this situation. It involved the rules of a proper tea serving, a story about different types of tea, about where and with what to drink it, so that people could fully enjoy its taste.

Victorian Englishness, or, as it is often called, national identity, was also an important dominant. It developed at a time when new traditions were invented, a new system of education and upbringing, new standards of English appeared. Unacceptable attitude towards all strange, foreign, and raising of one's native was a guaranty of the English spirit. They considered their culture to be the only true, and any rapprochement with foreign cultures to be a barbaric deviation from the correctness [3, p. 243–244].

The manifestations of such Englishness can be illustrated by the images of Queen Victoria, who could be an example of the true Lady, whose image is found in almost every piece of fiction. At that time, the foundations of the behavioral morality and the verbal ethics of true representatives of the Victorian era – a Gentleman, a Lady – were laid. They bear the imprint of the basic

values of culture in their thinking, worldview, behavior and language.

Thus, the formation of the spiritual and cultural traditions of English society occupied a leading place in the socio-cultural processes of the Victorian era in the history of Great Britain. It was at that very time that the moral and ethical code of the Englishman was substantiated, the traditions of everyday life and celebration of holidays were built, and the ideological foundations of the British industrial and urban society were laid as well.

REFERENCES

1. Ерофеев Н. А. Очерки по истории Англии / Н. А. Ерофеев. – М. : Изд-во ИМО, 1959. – С. 157–152.
2. Левін М. К. Англія в нові часи / М. К. Левін. – К. : КНУ, 2004. – С. 123–127.
3. Матвійова М. М. Нова історія Європи : новий погляд / М. М. Матвійова. – Дніпропетровськ : ДНУ, 2004. – С. 243–244.
4. Мирошников А. М. Великобритания от Георга I до королевы Виктории (1714–1901) / А. М. Мирошников. – Воронеж : ВГУ, 1998. – С. 55–57.
5. Мортон А. История Англии / А. Мортон. – М. : Изд-во иностранной литературы, 1950. – С. 92–95.
6. Семченко П. В. Англія з найдавніших часів до Єлизавети II / П. В. Семченко. – Львів : ЛНУ, 2004. – С. 105–107.
7. Тревельян Д. Социальная история Англии / Д. Тревельян. – М. : Изд-во иностранной литературы, 1959. – С. 155–158.

Sophiia Pinchuk

MODERN CHILDREN'S ILLUSTRATION AND ITS SIGNIFICANCE

In the modern world, where children have their own gadgets with access to a lot of needed and not very needed information, where kids are overloaded with the diversity of cartoons, pictures and toys, the illustration should be something more than just accompaniment to the text of the book. It must admire, immerse in the magic world of adventure or a fairy tale, make the child want to read and create something as beautiful as it is.

This article considers a modern children's illustration and its significance for the younger generation. We could wonder how an ordinary picture can affect schoolchildren. An ordinary one would not affect in any way. But a beautiful bright cover sometimes makes you look inside, so, the child, interested in the illustration, will most likely read the book itself.

Thus, the first thing to do is to find out what an illustration generally is.

Illustration (*from Latin "illustratio"*) is illumination, visual representation; explanation with visual examples; images accompanying and complementing the text (pictures, photographs, reproductions, maps, schemes, etc. [3, p. 483], an image in a book or a magazine that explains, reproduces the content of the text [2, p. 195]. The illustration is an artistic means that allows a literary image to be fully perceived. Thanks to the artist's ability to visualize, accessible, and emotionally convey the idea of the work, images in the illustrations have a great influence on the child's understanding of the text.

The art of illustration as an industry has interdisciplinary connections with pedagogy, psychology, ecology, mathematics, and especially with the language. The picture and the symbol, the image and the word are acting a person simultaneously. Children can cognize difficult or unfamiliar things through simple and understandable, through an interesting and bright visibility and their fancy imagination. J. A. Komensky in his work "Great didactics" emphasized that "books with drawings reinforce children's impression from the objects about which is told, attract young minds, and facilitate the perception of science. There is another important possibility of a book's illustration – to show a non-existent world, a world of imagination and fantasy" [1, p. 48]. After perceiving the illustrations, understanding of the main content moments is improving; the number of passages reproduced by children and the connectivity of the work's content narration are increasing.

Depending on the purpose of the illustrator, the illustrations are divided into two groups: the illustrations depicting objects and phenomena that have a narrow-cognitive or scientific purpose and efficiently explaining the text's general information (scientific and educational illustrations), and those ones that visually reveal the images created by the writer, and interpret the literary work by means of graphics (artistic illustrations).

The illustration carries not only the cognitive function, but also the ideological one, helps the child to adapt to the content of the text, to present literary images, vividly reproduces the depicted in the text events, demonstrates the artist's attitude to the work, specifies, perfects the text, often complementing it with the details, which are not said the writer directly; animates the work, helps children understand the moral of the work [5].

Recollecting the favorite books of our childhood, we usually call their authors, but very rarely we can remember who illustrated them. And this is extremely unfair, because we can hardly recall some kind of storyline, but the images of our favorite characters remain with us forever: it's hard for us to imagine Pippi Longstocking, the mummy trolls, Harry Potter, or Vasiuky's Toreadors Pavlusha and Yava different from those we saw in our first books. And another confirmation of the illustrative influence power is that many classical texts remain unchanged for several generations, but precisely thanks to illustrators, ancient works are being modernized and becoming no less close to us than to our parents [4].

We should remember the names of outstanding modern Ukrainian illustrators: Vladyslav Yerko, the fairy artist of the "Snow Queen", Euvheniia Hapchynska, who reanimated or gave a new life to "Alice in Wonderland", Rostyslav Popsky, who illustrated "Little Muck", Ivan Sulyma, who illustrated an interactive tale "Kotyhoroshko" and others. Just such creativity and excellent work of the artists inspire and lay the foundations for the aesthetic worldview of small readers.

Modern teachers, who keep pace with time and progress, undoubtedly recognize the necessity of visibility for schoolchildren. And there is no image that can make people of any age – adults, teens, and children – be interested into than a beautiful illustration. The teacher of fine arts should have a clear idea of the concept of modern teaching, based on interdisciplinaryity. We consider illustration to be exactly the very kind of art, which reveals this connection in the best way. on the whole, you can illustrate not only books, but also mathematical examples, rules of safety, ecological problems, etc.

Thus, the importance of illustrations for child development is evident and undisputable, its extensive interdisciplinary aspect, drew attention to the well-known contemporary Ukrainian illustrators and proved that this is important for today's teachers.

REFERENCES

1. Коменський Я. А. Вибрані педагогічні твори / Я. А. Коменський. – К. : Радянська школа, 1940. – Т. 1. – 248 с.
2. Короткий тлумачний словник української мови / Під ред. Л. Л. Гумецької. – К. : Радянська школа, 1978. – 296 с.
3. Советский энциклопедический словарь / Под ред. А. М. Прохорова. – М. : Сов. энцикл., 1984. – 1599 с.
4. Терен Т. Ті, що малюють між слів. 7 українських ілюстраторів, яких варто знати [Електронний ресурс] / Тетяна Терен. – 2016. – Режим доступу : <https://life.pravda.com.ua/culture/2016/07/8/214736/>.
5. Маркотенко Т. С. Художня ілюстрація книги як ефективний засіб навчання дітей української мови [Електронний ресурс] / Т. С. Маркотенко, 2010. – Режим доступу : <http://vuzlib.com/content/view/2325/117/>.

Stryzhak Diana

TITRYMETRIC DETERMINATION OF SALICILATE CONTENT IN PLANT OBJECTS

Every modern person is familiar with headache, joint pain, high body temperature, etc.

Reasons of temperature increase can be different. In child's body temperature may vary depending on the emotional state and such external factors as food, sleep, physical activity.

The raised temperature can be caused by acute respiratory viral or bacterial infection of the upper respiratory tract, with diseases of the central nervous system, endocrine diseases, under the influence of pain stimuli, after the action of third-party stimuli. There is also a vegetative temperature increase. It often bothers children of adolescence and is conditioned by the peculiarities of their hormonal background. Therefore, in medical practice, acetylsalicylic acid is widely used.

Despite all the benefits of using such drug, recently, more and more often published conclusions about the negative effects of 2-acetoxybenzoic acid on the human body. Therefore, the issue of replacing this medicinal product with other pharmacological objects with fewer side effects was a very topical issue. It is for this purpose that in practice phototherapy is widely used plant-salicylates

Salicylic acid and its derivatives are used in pharmacy and medicine as antiseptic, analgesic, antipyretic drugs, as preservatives in the food industry, as well as a reagent or indicator in analytical chemistry. Hydrolysis and metabolism of pharmaceuticals on its basis is accompanied by the formation of salicylic acid, the toxic effect of which is caused by inhibition of ATP synthesis due to inhibition of the Krebs cycle.

We have founded out that the well-known and widespread aspirin belongs to a group of medicines, which should be used only under the supervision of doctors.

Almost all medicinal antipyretics contain derivatives of salicylic acid: salicylates, acetylsalicylic acid. The antipyretic effect accompanied by an increase in heat output due to the expansion of the vessels of the skin and increased sweating, is associated with a calming effect of the pathological process of excitability of the thermoregulatory center of the brain.

In nature there are types of plants which are helpful for people. One of such plants is willow, the bark of which is a natural source of salicylic acid. Also, plants containing salicylates are: poplar (kidneys), elderberry (flowers, berries), labanza (grass), peony (root), raspberries (berries, leaves), gums (leaves), germs (grass), etc.

We investigated the physiological effect, composition, physical and chemical properties of natural antipyretics. It turned out that unlike aspirin and free salicylic acid natural salicylates are well soluble in water and do not damage the gastrointestinal tract. During the transformation in the human body, natural salicylates are cleaved, and the products of cleavage are converted into a liver for salicylic acid, which has antipyretic, anti-inflammatory, analgesic action.

During our experimental study of the amount of salicylates in plants, we investigated their content in Raspberry berries (*Rubus idaeus*) and the Cream of White Salvia (*Salix alba*). Investigating the content of salicylates in these plant objects, we used a titrimetric quantitative analysis method for determining the sodium content of 2-hydroxybenzene carboxylate in plant material.

To study the sodium content of 2-oxybenzenkarboxylate in plant objects, we used a method for determining the amount of this substance in medical preparations by acid-base titration [2, 3].

Quantitatively, sodium salicylate is determined by neutralization with a standard solution of chloride acid. Titration is carried out in the presence of the ether, due to the fact that the resulting salicylic acid changes the pH of 2.5 – 3.0, which causes the color of the indicator to change to the point of equivalence.

During the study we obtained the following results: in 100 g of willow leaves contains 9.7 mg of salicylic acid derivatives, 100 g of raspberry berries contains 4.8 mg of salicylic acid derivatives

It has been established that the quantitative content of sodium 2-hydroxybenzenkarboxylate in extracts of the plant-salicylates we studied allows us to use these objects as a

replacement of the prophylactic dose of acetylsalicylic acid and in the treatment of acute respiratory diseases.

REFERENCES

1. Альохін Є.К. Аспірин: нове життя старих ліків / Є.К. Альохін // Соросівський освітній журнал. – 1999. – С. 88-89. 2. Аналітична хімія та інструментальні методи аналізу: навчальний посібник // Т.А. Пальчевська, А.П. Строкань, Г.В. Тарасенко [та ін.]. – Київ: КНУТД, 2013. – 237 с.
2. Аналітична хімія. Кількісний аналіз: навчальний посібник для студентів 2-го курсу спеціальності Фармація / А.О. Стецьків, А.М. Ерстенюк, О.В. Боднарчук, Л.В. Стецьків. – Івано-Франківськ, 2013. – 105 с.
3. Геруш О.В. Настої та відвари як водні витяжки з лікарської рослинної сировини або розчини спеціально приготовлених екстрактів: методичні вказівки для студентів III курсу фармацевтичних факультетів / О.В. Геруш, О.М. Горшко, І. М.Сахацька. – Чернівці, 2008. – 8 с.
4. Мохандас Б. Аспиринорезистентность – факт или вымысел? / Б. Мохандас, Дж.Л. Мета // Здоров'я України. – 2011. – № 5. – С. 26-27.
5. Титриметрические методы в фармацевтическом анализе: [практикум для студентов по специальности Фармация] / О.Ф. Стоянова, И.В. Шкутина, В.Ф. Селеменев, М.В. Рожкова. – Воронеж, 2005. – 67 с.

Yana Sharavara

DEVELOPMENT OF CREATIVE ABILITIES IN MATHEMATICS LESSONS BY INTRODUCING ACTIVITY-BASED APPROACH TO LEARNING

High-quality education of students in Mathematics requires changes in the organization of forms and methods of training, the transition to the fundamental independent, creative work of the student. The methods and techniques of formation of creative abilities of students in the study of mathematics through the introduction of an activity approach to learning, the mechanism of organization of constructive interaction in the subsystems 'teacher-student', 'student-student' becomes topical nowadays.

Complete teaching of Mathematics is viewed not only as obtaining deep knowledge by students, but also as forming their ability to apply knowledge creatively, unconventionally, critically evaluate the results of their activities [1, p. 97].

The modern stage of education development is characterized by intensive search for new directions in theory and practice. It is not enough for a student to have a certain amount knowledge, skills and abilities as the society demands and waits for a professional who knows how to work for the final result, and who is capable for social achievements. Therefore, the main objectives of modern education are:

- intellectual and moral development of personality;
- formation of critical and creative thinking;
- development of creative abilities;
- ability to work with information;
- ability to self-education;
- ability to use the acquired knowledge for creative problem solving.

The results of psychological and pedagogical studies suggest that the knowledge that a student acquires depends to a large extent on how he acquires it. Therefore, each teacher is faced with the question – how to find ways that would interest students and encourage them to develop self-consciousness in obtaining knowledge. This is the reason for the attention to the activity approach in education [2, p. 35].

An activity is characterized by the ability of a person or related systems to cause learning environmental changes.

The activity approach involves the transition to a higher level of activity and independence of students in the erudition process [3, p. 50].

Learning to learn means to orient each student to learning not as a necessity, but as a joy of learning.

Knowledge and skills in Mathematics are integrated only if the student via the activities performed and the results obtained extracts information about the essential properties of the object.

The activity approach to the organization of Mathematics teaching also requires a full cycle of the following cognitive actions: obtaining the study material; comprehending; memorizing; application of the acquired knowledge in practice; revising; detailed learning of the material; transfer of knowledge to non-standard, modified conditions [1, p. 105].

Therefore, it is important to develop mathematical abilities of students, their creative activity. The creative activity of the student is the direction of his adaptation to new challenges.

For the teacher, the creative activity development is a system of influences aimed at the formation of all students' ability to obtain new knowledge, involving in new kinds of activity.

The failure of students in Mathematics study are rooted in a disability to learn. Most students believe their mission is over when they diligently study and reproduce the material. Therefore, the task of the teacher is not to overload their memory with an amount of scientific data or facts, but to make their minds to be curious, able to analyze new situations, to find their own problems solving approach. [1, p. 47]

As quality matters, it is better to solve one problem in three ways than three problems in one way. This contributes to the development of logical search techniques, which develop the students' research abilities.

Checking homework is considered one of the most problematical stages of the lesson, so one needs to think over the forms and methods of activities at this stage.

When testing theoretical knowledge, it is, for example, useful to invite the students to read the definition and find out an error. If the students are not able to find such error, an example should be given.

Analyzing the exercises or definitions with a mistake in them motivates the class and changes the atmosphere: students' attention and interest increase, they exchange opinions, and are accustomed to work with the text thoughtfully. The answer to the

question everyone listens with increased attention, because everyone wants to test their assumptions. [4, p. 60]

Thus, the activity approach in Mathematics education is a methodological basis on which the system of developing learning is built. It aimed not only to provide the student with knowledge, but also teaching them to be independent (the more we do for them, the less they learn to do for themselves); to encourage students' communicating, create situations of success, so that they can be proud of their achievements, make them believe in themselves. For this purpose, problem situations are created in the lessons, a differentiated approach to learning is used.

REFERENCES

1. Раков С. А. Формування математичних компетентностей випускника школи як місія математичної освіти // Математика в школі. 2005. №5.
2. Гін А. Прийоми педагогічної техніки: Вільний вибір. Відкритість. Діяльність. Зворотній зв'язок. Ідеальність : посіб. для вчителів. Луганськ, 2005.
3. Пометун О., Пироженко Л. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. К. : Освіта, 2004.
4. Тучкова Т. Урок-показатель майстерства учителя. Відкритий урок. 2004. №9, 10.

Anna Shovkova

THE PROBLEM OF STUDENTS' PROFESSIONAL CULTURE FORMATION AT VOCATIONAL TRAINING INSTITUTIONS

The question of a person's professional culture formation has become very relevant in modern investigations of scientists and researchers. The matter is that professional culture is a factor which helps to explain and understand the workers' behavior. But it is more important in terms of future specialists, as those people who have to possess a complex of personal knowledge, skills, qualities that determine the readiness for the realization of their professional potential in a particular field of social work.

The article *aims* to analyze the concept of the notion “professional culture” and the problem of the students’ professional culture formation at vocational training institutions.

The works by S. Arutiunova, O. Bondarevska, Yu. Bromlei, E. Zeer, I. Zaretska, I. Isaïiev, S. Isaienko, E. Klymov, Ye. Klementiev, V. Kraievsky, L. Kohan, H. Kochetov, I. Model, V. Slastionin, V. Orlov, F. Scherbak are devoted to the study of different aspects of professional culture. N. Krylova, N. Lukashevych, D. Markevych, H. Sokolov examined this problem from the point of view of sociology of labor, economic sociology and sociology of culture. In the scientific and pedagogical literature a number of famous scientists like H. Ball, I. Ziaziun, S. Honcharenko, H. Vasianovych, H. Dehtiarev, O. Muzalov, L. Rudenko and others worked on the issues of the specialists’ general and professional culture formation.

The term “professional culture” in the scientific environment was introduced by the famous scientist-sociologist V. Podmarkov, who included in the content of this concept: a) special knowledge of a particular type of activity that makes up the content of the profession; b) knowledge of the relevant production situation.

We should admit that nowadays there is not the only excepted definition of the concept of “professional culture” in modern scientific literature. The authors interpret this term in different ways.

S. Druzhylov, notes that professional culture is a specific type of culture of the professional community, the culture of the profession’s representative. “The first one includes methods of professional activities’ organization and development, presented in products of material and spiritual work, in the system of professional values, professional norms and beliefs, professional traditions, which determine the attitude of specialists to the objects and subject of their activities. In a second meaning it is considered as the result of assimilation by the person of the main elements of the professional culture of the community, as a result

of professional socialization and professional identification of the person” [2, p. 5].

I. Model defines professional culture as a level or a quality of human activity in certain, clearly limited sphere of his/her profession, in that form of activity where he/she feels quite comfortable, confident and free [6].

According to L. Bohdanov’s definition, professional culture is an organic combination of professionalism and morality that functions on the basis of labor morality [1].

According to V. Bielolypetskyi, professional culture is a special type of culture that characterizes the degree of mastering a professional group, a specific type of work in any field of social production. Professional culture is a way of forming and realizing the social forces of the subject of activity [3, p. 63].

According to M. Nikolaienko, professional culture is a complex, integrative socio-psychological formation that originates from the system of relations with the social environment, defines world-view orientations, value systems, and the general concept of professional training of a specialist. Professional culture is a qualitative feature of social development, a specific integrity, created by human activity. It is characterized by the definition of human activity as a system of the most important and necessary properties of a particular specialty [7, p. 544].

T. Koroleva formulates the definition of professional culture as human activity in the development, application of the system of professionally and socially determined values, which are implemented in professional activities and are formed on the basis of universal values [5, p. 67].

S. Isaienko, summarizing the works of scientists, concludes that “professional culture is a personal holistic formation whose essence lies in the dialectical connection of all elements of the personality’s culture that dynamically and nonlinearly develops, especially manifested in the field of professional activity and communication” [4, p. 28].

By analyzing these definitions, it can be asserted that a professional culture includes knowledge, abilities, skills and professional experience that allow us to apply the most rational methods for performance and effectiveness. It is not only a collection of special knowledge, but also the skill and experience of their use in daily activities.

In the second half of XX century professional culture (as part of a general culture) is already considered not only as a form of human activity, but also as an essential aspect of human life as a social activity consisting of interconnected holistic phenomena that are not limited to a certain set of knowledge, skills and abilities [8, p. 206].

The most important components of professional culture are the following:

- development of general culture, culture of communication, moral and professional ethics;
- mastering professional skills, full creative implementation of professional skills;
- rationality in the performance of work;
- ability to predict the results of work;
- the ability and desire to transfer their skills, knowledge, abilities;
- demanding, need for self-improvement.

Scientists distinguish the following structural components of professional culture as axiological (value), operational and personality-creative.

In order for a student of a vocational school to have mastered all the components of a professional culture, the content of each academic discipline must be humanized. The purposeful use of such an approach gradually becomes a style of social and professional-oriented thinking of the student, in the structure of which the values of culture are updated and systematically organized. Possessing it, the future specialist acts as the bearer of progressive social consciousness, general and professional culture.

Since professional culture is the result of the self-improvement of the personality of his individuality, the formation of the “I-concept”, then important measures for the formation of a professional culture of students of vocational education institutions can also include such measures as:

- provision of psychological prerequisites for the formation of a professional-cultural component;
- formation in the students desire to perceive information and to acquire knowledge, skills;
- taking into account the readiness of students to perceive culture and the acquired level of professional culture (elementary, normal, high);
- formation of a positive attitude towards professional culture;
- use of extra-curricular activities for the implementation of which requires a high level of theoretical knowledge and practical experience;
- formation of students’ critical analysis of cultural and professional environments.

Thus, professional culture is an important component of the vocational training of vocational school students, which includes knowledge, skills, abilities and professional experience that allows you to apply the most rational methods for effective performance and effectiveness. Formation of professional culture is based on the readiness of students to perceive professional culture, individual and creative development of the individual, which implies its further creative implementation.

REFERENCES

1. Богданова Л. В. К вопросу о культуре профессионального общения. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : www.lib.sportedu.ru/GetText.idc?TxtID=879 – Назва з екрану.
2. Дружилов С. А. Психологические проблемы формирования профессионализма и профессиональной культуры селециалиста : монография / С. А. Дружилов. – Новокузнецк : ИПК, 2000. – 127 с.
3. Игнатов В. Г. Профессиональная культура и профессионализм государственной службы: контекст истории и современности :

- учеб. пособ. / В. Г. Игнатов, В. К. Белолипецкий. – Ростов на Д. : Издательский центр «МарТ», 2000. – 253 с.
4. Ісаєнко С. А. Формування професійної культури у студентів інженерно-технічних спеціальностей засобами іноземної мови: дис. канд. пед. наук: 13.00.04 / Ісаєнко Світлана Анатоліївна. – К., 2009. – 227 с.
 5. Корольова Т. В. Модель формування професійно-етичної культури майбутніх лікарів у процесі гуманітарної підготовки / Т. В. Корольова // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – Ужгородський національний університет. – Ужгород [б. в.], 2011. – С. 66–69.
 6. Кравченко А. И. Профессиональная культура. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.alleng.ru/d/cult/cult006.htm>
 7. Миколаєнко Н. М. Сутнісна характеристика поняття «професійна культура» // Естетичне виховання дітей та молоді : теорія, практика, перспективи розвитку : збірник наукових праць / за ред. О. А. Дубасенюк, Н. Г. Сидорчук. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2012. – С. 539–545.
 8. Сабатовская И. С. Проблема профессиональной культуры в современной отечественной социологической литературе / И. С. Сабатовская // Вчені зап . Харк . гуманіт . ун-ту «Нар. укр. акад.». – 2002. – Т. 9. – С. 206–214.

Maryna Yanenko

QR-CODING TECHNOLOGY IN HISTORICAL AND CULTURAL OBJECTS MARKING OF LUTSK

The tourism industry is one of the dynamically developing branches of economics. It is a source of significant foreign exchange earnings; it contributes to the creation of additional jobs, provides employment for the population, expansion of international relations, etc. In modern conditions, the domestic tourism industry requires management methods that will enable it to develop in a competitive struggle in the tourist market. One of the ways to overcome the existing problems is to use modern information technologies and introduce innovations. An important place in this term belongs to QR codes – matrix codes

that arose in Japan in 1994 and have become widely used in various fields of human activity [2].

In English the abbreviation “QR” stands for and is understood as “quick response”, which means “quick response” [1]. Any QR-code has a clearly defined structure, each element of which ensures the performance of its proper function. QR-Code is one of the varieties of matrix code that has several types: Aztec code, MaxiCode, ShotCode, Ez code, Micro QR code, Data Matrix, Microsoft Tag, etc.

Compared to other matrix codes, the QR-code has a number of significant benefits. First, the simplicity and accessibility of the scan, it can be read by any mobile device with the built-in camera and the corresponding program. Data can be read even if 30% of code is damaged. Secondly, it contains a large amount of information: numbers 7089, numbers and letters – 4296, binary code – 2953 bytes, hieroglyphs – 1817 [2].

Two-dimensional bar codes are also used in tourism. QR-encoding creates the preconditions for prompting and convenient distribution of information among tourists, allowing each of them to orient themselves in the city and easily receive basic information.

The technology of QR-coding for the marking of historical and cultural objects has been successfully implemented in several tourist centers of Ukraine (Lviv, Kiev, Poltava, Chernivtsi), and now it is actively used by the subjects of the tourism industry, which confirms the necessity of its further wider application in the tourist industry. Therefore, in order to more actively implement this technology, it is necessary to inform the participants of the tourism activity about the essence of QR-codes, ways and perspectives of their application in the tourism industry of Ukraine.

A promising tourist center is the city of Lutsk. The tourist potential of the city is determined, first of all, by the presence of a significant number of historical and cultural objects. The subject of special attention of tourists is numerous attractions, which

enable the development of different types of tourism in the city. However, the informational support of travelers remains low – the city is characterized by insufficiently high level of access to tourist information. Therefore, one of the ways to improve the city's tourist services is the introduction of QR-encoding technology to encrypt historical and cultural objects.

It is advisable to manufacture and install information tables in the immediate vicinity of 12 local objects: the Lutsk castle, the Peter and Paul Cathedral, the Lutheran Church, the Sculptor's House, the Puzyn's House, the Great Synagogue, the Holy Trinity Cathedral, monasteries of Dominicans, Bridgits, Trinitarians, the Chartoryskyi towers, and the architectural complex of the Lutsk Brotherhood. Such information booths will include a short text about the appropriate memorial in Ukrainian and English version and QR-code with encrypted data (Figure 1).

Figure 1. QR-code with encrypted information about Lutsk castle

After reading this code with a mobile device and a specially installed program, the user is directed to the page of the tourist site of the city, where, in addition to the information on the relevant object, he/she can receive a detailed list of all historical and cultural monuments of the city, their textual characteristics, supported by cartographic, photo- and video materials.

We consider it advantageous to supplement the information about tourist objects with audio accompaniment. This technology assumes that after scanning code from a table and moving to a website, the user is offered two options – read the text or listen to it in audio recording. Such technology is also convenient for people with disabilities (visual impairment).

QR codes are an affordable and convenient way to distribute and retrieve information. The benefits of this technology are a large amount of data that can be encoded and quick access to them by scanning and recognizing cameras of modern mobile devices. QR coding has significant prospects in tourism, it allows you to navigate without any extra effort in the city and get basic information about tourist attractions.

In view of the the successful experience of implementing the QR-coding technology in some Ukrainian cities and the gradual growth of the role of domestic tourism in the country, we consider it expedient to introduce signs of historical and cultural monuments with the help of two-dimensional bar code in the prospective tourist center – Lutsk, adding it the latest technology of audio accompaniment of textual information about local historical and cultural monuments.

Thus, the city needs to improve the tourist system, to develop opportunities for obtaining tourist information on the basis of creating a centralized information and communication platform of cultural heritage. This will generate new business perspectives and allow potential tourists to organize excursions on their own. Historical and cultural sights of the city, supplemented by modern technologies, will affect positively the growing of tourist flow rates in general.

REFERENCES

1. Батрак В. І. Використання QR-кодів / В. І. Батрак, В. М. Франчук // Інформаційно-комунікаційні технології в освіті. – 2014. – № 1. – С. 6–7.
2. Засадна Х. О. QR-кодування та альтернативні технології / Х. О. Засадна // Фінансовий простір. – 2014. – № 3. – С. 103–110.

НАШІ АВТОРИ

- Бодаренко Вероніка** – студентка фізико-математичного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – викл. Халявка Л. В.);
- Георгієва Крістіна** – студентка факультету фізичного виховання Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – викл. Халявка Л. В.);
- Horbenko Valeriia** – магістрантка психолого-педагогічного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Гришко Юлія** – аспірантка другого року навчання факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий консультант – доц. Петрушова Н. В.);
- Gromtseva Maryna** – студентка природничого факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Дедов Олексій** – студент фізико-математичного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – викл. Халявка Л. В.);
- Derevo Anastasia** – студентка Брестського державного університету імені О. С. Пушкіна. (Науковий керівник – доц. Максимук Л. М.);
- Didenko Maryna, Shkarupa Anna** – студентки факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Дмитренко К. С.** – студентка факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Тарасова Н. І.);
- Dubrovska Maryna** – магістрантка факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);

- Yelanska Daryna** – магістрантка психолого-педагогічного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Zadyriienko Daryna** – магістрантка історичного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Kolotii Alisa** – студентка факультету історії та географії Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Kostyrenko Tamara Kolotii Alisa** – студентка факультету історії та географії Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Kryvorotko Olena** – магістрантка фізико-математичного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Loboda Dmytro** – магістрант факультету історії та географії Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Mediannyk Yevheniia** – магістрантка психолого-педагогічного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Meleshko Oksana** – магістрантка факультету технологій та дизайну Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Misiutina Vitalina** – магістранта природничого факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Miasoid Kateryna** – студентка факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);

- Нос Ілона** – студентка факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Корнєва Л. М.);
- Онуцу Лев** – студент факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Корнєва Л. М.);
- Omelianovich Anastasia** – студентка студентка Брестського державного університету імені О. С. Пушкіна. (Науковий керівник – ст. викл. Левонюк Л. Є.);
- Ostapenko Oleh** – магістрант історичного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Palkan Inna** – магістрантка історичного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Pinchuk Sophiia** – магістрантка психолого-педагогічного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Сагайдак Віталіна** – студентка природничого факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – викл. Халявка Л. В.);
- Sirenko Alina** – студентка факультету історії та географії Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Sobol Anhelina** – студентка студентка Брестського державного університету імені О. С. Пушкіна. (Науковий керівник – доц. Максимук Л. М.);
- Stryzhak Diana** – магістрантка природничого факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Tovmasian Mery** – студентка студентка Брестського державного університету імені О. С. Пушкіна. (Науковий керівник – ст. викл. Левонюк Л. Є.);
- Tiushkevich Alina** – студентка Брестського державного університету імені А. С. Пушкіна. (Науковий керівник – ст. викл. Левонюк Л. Є.);

- Уманець О. Р.** – студентка факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Тарасова Н. І.);
- Шахалевич Кирилл** – студент студентка Брестського державного університету імені О. С. Пушкіна. (Науковий керівник – доц. І. В. Повх);
- Shirkovets Olha** – студентка Брестского государственного университета имени А. С. Пушкина. (Научный руководитель – доц. Максимук Л. М.);
- Shovkova Anna** – студентка факультету технологій та дизайну Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);
- Червінчук Тетяна** – студентка факультету історії та географії Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – викл. Халявка Л. В.);
- Chub Anna** – студентка факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Sharavara Yiana** – магістрантка фізико-математичного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Король Л. Л.);
- Yanenko Maryna** – магістрантка факультету історії та географії Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. (Науковий керівник – доц. Черчата Л. М.);

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

PASSUS IN SCIENCIAM

Матеріали XV студентських наукових читань з міжнародною участю

*За грамотність, достовірність і вірогідність викладених фактів,
за коректність цитування джерел та покликань на них
відповідальність покладається на учасників наукових читань.*

Підписано до друку 30.05.2020
Формат А 5. Папір офсетний. Гарнітура таймс.
Ум. др. арк. 7,91. Тираж 50 прим.